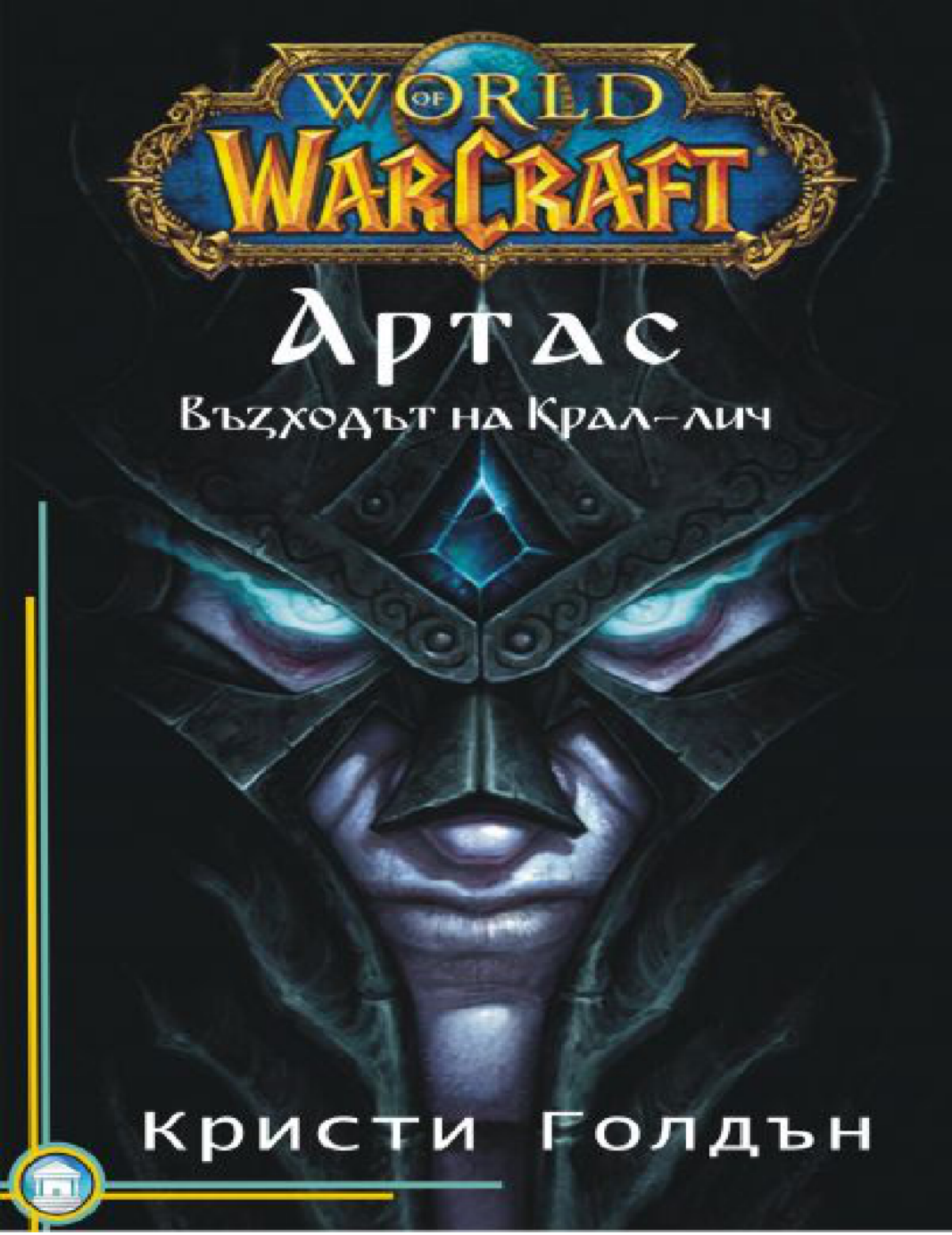
WORLD OF WARCRAFT
Артас
Възходът на Крал-лич
Кристи Голдън

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Злото му е легендарно. Властелин на Немъртвите пълчища, той притежава руническия меч Фростморн и е враг на свободните хора на Азерот. Крал-лич е същество с неизмерима сила и безподобно зло, а ледената му душа е напълно обладана от плановете му да унищожи всичко живо във… Вселената на Уоркрафт.

Но невинаги е било така. Много преди душата му да се слее с тази на оркския шаман Нер'зул, Крал-лич е бил Артас Менетил, принц на Лордерон и достоен паладин на Сребърната ръка.

Когато заразата на немъртвите заплашва всички, които обича, Артас е принуден да тръгне на обречен поход в търсене на рунически меч, който ще му осигури нужната сила, за да спаси родната си земя. Но целта на пътешествието му ще изиска тежка цена от новия си господар и това ще отприщи едно ужасяващо проклятие. Пътят на Артас ще го поведе към арктическата пустош до Замръзналия трон, където той накрая ще срещне най-тъмната съдба…

- Кристи Голдън
  -
  - Благодарности
  - Пролог
  - Част първа
    - Едно
    - Две
    - Три
    - Четири
    - Пет
  - Част втора
    - Антракт
    - Шест
    - Седем
    - Осем
    - Девет
    - Десет
    - Единадесет
    - Дванадесет
    - Тринадесет
    - Четиринадесет
    - Петнадесет

        - Шестнадесет
    - Част трета
        - Антракт
        - Седемнадесет
        - Осемнадесет
        - Деветнадесет
        - Двадесет
        - Двадесет и едно
        - Двадесет и две
        - Двадесет и три
        - Двадесет и четири
    - Епилог
- info
    -
- notes
    - 1
    - 2
    - 3
    - 4
    - 5
    - 6
    - 7
    - 8
    - 9
    - 10
    - 11
    - 12
    - 13
    - 14
    - 15
    - 16
    - 17
    - 18
    - 19
    - 20
    - 21
    - 22
    - 23
    - 24
    - 25
    - 26
    - 27
    - 28
    - 29

- ○ 30
- ○ 31
- ○ 32
- ○ 33
- ○ 34
- ○ 35
- ○ 36
- ○ 37
- ○ 38
- ○ 39
- ○ 40
- ○ 41
- ○ 42
- ○ 43
- ○ 44
- ○ 45
- ○ 46
- ○ 47
- ○ 48
- ○ 49
- ○ 50
- ○ 51
- ○ 52
- ○ 53
- ○ 54
- ○ 55
- ○ 56
- ○ 57
- ○ 58
- ○ 59
- ○ 60
- ○ 61
- ○ 62
- ○ 63
- ○ 64
- ○ 65
- ○ 66
- ○ 67
- ○ 68
- ○ 69
- ○ 70
- ○ 71
- ○ 72
- ○ 73

- ○ 74
- ○ 75
- ○ 76
- ○ 77
- ○ 78
- ○ 79
- ○ 80
- ○ 81
- ○ 82
- ○ 83
- ○ 84
- ○ 85
- ○ 86
- ○ 87
- ○ 88

Кристи Голдън
Артас: Възходът на Крал-лич (книга 6 от World of Warcraft)

Книгата е посветена на всички любители на Warcraft. Надявам се да бъде прочетена със същото удоволствие, с което беше написана.

Историите в тази книга са измислени. Имената, героите, местата и случките в нея са продукт на въображението на автора. Всякаква прилика с реални случки, места или хора е чисто съвпадение.

Благодарности

Специални благодарности (отново) на Крис Метсен за нестихващата му страст към играта и познанията му. Благодарности и на Евелин Фредериксен, Мики Нийлсън, Джъстин Паркър и Еван Крауфорд от Близард за усърдната им подкрепа. Без тяхната отзивчивост и акуратност нямаше да бъде възможно да се напише толкова детайлна книга.

Пролог
Сънят

Вятърът виеше като наранено дете.

Стадо лопатороги[1] се беше скупчило в търсене на топлина, макар дебелата им рунтава козина да ги предпазваше от яростната буря. Бяха се насъбрали в кръг, а по средата трепереха и мучаха малките им. Главите им, украсени с масивни, подобни на лопата рога, клюмаха към заснежената земя и посрещаха свирепия вятър със затворени очи. Те не помръдваха от местата си, а дъхът им замръзваше по муцуните им.

… В бърлогите си вълци и мечки чакаха бурята да отмине — някои в компанията на глутницата си, и други, предпочели уединение. Независимо колко силен беше гладът им, нищо не можеше да ги накара да излязат навън, докато не отмине виещият вятър и заслепяващият сняг.

* * *

Вятърът се извиваше над океана, блъскаше се в село Камагуа и се разбиваше в скривалищата, оградени от костите на огромни морски създания. Когато бурята отминеше, тускарите[2], които от незапомнени времена живееха тук, трябваше да поправят или подменят мрежите и капаните си. Колкото и да укрепваха здравите си жилища, бурята винаги оставяше тежките си следите по тях. Тускарите се бяха събрали в широкото общо помещение, изкопано дълбоко под земята. Бяха заключили здраво вратите, а вътре светеха пушещи маслени лампи.

Старейшината Атуик чакаше мълчаливо. През последните седем години беше преживял много такива бури. Беше живял дълго, за което свидетелстваха пожълтелите му бивници и бръчките по кафявата му кожа. Но тези бури не бяха просто бури, те бяха нещо неестествено. Атуик погледна към младите, които трепереха не от студ — все пак бяха тускари — а от страх.

— Той сънува — прошепна единият от тях, с блеснали очи и настръхнали мустачки.

— Тихо! — сопна се Атуик, по-строго, отколкото искаше.

Детето се стресна, замълча и отново единственият звук, който се чуваше, беше мъчителният рев на снежния вятър.

* * *

Дълбок, силен шум се издигна като пушек, без думи, но изпълнен със значение… напев на десетина гласове. Звукът от барабаните и потракването на кости прибавяха зловещи нотки към безмълвния повик. Най-страшният гняв на вятъра беше отклонен от селото на таунките[3], което се намираше до заграждението от стълбове и скривалища. Извитите покриви на здравите им жилища захлупваха широките пространства, които ги защитаваха от изпитанията на тази земя.

Воят на вятъра се чуваше дори на фона на силния шум от древния ритуал. Танцьорът — шаман на име Камику — обърка стъпките и копитото му се изкриви, но бързо се съвзе и продължи. Концентрация. Всичко зависеше от концентрацията. Само така се обуздаваха стихиите, само така народът оцеляваше на тази сурова и безмилостна земя.

Докато танцуваше, козината му се пропи и потъмня от пот. Големите му кафяви очи бяха затворени за пълна концентрация, а копитата му отново намериха своя мощен ритъм. Той мяташе глава, пробождайки въздуха с рогата си и размахваше опашка. Другите танцуваха покрай него. Топлината на телата им и огънят, който гореше силно, въпреки снежинките и вятъра, които влизаха през дупката за дим на тавана, поддържаха стаята топла и уютна.

Всички знаеха какво се случва навън. Не можеха да контролират тези ветрове и снега, както правеха с останалите обикновени неща. Не, това беше негово дело. Но можеха да танцуват, да празнуват и да се смеят напук на яростната му атака. Те бяха таунки и щяха да оцелеят.

* * *

Навън светът беше синьо-бял и разярен, но в главната зала въздухът беше топъл и неподвижен. Камина, висока достатъчно, за да побере един изправен човек, беше натъпкана с дебели цепеници и единственото, което се чуваше, беше пращенето на огъня. Над богато украсената и гравирана с образи на неземни същества полица над камината бяха окачени рога на лопаторог. От изваяни драконови глави стърчаха запалени факли. Тежки греди подпираха тавана на залата, в която можеха да се съберат десетки хора, а топлите оранжеви цветове на огъня пропъждаха сенките по ъглите. Студеният под беше омекотен и затоплен от дебелите кожи на полярни мечки, лопатороги и други създания.

По-голямата част от помещението заемаше голяма и тежка

гравирана маса, която спокойно можеше да събере десетина души. Но сега около нея бяха седнали само трима — мъж, орк и едно дете.

Разбира се, никой от тях не беше реален.

Мъжът, който седеше начело на масата и леко се издигаше над останалите двама, седейки в гигантското си подобие на трон, го знаеше. Той сънуваше… сънуваше от много дълго време. Залата, трофеят от лопаторог, огънят, масата… оркът и момчето… Всичко беше просто част от съня му.

Оркът от лявата му страна беше стар, но все още мощен. Оранжевият огън и светлината на факлите проблясваха по страховития образ на череп, изрисуван върху грубата му муцуна. Някога е бил шаман, способен да насочва и контролира огромна сила и дори сега, когато беше само частица от въображението на мъжа, изглеждаше ужасяващо.

Не и момчето. Преди може и да е било симпатично дете, с големи синьозелени очи, красиви черти и златиста коса… Но преди не беше сега.

Момчето беше болно. Беше слабо и толкова измършавяло, че костите му заплашваха да прережат кожата му. Някога блестящите му очи сега бяха хлътнали и замъглени от тънък воал. Кожата му беше в гнойни рани, от които изтичаше зелена течност. Изглежда дишаше трудно и гърдите му се стягаха при всяко леко и мъчително вдишване. Мъжът сякаш почти можеше да види затрудненото туптене на сърцето му, което отдавна трябваше да е спряло, но упорито продължаваше да бие.

— Още е тук — каза оркът, посочвайки с пръст към детето.

— Няма да издържи много — отвърна мъжът.

Като че потвърждавайки думите му, момчето се закашля. Масата пред него се опръска с кръв и слуз и то избърса бледите си устни със слабата си, покрита с гниеща кожа ръка. Пое си въздух, за да каже нещо, видимо изтощено от усилието.

— Още не си… не си го спечелил. И аз… ще ти го докажа.

— Глупав си, колкото и упорит — изръмжа оркът. — Битката беше спечелена много отдавна.

Мъжът стисна ръце върху стола си, докато слушаше и двамата. Този сън постоянно се повтаряше през последните няколко години и той вече беше започнал да се уморява от него.

— Този спор ме отегчава. Да го приключим веднъж завинаги.

Оркът изгледа злобно момчето, а ужасният череп на лицето му се усмихна. Момчето се прокашля отново, но не трепна от думите на орка. Бавно и с достойнство то се изправи, а млечните му очи се обърнаха към мъжа.

— Да — каза оркът. — От това няма никаква полза. Скоро ще

трябва да се събудиш. Да се събудиш и отново да продължиш напред в този свят.

Той се обърна към мъжа, а очите му блестяха.

— Тръгни отново по пътя, по който беше поел.

Черепът сякаш сам се откъсна от лицето му и се понесе над него като дух, а от движенията му стаята започна да се изменя. Дървените дракони се удължиха и раздвижиха. Съживиха се и разклатиха глави, а факлите в устите им лумнаха, хвърляйки страховити сенки. Чу се силният вой на вятъра отвън, а вратата на залата се отвори с трясък. Около тримата се завихри сняг. Мъжът разпери ръце и вятърът се изви около тях като було. Оркът се изсмя, а черепът върху лицето му издаде собствен маниакален радостен глас.

— Нека ти покажа, че съдбата ти е отредила да бъдеш с мен и ще можеш да познаеш истинската сила само ако се отървеш от него.

Силният и мразовит вятър беше съборил хилавото леко момче от стола му. Сега то се изправяше с мъка и трепереше задъхано, опитвайки се да се качи отново на стола си. То погледна към мъжа… с надежда, страх и странна решителност.

— Не всичко е загубено — прошепна то и някак си, въпреки смеха на орка и черепа му, въпреки свистенето на вятъра, мъжът го чу.

Част първа
Златното момче

Едно

— Дръж й главата. Точно така, момче!

Бялата кобила, вече посивяла от пот, извъртя очи и изцвили. Принц Артас Менетил, единствен син на крал Теренас Менетил II, който един ден щеше да управлява Лордерон[4], стискаше юздата и тихо й шептеше.

Кобилата внезапно обърна глава и едва не повлече деветгодишното момче със себе си.

— Хей, Брайтмейн[5]! — Възкликна Артас. — Спокойно, момиче, всичко ще е наред. Не се тревожи.

Джоръм Балнир учудено измърмори:

— Колко ще си спокоен ти, ако нещо с размерите на малко жребче излиза от тялото ти, момче?

Синът му Джарим, който клечеше между баща си и принца, се изкикоти. Артас също се разсмя и то толкова сърдечно, че дори не забеляза, че горещата и влажна пяна от устата на Брайтмейн капе по крака му.

— Напъни пак, момиче! — подкани я Балнир и се насочи към задницата й, откъдето жребчето, обвито в лъскава, като було мембрана, беше наполовина изминало пътя си към света.

Артас не трябваше да е тук. Само че, когато нямаше уроци, той често се измъкваше и отиваше в стопанството на Балнир, за да се порадва на прочутите му коне и да си поиграе с приятеля си Джарим. Балнир не беше кой да е коневъд, а този, който осигурява коне за кралското семейство. Въпреки това и двете момчета знаеха, че синът му не е най-подходящата компания за един принц. Това все пак не им пречеше, а и никой от родителите им не считаше за нужно да ги спира.

Принцът отново беше отишъл там, за да строи укрепления, да мята снежни топки и да си играе на стражари и апаши с Джарим, когато Джоръм ги извика да видят чудото на раждането.

Всъщност „чудото на раждането“ бе доста отвратително, мислеше си Артас. Той не си беше представял, че ще има толкова много… лигоч.

Брайтмейн отново изпръхтя и се разтресе, изпъна и стегна крака. Последва звук от цамбурване и бебето й се появи на бял свят. Кобилата отпусна тежката си глава в скута на Артас и за миг затвори очи. Бузите й се издуваха докато си поемаше въздух. Момчето се усмихна, галейки влажния й врат и гъстата й груба грива, а после погледът му се спря върху Джарим и баща му, които бяха при жребчето.

В конюшнята беше студено по това време на годината и от

още мокрото, топло телце се издигаше пара. С кърпа и суха слама баща и син изтъркваха последните остатъци от неприятното подобие на було, а на лицето на Артас грейна широка усмивка.

Мокро, сиво, с дълги преплетени крака и големи очи жребчето мигаше и се оглеждаше в слабата светлина от стария фенер… И после кафявите му очи срещнаха погледа на Артас. Колко си красив, помисли си Артас. За миг дъхът му спря и той осъзна, че толкова прословутото „чудо на раждането“ наистина си беше голямо чудо.

Брайтмейн се опита да се изправи на крака. Артас скочи и се облегна на дървената стена на конюшнята, за да може едрото живото да се обърне, без да го премаже. Майка и новородено се подушиха взаимно, после Брайтмейн изпръхтя и започна да чисти сина си с дългия си език.

— Ей, момче, май и ти си за баня! — подвикна му Джоръм.

Артас погледна надолу и сърцето му се сви. Беше целият в слама и конски лиги. Той сви рамене:

— Май ще трябва да се метна в някоя снежна пряспа, преди да се върна в замъка — предложи с усмивка той и добави с вече сериозен тон: — Не се тревожи. Вече съм на девет години. Не съм бебе. Мога да отида, където…

Изведнъж се чу кудкудякане и мъжки гръмовен глас, а лицето на Артас помръкна. Изправи малките си рамене, направи сериозен, но в крайна сметка неуспешен опит да изтупа сламата от себе си и излезе навън.

— Сър Утър — каза той с тон, целящ да покаже „да не забравяме кой тук е принцът“. — Тези хора са добри с мен. Не смейте да им тъпчете кокошките.

Или цветните лехи, помисли си той, поглеждайки към покритите със сняг издатини в земята. След някой друг месец там щяха да разцъфнат красивите кученца, които бяха гордостта на Вара Балнир. Артас чу, че Джоръм и Джарим тръгнаха след него, но не се обърна назад, а рицарят, облечен в…

— Доспехи! — изненада се Артас. — Какво се е случило?

— Ще Ви обясня по пътя — сурово отвърна Утър. — Ще изпратя някого за коня Ви, принц Артас. Стедфаст[6] е по-бърз дори с двама ни.

Той протегна голямата си ръка, хвана Артас и с лекота го метна пред себе си. Чула звука от приближаващ галопиращ кон, Вара беше излязла от къщата. Тя бършеше ръцете си в кърпа, а на носа си имаше следа от брашно. Големите й сини очи гледаха разтревожено към съпруга й. Утър й кимна вежливо.

— Ще говорим за това по-късно — каза той. — Госпожо.

Утър учтиво поздрави, докосвайки челото си с бронирана

ръка. Той ритна леко бронята на Стедфаст и конят веднага препусна.

Ръката на Утър беше като стоманен колан пред диафрагмата на Артас. У момчето се зароди чувство на страх, но той го отблъсна така, както се отблъскваше от ръката на Утър.

— Мога да яздя сам — каза Артас, прикривайки тревогата си с раздразненост. — Кажете ми какво става.

— Ездач от Саутшор[7] дойде и донесе лоша новина. Преди няколко дни стотици лодки, пълни с бегълци от Стормуинд[8], са затрупали брегове ни — каза Утър.

Ръката му не помръдваше и Артас просто се отказа да й се противи. Внимателно заслушан, той извърна глава и впери морскозелените си очи в мрачното лице на Утър.

— Стормуинд е превзет.

— Какво? Стормуинд? Как? От кого? Какво…

— Скоро ще разберем. Оцелелите, между които и принц Вариан, са водени от единствения защитник на Стормуинд — лорд Андуин Лотар. Той ще дойде заедно с принц Вариан и останалите в столицата след няколко дни. Лотар ни предупреди, че носи тревожна новина — очевидно, щом нещо е разрушило Стормуинд. Изпратиха ме да те открия и да те върна. Точно сега не е време за игри с простолюдието.

Потресен, Артас се обърна напред и вкопчи ръце в гривата на Стедфаст.

Стормуинд! Артас не беше ходил там, но беше чувал легенди за него. Славно място с огромни каменни стени и живописни постройки. Здрав и стабилен, градът е бил построен да удържа ударите на страховитите ветрове, откъдето идваше и името му. Ако наистина е бил превзет, кой или какво можеше да е толкова силно, за да го направи?

— Колко души ще дойдат с тях? — Артас повиши тон по-силно, отколкото обичаше, но се налагаше да надвиква тропота на копита по пътя към дома.

— Не се знае. Но не са малко. Според вестоносеца всички са оцелели.

— Оцелели от какво? А принц Вариан?

Цял живот беше слушал за Вариан, разбира се, както и знаеше всички имена на съседните крале, кралици, принцове и принцеси. Изведнъж Артас се ококори. Утър спомена Вариан, но не и баща му — крал Лейн.

— Скоро ще бъде крал Вариан. Крал Лейн е загинал в битката при Стормуинд.

Новината за смъртта на един човек разтърси Артас повече от мисълта за хилядите хора, останали без дом. Семейството на

Артас беше сплотено — той, сестра му Калия, майка му — кралица Лиан и, разбира се, баща му — крал Теренас. Артас знаеше, че неговите роднини са особено близки, особено след като беше виждал отношението на други владетели към семействата им. Да загубиш града си, начина си на живот и баща си…

— Горкият Вариан — промълви той, а очите му се насълзиха от съчувствие.

Утър го потупа небрежно по рамото.

— Да — отвърна той. — Черен ден за момчето.

Изведнъж Артас потрепери, но не от студа на ясния зимен ден. Чудесният следобед, синьото небе и пейзажът от нежни снежни вълни внезапно помръкнаха.

* * *

Минаха няколко дни и Артас стоеше в укреплението на замъка. Беше донесъл чаша горещ чай на Фалрик, един от стражите, и му правеше компания. Срещи като тези със семейството на Балнир, миячките, слугите, ковачите и изобщо с почти всички подчинени в двореца не бяха нещо необичайно. Теренас винаги се мръщеше, но Артас знаеше, че никой нямаше да бъде наказан, ако си говори с него. Даже понякога се чудеше дали баща му всъщност не одобрява всичко това.

Фалрик се усмихна доволно и направи дълбок поклон в знак на искрено уважение. След това свали ръкавиците си, за да стопли ръце на горещата чаша. Очакваха сняг и небето беше бледосиво, но засега денят беше ясен. Артас се облегна на стената със скръстени ръце и подпря брадичка върху тях. Виждаха се белите хълмове на Тирисфал, а надолу — пътят, който минаваше през гората Силвърпайн[9] и водеше до Саутшор. По него щяха да минат Андуин Лотар, магът Кадгар и принц Вариан.

— Виждат ли се вече?

— Не, Ваше височество — отвърна Фалрик и сръбна от чая си. — Може да се появят днес, утре или вдругиден. Ако се надявате да ги видите, сър, може доста да почакате.

Артас му се усмихна, а от очите му извираше радост.

— По-добре, отколкото уроците.

— Ами, сър, Вие знаете по-добре от мен — отвърна дипломатично Фалрик, очевидно опитвайки се да скрие усмивката си.

Докато стражата си довършваше чая, Артас въздъхна и за пореден път погледна надолу към пътя. В началото беше забавно,

но вече ставаше скучно. Искаше му се да отиде да види как е жребчето на Брайтмейн, но знаеше, че трудно ще може да се измъкне за няколко часа, без да го усетят. Фалрик беше прав — Лотар и Вариан може да са на няколко дни път от тук, ако…

Артас премигна няколко пъти. Бавно повдигна брадичка от ръцете си и присви очи.

— Идват! — извика той, сочейки с ръка към пътя.

Фалрик забрави за чашата и моментално се озова до него. Той кимна.

— Остър поглед, принц Артас! Маруин! — извика той.

Войникът се появи и застана мирно.

— Кажи на краля, че Лотар и Вариан наближават и ще са тук до един час.

— Слушам, капитане — отговори младият войник и козирува.

— Аз ще му кажа! Аз ще отида! — възкликна Артас в движение.

Маруин се поколеба, погледна към началника си, но Артас беше решен да го изпревари. Той се втурна по стълбите, подхлъзна се на леда и трябваше да скочи до долу. Бързо притича през двора, приплъзна се, за да спре пред тронната зала. От бързане без малко да забрави да заеме подобаваща стойка. Днес Теренас имаше срещи с хора от народа, за да изслуша тревогите им и да им помогне с каквото може.

Артас отметна качулката на красиво бродираната си червена пелерина от рунклот[10]. Пое си дълбоко въздух и издиша, а дъхът му излезе като лека мъгла. Като наближи портите, кимна на двамата стражи, а те с отмерени движения го поздравиха и се обърнаха да му отворят.

Тронната зала беше осезаемо по-топла от двора, макар да беше просторна, изградена от мрамор и камък и покрита с висок купол. Дори в мрачни дни като този, осмоъгълният прозорец на върха на купола пропускаше изобилна естествена светлина. По стените имаше запалени факли, които добавяха топлина и оранжев оттенък на залата. Подът беше украсен с печата на Лордерон, представляващ сложна плетеница от кръгове, но сега тя беше скрита под събралите се хора, чакащи реда си за среща с краля.

Крал Теренас седеше в издигнатия на подиум и покрит със скъпоценности трон. Русата му коса беше прошарена само около слепоочията, а на лицето му се изписваха леки бръчици по-скоро от усмивка, отколкото от мръщенето, което се отпечатваше както на лицето, така и в душата. Красивите му одежди в сини и виолетови нюанси имаха бляскава златна бродерия, която отразяваше светлината на факлите и проблясваше като короната

му. Теренас беше леко наведен напред, вслушан в мъжа пред себе си — подчинен благородник, чието име Артас не можеше да си спомни. Синьозелените очи на краля бяха приковани в мъжа.

За миг Артас просто застина, загледан в баща си, мислейки си за чие пристигане предстоеше да съобщи. Той, също както Вариан, беше син на крал — принц по кръв. Но Вариан беше останал без баща. Артас си представи празния трон и древната песен по случай коронясването му и усети как една буца се надига в гърлото му. В името на Светлината, нека този ден остане далеч, далеч в бъдещето.

Вероятно усетил втренчения поглед на сина си, Теренас се обърна към портата. За миг в очите му проблесна усмивка, но вниманието му бързо се върна към молителя.

Артас прочисти гърлото си и пристъпи напред.

— Извинете за прекъсването. Татко, те пристигат. Видях ги! Ще са тук до час.

Теренас бързо съобрази. Знаеше кои са „те“. Той кимна:

— Благодаря ти, сине.

Хората започнаха да се споглеждат. Много от тях също знаеха кои са „те“ и затова започнаха да се оттеглят. Теренас вдигна ръка.

— Не. Времето е хубаво и пътят е чист. Ще пристигнат, когато могат и нито миг по-рано. Дотогава нека продължим — отсече той и се усмихна натъжено. — Имам усещането, че след като дойдат, ще трябва да отложим тези изслушвания. Затова нека сега да свършим колкото може повече работа.

Артас изгледа баща си, изпълнен с гордост. Ето затова хората обичаха Теренас толкова много — затова и кралят обикновено се правеше, че не знае за срещите на сина си с простолюдието. Теренас дълбоко обичаше хората си и беше успял да предаде това чувство на сина си.

— Татко, позволете да ги посрещна.

За миг Теренас изгледа сина си от глава до пети и поклати глава:

— Не. Мисля, че е по-добре да пропуснеш тази среща.

Артас остана като зашлевен. Да я пропусне? Та той беше на девет години! Нещо ужасно се е случило с важен съюзник и едно момче, не много по-голямо от него, е останало без баща заради това. Артас усети внезапен пристъп на гняв. Защо баща му толкова настояваше да го предпази? Защо не му позволяваха да присъства на толкова важна среща?

Той преглътна язвителния отговор, който щеше да изрече, ако беше насаме с баща си. Сега, в присъствието на толкова много хора, просто нямаше смисъл да спори с него, дори да беше

абсолютно прав. Момчето пое дълбоко дъх, поклони се и излезе.

След около час Артас Менетил се беше спотаил на един от многото балкони, които гледаха към тронната зала. Вътрешно се усмихваше доволно, знаейки, че е достатъчно дребен, за да се скрие под столовете, ако някой се появеше да души наоколо. Малко се притесняваше, защото след година-две нямаше да може да го прави. Но след година-две със сигурност баща му щеше да е осъзнал, че той заслужава да присъства на подобни срещи и нямаше да му се налага да се крие. Тази мисъл му хареса. Момчето нави на руло мантията си, подложи я като възглавница и зачака. Залата беше затоплена от разпалените въглища, факлите и многото тела, събрани натясно. Топлината и тихото боботене на хората го успокоиха и той едва не заспа.

— Ваше Величество!

Мощният и плътен глас прокънтя и стресна Артас.

— Аз съм Андуин Лотар, рицар от Стормуинд.

Тук са! Лорд Андуин Лотар, единственият защитник на Стормуинд… Артас се измъкна изпод стола, изправи се, внимавайки да остане скрит зад синята завеса на ложата и скришом надникна.

Лотар беше самото олицетворение на воин, помисли си Артас, докато го оглеждаше от глава до пети. Висок, здраво сложен, мъжът носеше тежката броня с такава лекота, която показваше колко добре е привикнал с тежестта й. Макар да имаше дълги, гъсти мустаци и къса брада, той беше почти изцяло плешив, а малкото му останала коса беше вързана на тънка опашка. До него стоеше възрастен мъж във виолетова роба. Погледът на Артас се спря върху момчето, което можеше да бъде единствено принц Вариан Рин. Висок, още слаб, но с широки рамене — очертаващи форми, които един ден щяха да се изпълнят — принцът изглеждаше блед и изтощен. Артас потръпна при вида на младежа, малко по-голям от него, но вече изглеждащ изгубен, сам и изплашен. Щом се обърнаха към него, Вариан се окопити и отговори с подобаваща вежливост. Теренас имаше голям опит в това да предразполага хората да се чувстват уютно. Не след дълго той разпусна почти всички придворни и стражи и слезе от трона, за да поздрави гостите.

— Моля, седнете — каза той, като сам предпочете да приседне на подиума, вместо по право — на великолепния си трон.

После придърпа бащински Вариан до себе си. Артас се усмихна. Скритият млад принц на Лордерон гледаше и слушаше внимателно, а думите, които стигаха до ушите му, звучаха почти нереално. Но, докато оглеждаше великия воин на Стормуинд и

най-вече изнурения вид на бъдещия крал на великолепното царство, Артас постепенно осъзна, че това не е измислица. Всичко това беше убийствено истинско и ужасяващо.

Мъжете говореха за създания, наречени „орки“, които по някакъв начин са се навъдили в Азерот. Огромни, зелени, с бивници вместо зъби и жадуващи за кръв, те сформирали „орда“, която се придвижвала като неудържима вълна.

— … достатъчна да покрие земята от бряг до бряг — каза ужасено Лотар.

Точно тези чудовища атакували Стормуинд и превърнали жителите в бежанци или… трупове, осъзна Артас. Разговорът се нажежаваше, щом някой от придворните изкажеше съмнение относно думите на Лотар. Лордът започна да се гневи, но Теренас успокои напрежението и закри срещата.

— Ще свикам владетелите на съседните кралства — заяви той. — Тези събития засягат всички ни. Ваше Височество, предлагам Ви своя дом и закрила, докато са Ви нужни.

Артас се усмихна. Вариан щеше да остане в замъка — с него. Колко хубаво, че ще има друго благородно момче, с което да си играе. Артас се разбираше добре с Калия, която беше две години по-голяма от него, но все пак беше момиче, а колкото и да харесваше Джарим, възможностите му за игра с него бяха твърде ограничени. Вариан обаче беше принц — също като него, и заедно щяха да тренират, да яздят и да се разхождат…

— Казвате, че трябва да се готвим за война.

Гласът на баща му рязко прекъсна мислите му и настроението на Артас отново помръкна.

— Да — отвърна Лотар. — Война за оцеляването на расата ни.

Артас преглътна тежко и възможно най-безшумно се измъкна от ложата.

* * *

Както предполагаше, не след дълго принц Вариан беше поканен в стаята за гости. Самият Теренас придружаваше момчето, нежно поставил ръка върху рамото му. Дори да беше изненадан от присъствието на сина си в гостната, не го показа.

— Артас. Това е принц Вариан Рин, бъдещият крал на Стормуинд.

Артас се поклони на своя равнопоставен.

— Ваше Височество — каза той почтително. — Добре дошли в Лордерон. Искаше ми се само обстоятелствата да бяха по-

радостни.

Вариан грациозно отвърна на поклона му.

— Както казах и на крал Теренас, особено съм благодарен за подкрепата и приятелството Ви в това трудно време.

Гласът му беше студен, пресилен и изтощен. Артас взе пелерината, туниката и панталоните му, ушити от рунклот и мейджуийв[11], и красиво бродирани. Толкова бяха мръсни, сякаш Вариан ги беше носил половин живот. Явно си беше мил лицето, но по слепоочията и под ноктите му имаше следи от мръсотия.

— След малко слугите ще Ви донесат храна и кърпи, гореща вода и вана, за да се освежите, принц Вариан.

Теренас продължаваше да се обръща към момчето с титлата му. Нямаше да е за дълго, но Артас разбираше защо кралят я подчертаваше сега. Вариан имаше нужда да се чувства все още уважаван и все още от благородно потекло сега, когато беше загубил всичко, освен живота си. Вариан сви устни и кимна.

— Благодаря — едва промълви той.

— Артас, оставям го на грижите ти.

Теренас стисна окуражително рамото на Вариан, после излезе и затвори вратата след себе си.

Двете момчета се взряха един е друг. Умът на Артас блокира. Настъпи неловка тишина. Накрая Артас изпусна:

— Моите съболезнования за баща Ви.

Вариан потръпна, обърна се и се отправи към огромните прозорци, гледащи към езеро Лордамиър. Снегът, който чакаха цяла сутрин, вече се бе появил и се стелеше тихо, покривайки земята с нежно одеяло. Жалко — при хубаво време можеше да се види целият път до крепостта Фенрис.

— Благодаря.

— Сигурен съм, че е загинал в честна битка и се е борил докрай.

— Беше убит — гласът на Вариан беше рязък и безчувствен.

Артас се завъртя и го изгледа шокиран. Изражението му в профил, осветено от студената светлина на зимния ден, беше неестествено спокойно. Само очите му, силно зачервени, кафяви и изпълнени с болка, изглеждаха живи.

— Доверен приятел успя да й уреди среща насаме с него. Тогава тя го уби. Прониза го право в сърцето.

Артас зяпна. Смърт в славна битка беше достатъчно трудна за преглъщане, но това…

Без да се усети, той постави длан върху ръката на принца.

— Вчера видях как се ражда жребче — каза му той.

Прозвуча глупаво, но беше първото нещо, което му дойде на ум и го изрече искрено.

— Щом времето се проясни, ще те заведа да го видиш. Кончето е просто невероятно.

Вариан се обърна и се вгледа продължително в Артас. По лицето му се изписаха най-различни емоции — обида, недоумение, благодарност, копнеж, разбиране. Накрая очите му се напълниха със сълзи и Вариан отмести поглед. Скръсти ръце и се преви, а раменете му се затресоха от плача, който усилено се опитваше да сподави. Но не успя и все пак освободи силните и изтерзани ридания за баща, за кралство, за начин на живот, които вероятно не беше имал възможност да оплаче до този момент. Артас стисна ръката му и усети, че е твърда като камък.

— Мразя зимата — проплака Вариан, а дълбочината на болката, изразена с тези две прости и привидно нелогични думи, трогнаха Артас.

Той не издържа на гледката на толкова силна мъка и чувство на безпомощност, затова отмести ръката си, обърна се и се загледа през прозореца.

Навън продължаваше да вали сняг.

Две

Артас беше объркан. Мислеше, че щом вече се заговори за орки, най-накрая ще започне сериозни тренировки и то вероятно с новия си най-добър приятел Вариан. Вместо това стана точно обратното. В резултат от надвисналата война с Ордата, всички способни да размахват меч, включително и майсторите ковачи, постъпиха във войската. Вариан съжали по-малкия си другар и известно време беше до него, но накрая въздъхна и го изгледа съчувствено:

— Артас, не искам да прозвуча грубо, но…

— … аз съм ужасен.

Вариан се смръщи. В тренировъчната зала двете момчета, облечени с кожени ризници и шлемове, се упражняваха в бой с дървени мечове. Вариан отиде до стойките, закачи меча си и си свали шлема.

— Изненадан съм колко си подвижен и бърз.

Артас се намръщи. Познаваше Вариан достатъчно добре и знаеше, че по-големият принц се опитва да смекчи удара. Той го последва начумерено, закачи меча си и започна да развързва защитната си ризница.

— В Стормуинд започваме да тренираме от много малки. На твоята възраст вече имах специално изработени за мен доспехи.

— Не увъртай — измърмори Артас.

— Съжалявам.

Вариан се засмя и Артас неохотно също му се усмихна. Въпреки че първата им среща беше изпълнена с мъка и неудобство, Артас откри, че Вариан притежава силен дух и по начало е оптимистично настроен.

— Просто се чудя защо баща ти не прави същото за теб.

Артас знаеше защо.

— Опитва се да ме предпази.

Вариан придоби сериозен вид, докато окачваше кожената си ризница.

— Моят баща също се опитваше да ме предпазва. Не се получи. Реалността намира начин да се натрапи — каза той и погледна към Артас. — Обучен съм да се бия. Не съм обучен да обучавам. Мога да те нараня.

Артас пламна. Нямаше намек, че Артас може да нарани него. Вариан явно усети, че само затъва по-надълбоко и потупа момчето по рамото.

— Виж какво. Щом войната свърши и отново имаме свободен инструктор, ще дойда с теб да поговорим с крал Теренас. Сигурен

съм, че ще ме настигнеш за нула време.

* * *

Войната наистина свърши и Алиансът възтържествува. Лидерът на Ордата, някога великият Оргримар Дуумхамър[12], беше доведен в столицата, окован във вериги. И Артас, и Вариан бяха впечатлени да видят шествието на могъщия орк през Лордерон. Туралиън, младият паладин лейтенант, който победил Дуумхамър, след като оркът посякъл благородния Андуин Лотар, проявил милост и решил да пощади звяра. Теренас, кралят с добро сърце, продължил в същия дух и забранил атаките срещу създанието. Започнаха викове, освирквane и весели крясъци. Оркът, който ги беше тероризирал толкова дълго време, изглеждаше безпомощен и беше станал обект на присмех и подигравки, а това повдигаше духа на всички. Но Оргримар Дуумхамър нямаше да пострада под закрилата на Теренас.

За пръв път Артас виждаше лицето на Вариан изкривено от омраза и като че ли не можеше да го вини. Ако орките бяха убили Теренас и Утър, сигурно и той самият щеше да иска да заплюе грозното зелено нещо.

— Той трябва да бъде убит — изръмжа Вариан, проследявайки с гневен поглед въвеждането на Дуумхамър в замъка. — И ми се иска аз да съм този, който ще го направи.

— Той ще бъде отведен в Ъндърсити[13] — каза Артас.

Древните кралски крипти, тъмници, канали и заплетени тунели, намиращи се дълбоко под замъка, бяха получили това име, сякаш беше някакво съвсем отделно място. Тъмен, усоен, мръсен — Ъндърсити беше предназначен само за затворници или мъртвъци, но най-бедните от бедняците все някак успяваха да се промъкнат там. За някой останал без дом пак беше по-добре, отколкото да измръзне до смърт навън. И, ако някой търсеше нещо… не съвсем законно, дори Артас знаеше, че това бе мястото, където ще се намери. От време на време стражите слизаха за поредната чистка в отчаян и в крайна сметка напразен опит да разчистят мястото.

— Никой не може да се измъкне от Ъндърсити — Артас успокои приятеля си. — Ще загине в плен.

— Прекалено е хубаво за такъв като него — отвърна Вариан. — Туралиън е трябвало да го убие, докато е имал възможност.

Думите на Вариан звучаха пророчески. Великият оркски водач изглежда се радваше на обидите и омразата, които се

сипеха върху него. Оказа се, че изобщо не е омаломощен. Артас дочу оттук-оттам как, дали подмамени от отчаяния му вид или не, стражите са допуснали немарливост в защитата. Никой не беше сигурен как точно е избягал Оргримар Дуумхамър, тъй като никой не беше оживял, за да докладва — всеки страж, застанал на пътя му, бил с прекършен врат. Дуумхамър беше оставил след себе си пътека от трупове — без да прави разлика между стражи, бедняци или затворници. Тя водеше от широко отворената му килия, минаваше през Ъндърсити и стигаше до единствения изход — зловонната канализация.

Не след дълго Дуумхамър отново беше заловен, но този път го тикнаха в затворнически лагер. Когато избяга и от там, Алиансът колективно затаи дъх в очакване на нова атака. Но такава не последва. Или Дуумхамър беше мъртъв, или все пак бяха успели да прекършат бойния му дух.

Изминаха две години и ето че Тъмният Портал, през който Ордата за пръв път беше навлязла в Азерот и който Алиансът затвори след Втората Война, щеше отново да бъде отворен. А може би вече беше отворен. Артас не беше сигурен, защото никой не си правеше труда да споделя нищо с него. Нищо, че един ден той щеше да бъде крал.

Беше хубав ден — слънчев, ясен и топъл. Една част от него искаше да бъде навън с новия си кон. Беше го кръстил Инвинсибъл[14] — същото конче, което видя как се ражда в онзи зимен ден преди две години. Може би по-късно. Сега стъпките му го отведоха в тренировъчната зала, където се упражняваше с Вариан и където Вариан го беше оскърбил. Обидата със сигурност не беше умишлена, но не спираше да го гложди. Вече цели две години.

Артас отиде до поставката за дървени мечове и взе един. На единадесет той преживя това, което гувернантката му наричаше „растежен изблик“ — поне така го нарече последния път, когато я видя. Тогава тя заплака, прегърна го и го нарече „истински млад мъж“, който вече няма нужда от гувернантка. Малкият меч, с който трениращe, когато беше на девет, беше детски меч. Артас наистина беше истински млад мъж, висок близо 1,80 м и вероятно щеше да израсте още повече, съдейки по родителите му. Той вдигна меча, размаха го няколко пъти и изведнъж се усмихна широко.

Стисна здраво меча и се засили към една от старите брони. „Хей!“ — извика той, представяйки си, че тя е едно от отвратителните зелени чудовища, които бяха трън в задника на баща му от доста време насам. Изправи се в цял ръст пред него, и насочи върха на меча към гърлото на бронята.

„Мислиш, че ще преминеш ли, долен орк? Това е земя на Алианса! Този път ще те пощадя. Изчезвай и повече не се връщай!“

О, но орките не разбираха от предаване или чест. Те бяха просто зверове. Затова и този „орк“ отказа да коленичи и да му окаже чест.

„Какво? Няма да се оттеглиш? Дадох ти шанс, но щом е така, ще се бием!“

Артас атакува, както се беше научил от Вариан. Не директно към бронята, която беше твърде стара и ценна, но точно отстрани. Удар, блок, рязко навеждане, замах към средата на тялото, после завъртане и…

Артас остана изумен — мечът като че оживя и полетя през залата. Удари се шумно в мраморния под, хлъзна се и след кратък стържещ звук бавно се завъртя и спря.

— По дяволите!

Момчето погледна към вратата и съзря лицето на Мурадин Бронзбиърд[15].

Мурадин беше посланикът на джуджетата в Лордерон. Брат на крал Магни Бронзбиърд и любимец на двора, заради своя добродушен, но сериозен подход към всичко — от хубавата бира и сладкишите до държавните дела. Освен това имаше слава на силен воин — ловък и безпощаден в битка.

И тъкмо той беше видял как бъдещият крал на Лордерон си представя, че се бие с орки и захвърля меча си през стаята. Артас усети как цялото му тяло плувна в пот и бузите му поруменяха, но се опита да се овладее:

— Ъм… Посланик… аз тъкмо…

Джуджето се покашля и отвърна поглед.

— Търся б’ща ти, момче. Мо’еш ли ме насочи? В т’ва проклето място има твърде мно’о завои.

Артас посочи с очи стълбището от лявата му страна и погледа как джуджето се отдалечава. Не си казаха нищо повече. Артас никога досега не се беше чувствал толкова посрамен. Очите му се напълниха със сълзи от гняв и той запримига силно, за да ги спре. Побягна от залата, без дори да си направи труда да прибере дървения меч.

Десет минути по-късно вече беше свободен, измъкна се от конюшнята и препусна на изток към хълмовете на Тирисфал Глейдс. Беше повел два коня — нежния, стар, петнистосив Трухарт[16], който яздеше и двегодишния Инвинсибъл, вързан с тренировъчен повод.

Момчето почувства връзката помежду им още в мига, щом очите им се срещнаха, малко след като жребчето се роди.

Оттогава Артас знаеше, че това ще бъде неговият кон, приятел и велик жребец с огромно сърце. Той щеше да бъде част от него колкото… не, дори повече, отколкото бронята и оръжието му.

Добре гледани, породисти коне като този можеха да доживеят над двайсет години. Той беше конят, който щеше както елегантно да носи Артас на церемонии, така и вярно да му служи за всекидневна езда. Той не беше боен кон. Той беше от друга порода, която служеше само за специални случаи в специални моменти. За битка щеше да има друг кон. Но Инвинсибъл щеше, а и вече беше част от живота му.

Първоначално сивите козина, грива и опашка на жребеца бяха станали бели като снега, който покриваше земята в онзи ден. Този цвят беше рядкост сред конете на Балнир, които никога не бяха чисто „бели“, а по-скоро светлосиви. Артас си мислеше за имена като Сноуфол[17] или Старлайт[18], но накрая последва неофициалната традиция на Лордеронските рицари и избра за име на жребеца си дума, означаваща качество. Конят на Утър се казваше Стедфаст, а този на Теренас — Кърейджъс[19]. Неговият пък беше Инвинсибъл.

Артас отчаяно тръпнеше да язди Инвинсибъл, но конярят го беше предупредил, че на двегодишния кон му трябва поне още една година, за да стане за езда.

— На две е още бебе — беше му казал той. — Още расте, костите му се формират. Бъдете търпелив, Ваше Височество. Още една година чакане не е толкова много за кон, който ще Ви служи добре поне двайсет занапред.

Но чакането си беше много. Твърде много. Артас погледна назад през рамо към кончето. То нетърпеливо очакваше тромавия галоп, на който явно единствено бе способен Трухарт. За разлика от по-стария кон, двегодишното жребче се движеше, сякаш се носеше по въздуха без никакво усилие. Ушите му се заостряха напред и ноздрите му се разширяваха при мириса на поляна. Бистрите му очи сякаш казваха: „Хайде, Артас… За това съм роден. Една езда не би ми навредила. Само малко галоп и ще се върнем в конюшнята, сякаш нищо не е било.“

Артас бавно спря Трухарт и върза юздите му за един нисък клон. Инвинсибъл изцвили, щом го доближи. Принцът му подаде парче ябълка и с усмивка се наслади на кадифената муцуна, която докосна дланта му.

Инвинсибъл беше привикнал със седло. Това бе част от бавния и спокоен процес на пречупване, при който конят свикваше с товар на гърба си. Но празното седло не беше като жив човек, колкото и много време да беше прекарвал с него. Артас изрече кратка молитва и бързо, преди Инвинсибъл да се

отклони от пътя, скочи на гърба му.

Инвинсибъл се заизправя на задни крака и яростно зацвили. Артас вкопчи ръце в твърдата грива и притисна силно кончето с дългите си крака. То се мяташе и подскачаше, но Артас не се пускаше. Изкрещя, когато Инвинсибъл се опита да го събори, минавайки под ниските клони, но не се пусна.

След това жребецът премина в галоп. Или по-скоро полетя. Или поне така му се струваше на замаяния принц, който беше залегнал над врата му с широка усмивка на уста. Никога досега не бе яздил толкова бързо животно и сърцето му щеше да се пръсне от вълнение. Дори не се опита да го контролира, просто се държеше за него. Беше велико, диво, прекрасно — всичко, за което си беше мечтал. Щяха да… Преди да осъзнае какво се случва, Артас полетя във въздуха и се приземи на тревата. За известно време не можеше да си поеме дъх от удара. Бавно се изправи на крака, тялото го болеше, но нямаше нищо счупено. Само дето Инвинсибъл се виждаше като изчезваща точка в далечината. Артас ругаеше ядосано, риташе купчините пръст и размахваше юмруци. Вече беше сериозно загазил.

* * *

Сър Утър, Носителя на Светлината[20], го чакаше да се завърне. Начумерен, Артас се смъкна от гърба на Трухарт и подаде юздите на коняря.

— Преди малко Инвинсибъл се завърна сам. Имал лоши рани по краката, но сигурно ще се радваш да чуеш, че според коняря ще се оправи.

Артас се колебаеше да излъже Утър, като му каже, че са били подплашени и Инвинсибъл се е отскубнал. Но от петната от трева по дрехите му ясно си личеше, че е паднал, а Утър никога нямаше да повярва, че принцът не е успял да се задържи на кроткия Трухарт, дори и подплашен.

— Знаеш, че все още не бива да го яздиш — продължаваше непреклонно Утър.

Артас въздъхна:

— Знам.

— Артас, не разбираш ли? Ако го претовариш на такава възраст, ще…

— Ясно! Разбрах! Ще го осакатя. Това беше единствен опит.

— И ще бъде последен, нали?

— Да, сър — отвърна мрачно Артас.

— Изпусна си уроците. Отново.

Артас мълчеше и не смееше да погледне към Утър. Беше ядосан, засрамен, тялото го болеше и искаше само гореща баня и чай от браяторн[21], за да успокои болката. Дясното му коляно беше започнало да се подува.

— Поне си дойде навреме за следобедната молитва — продължи Утър и го изгледа от горе до долу. — Само че ще трябва да се поумиеш.

Артас наистина беше плувнал в пот и смърдеше на кон.

Хубава миризма, мислеше си той. Искрена.

— Побързай! Ще се събираме в параклиса.

Артас дори не беше сигурен каква щеше да е молитвата. Това съвсем леко го притесни. Светлината беше важна както за баща му, така и за Утър и той знаеше, че и двамата очакваха да е набожен поне колкото тях. Артас не можеше да оспори видимите доказателства — Светлината със сигурност беше напълно реална. Беше виждал жреци и паладини от новия ред да правят чудеса за здраве и защита, но въпреки това никога не му се бе приисквало да седи и да медитира като Утър или да говори благоговейно като баща си. Светлината… просто я имаше.

Час по-късно, умит и преоблечен в прости, но елегантни дрехи, Артас се отправи към малкия семеен параклис в кралското крило.

Помещението не беше голямо, но беше красиво. Представляваше умален модел на традиционен параклис, който можеше да се види във всеки човешки град, но може би с малко по-пищни детайли. Бокалът, който си споделяха, беше изкован от злато и инкрустиран със скъпоценни камъни, а масата, на която седеше, беше антика. Дори пейките имаха удобни подложки, докато простолюдието трябваше да се задоволява с голи дъски.

Артас влезе тихо и моментално осъзна, че е последен и потръпна, спомняйки си, че няколко важни лица гостуват на баща му. Освен обичайните присъстващи — семейството му, Утър и Мурадин, тук беше и Крал Тролбейн[22], който изглеждаше дори по-недоволен от това от самия Артас. Имаше и… още някой. Момиче, високо и слабо, с дълга руса коса, което стоеше с гръб към него. Артас се загледа в него с любопитство и се спъна в една от пейките.

Оставаше му само да изпусне и някоя чиния. Преминала петдесетте, Кралица Лиан бе все така красива. Тя се обърна при звука и се усмихна нежно на сина си. Роклята ѝ беше безупречно излята, а косата ѝ беше прибрана назад в златна шапчица, от която не излизаше ни един непослушен косъм. Четиринадесетгодишната Калия, която изглеждаше неспокойна и жива също като Инвинсибъл, когато се роди, му хвърли намръщен

поглед. Явно беше разбрала за белята му или просто му се сърдеше, че е закъснял. Теренас му кимна и се обърна към епископа, който изпълняваше службата. Артас се сви от безмълвния укор в очите му. Тролбейн не му обърна внимание, нито пък Мурадин.

Артас се довлачи до една от пейките в дъното до стената. Епископът започна да говори и повдигна ръце, обляни в топла бяла светлина. На Артас му се искаше момичето да се обърне, за да види по-добре лицето й. Коя беше тя? Очевидно бе дъщеря на благородник или някой висшестоящ, иначе нямаше да бъде поканена на семейната църковна служба. Мисълта за момичето и откриването на самоличността й му бяха много по-интересни от думите на епископа.

— … и Негово Височество Артас Менетил — произнесе напевно епископът.

Артас подскочи стъписан, зачуден дали не беше пропуснал нещо важно.

— Нека Светлината благослови всяка негова мисъл, дума и деяние, за да сполучи и израсте под нея като достоен паладин.

Получавайки благословия, Артас усети успокояваща топлина да преминава през тялото му. Сковаността и болката изчезнаха и той се почувства ободрен и спокоен. Епископът се обърна към кралицата и принцесата.

— Нека Светлината озари Нейно Кралско Височество — Лиан Менетил, и тя…

Артас се усмихна и зачака епископа да довърши индивидуалните молитви. След това щеше да представи момичето. Артас се облегна на стената.

— И смирено молим Светлината да благослови лейди Джейна Праудмуър[23]. Нека й даде здраве и мъдрост, за да…

Аха! Мистериозното момиче беше разкрито. Джейна Праудмуър — една година по-малка от него, дъщеря на адмирал Делин Праудмуър — военноморски герой от войната и владетел на Кул Тирас. Артас искаше да разбере защо тя беше тук и…

— … и нека се учи добре в Даларан. Молим се да стане носител на Светлината и в ролята си на магьосница да служи на хората си вярно и усърдно.

Точно така. Тя беше тръгнала на път към Даларан, красивия град на маговете, недалеч от Столицата. Познавайки строгите правила за етикет и гостоприемство, втъкани в кралските и благороднически среди, той знаеше, че трябва да остане тук няколко дни, преди да продължи пътя си. Това щеше да е забавно.

След края на службата Артас, вече изправен до вратата, излезе пръв. Мурадин и Тролбейн последваха веднага след него,

като че облекчени, че са доживели края. След тях излязоха Теренас, Утър, Лиан, Калия и Джейна.

И двете момичета — сестра му и Праудмуър — бяха русокоси и слаби, но дотам свършваше приликата между тях. Калия имаше крехко тяло, а лицето й като че бе излязло от стара картина — бледо и нежно. За разлика от нея, Джейна имаше блестящи очи, весела усмивка и се движеше като човек с опит в ездата и дългите разходки. Явно беше прекарвала много време навън и около носа й се бяха появили петънца от слънчев загар.

Артас веднага реши, че това е момиче, което не би се разсърдило да получи снежна топка в лицето или да поплува в топъл ден. Момиче, с което може да играе, за разлика от сестра си.

— Артас… Мо'е ли минутка? — чу се дрезгав глас.

Артас се обърна и видя посланика, който се беше втренчил в него.

— Разбира се, сър — отвърна Артас и сърцето му се сви.

Единственото, което искаше, бе да си поговори с новата си приятелка — вече беше сигурен, че двамата много ще си допаднат. А сега Мурадин явно щеше да го смъмри отново за онзи срамен момент в тренировъчната зала. Добре поне, че джуджето дискретно се беше отдръпнало няколко крачки настрани.

То се обърна към принца, мушнал дебели палци в колана си, с грубо замислено лице.

— Момко — започна той. — Мина'ам пра'о към въпроса. Бойната ти техника е пълен ужас.

Артас отново усети как лицето му се налива с кръв.

— Знам — отвърна той. — Но баща ми…

— Б'ща ти си има други неща на гла'ата. Да не си рекъл нещо против него.

Но какво можеше да каже?

— Е, не мога да се науча сам. Видяхте какво стана като опитах.

— Мо'а да… Ша те науча, ако искаш.

— Н-наистина ли?

Отначало Артас не можеше да повярва, но после засия.

Освен всичко друго, джуджетата бяха прочути с бойните си умения. Една част от Артас се чудеше дали Мурадин можеше да го научи и как да носи на бира — още една известна черта на джуджетата, но реши да не пита сега.

— Еми, т'ва казах, нали? Говорих с б'ща ти и той се съгласи. Достатъчно е отлагано, но да сме наясно с е'но нещо — не приемам ник'ви извинения. И ша бъдеш наказван мно'о зле. И,

ако в няк'ъв момент си кажа: „Мурадин, губиш си времето“, спирам. Съгласен?

Артас усети нелепия смях, който се надигна в него при мисълта, че някой толкова по-дребен от него му вика „момко“, но се сдържа.

— Да, сър — отвърна той въодушевено.

Мурадин кимна и подаде голямата си загрубяла ръка. Артас я стисна. Той погледна с усмивка към баща си, който беше увлечен в разговора си с Утър. Двамата мъже се обърнаха едновременно и разбиращо присвиха очи, а Артас мислено въздъхна. Той познаваше този поглед. Дотук беше играта с Джейна. Вероятно няма да има време дори да я види, преди да си тръгне.

Обърна се и видя как Калия прегърна през рамо Джейна и се понесе с нея навън. И тъкмо преди да се скрие от входа, дъщерята на адмирал Праудмуър обърна златокосата си глава, улови погледа на Артас и му се усмихна.

Три

— Много се гордея с теб, Артас — каза баща му. — Така да поемаш отговорност.

В седмицата, когато Джейна Праудмуър беше почетен гост на семейство Менетил, „отговорност“ беше ключова дума. Започна обучението с Мурадин, а то беше точно толкова строго и изтощително, колкото джуджето му беше обещало — с мускулна треска и натъртвания. Последните се увеличаваха всеки път, щом Артас се отплеснеше и в ушите му отекваше силен шамар. Не стига това, но и, както се опасяваше Артас, Утър и Теренас също решиха, че е време обучението му да включи и други предмети.

Артас ставаше преди зазоряване, закусваше набързо с хляб и сирене и хукваше за ранна езда с Мурадин. Ездата завършваше с разходка и накрая именно дванадесетгодишният младеж оставаше без дъх и едва си стоеше на краката. Артас тайно се чудеше дали джуджетата имат някаква връзка с камъните и самата земя им помага да се катерят по нея. После вкъщи го чакаха уроци по история, математика и калиграфия. На обед хапваше, а след това прекарваше цял следобед в параклиса с Утър — молитви, медитация и обсъждане същността на паладините и суровите правила, които трябва да спазват. След това вечеря, а след нея Артас, напълно изтощен, се тръшваше в леглото и заспиваше дълбоко и непробудно.

Беше виждал Джейна няколко пъти по време на вечеря и изглежда, че двете с Калия бяха станали неразделни дружки. Накрая Артас реши да действа и, следвайки уроците по история и политика, които кънтяха в главата му, отиде при баща си и Утър с предложението сам да придружи лейди Джейна Праудмуър до Даларан.

Спести им причината, че иска да си почине от задълженията си. Теренас се зарадва, че синът му искаше да поеме подобна отговорност, Джейна прие идеята с усмивка, а Артас постигна точно каквото целеше. Всички бяха доволни.

Така в началото на лятото, когато разцъфват цветята, дивеч пълни горите и слънцето танцува в светлото синьо небе, принц Артас Менетил придружаваше красиво усмихната, русокоса млада дама на път към чудодейния град на маговете. Потеглиха с малко закъснение — едно от нещата, които Артас разбра за Джейна Праудмуър, беше, че тя не от най-точните. Това не беше от значение за него. Артас не бързаше за никъде. И разбира се, не бяха сами. Благоприличието изискваше с тях да пътуват придворната дама на Джейна и още поне двама стражи. Все пак

слугите останаха по-назад, оставяйки двамата млади да се опознаят. След като яздиха известно време, решиха да спрат за обеден пикник. Докато похапваха хляб, сирене и разредено вино, един от войниците на Артас се доближи към него.

— Сър, с Ваше позволение, ще се подготвим да пренощуваме в Амбърмил[24]. На сутринта ще можем да продължим до Даларан и ще стигнем града на смрачаване.

Артас поклати глава.

— Не, ще продължим. Довечера можем да лагеруваме близо до Хилсбрад[25]. Така лейди Джейна ще бъде в Даларан утре преди обед.

Артас се обърна с усмивка към нея. Тя му върна усмивката, но момчето улови капка разочарование в очите й.

— Сигурен ли сте, сър? Планирахме да отседнем при гостоприемните местни, за да не караме лейди да спи на открито.

— Всичко е наред, Кейван — каза Джейна. — Не съм малка чуплива фигурка.

Усмивката на Артас грейна. Надяваше се след няколко часа Джейна да е на същото мнение.

* * *

Докато слугите подготвяха лагера, Артас и Джейна отидоха да разгледат наоколо. Двамата се изкатериха по един хълм, от който се откри невиждана гледка. На запад се виждаше малката земеделска общност на Амбърмил и дори далечните кули на крепостта на барон Силвърлейн. На изток оставаше малко да се види самият Даларан, но по-ясно се виждаше затворническият лагер от южната му страна. След края на Втората война в тези лагери затваряха орките. Както Теренас беше обяснил на Артас, това беше по-милосърдно, отколкото просто да бъдат избити. Освен това изглежда, че орките страдаха от някаква странна болест. Повечето пъти, когато хората се натъкваха на тях или ги преследваха, те се биеха твърде боязливо и доброволно влизаха в лагерите. Имаше няколко такива лагери.

По-късно всички похапнаха печен заек и малко след смрачаване се оттеглиха. Щом се увери, че всички спят, Артас метна туниката си и набързо си нахлу ботушите. Позамисли се малко и грабна един от ножовете си, втъкна го в колана си и се промъкна при Джейна.

— Джейна — прошепна той. — Събуди се.

Тя се пробуди мълчаливо и спокойно, а в очите й проблесна лунната светлина. Той приклекна и допря пръст до уста, докато

тя се изправяше. Джейна прошепна:

— Артас? Какво има?

Той се усмихна.

— Какво ще кажеш за едно приключение?

Джейна поклати глава.

— Какво приключение?

— Довери ми се.

Джейна го загледа за момент и после кимна.

— Добре.

Както всички останали, тя беше заспала облечена и трябваше само да си обуе ботушите и да си наметне мантията. Изправи се, направи бърз опит да среше с пръсти русата си коса и отново кимна.

Тя следваше Артас надолу по същия хребет, който бяха разучили по-рано през деня. Изкачването беше малко по-трудно през нощта, но лунната светлина беше ярка и краката им не се плъзгаха.

— Ето я дестинацията ни — каза Артас, сочейки напред.

Джейна преглътна тежко.

— Затворническият лагер?

— Виждала ли си го някога отблизо?

— Не, а и не искам.

Артас се намръщи разочарован.

— Хайде, Джейна. Това е шансът ни да видим орк отблизо. Не ти ли е любопитно?

На лунна светлина трудно можеше да прецени погледа й — от сянката очите й изглеждаха като тъмни ямки.

— Аз… Те убиха Дерек. По-големия ми брат.

— Един от тях уби и бащата на Вариан. Орките са убили много хора и затова са в тези лагери. Това е най-доброто място за тях. Много хора не одобряват факта, че баща ми събира данъци, за да ги поддържа, но… ела и реши сама за себе си. Пропуснах възможността да видя добре Дуумхамър, докато беше в Ъндърсити и не искам да пропусна възможността да видя орк сега.

Джейна мълчеше и накрая въздъхна.

— Добре, ще те върна при другите.

— Не — отвърна тя за негова изненада. — Да вървим.

Двамата заслизаха тихо.

— Слушай сега — прошепна Артас. — Докато бяхме тук по-рано, забелязах охраната им. Нощем едва ли е много по-различна, освен да е даже още по-нарядко. Щом орките са загубили бойния си дух, сигурно стражите не се боят толкова от вероятността да избягат.

Артас се усмихна окуражително и продължи.

— Това е добре дошло за нас. Освен стражите, винаги има някой в онези две наблюдателници. От тях трябва да се пазим най-много. Да се надяваме, че ще очакват движение отпред, а не отзад, където лагерът граничи с висока ограда. Сега, нека изчакаме този приятел да си довърши обиколката и после ще имаме достатъчно време да се приближим до стената и да огледаме.

Двамата изчакаха отегченият страж да отмине и след няколко секунди…

— Сложи си качулката — прошепна Артас.

И двамата бяха с руси коси, твърде лесно можеха да ги забележат. Джейна изглеждаше нервна, но окуражена и го послуша. За щастие мантиите и на двамата бяха тъмни.

— Готова ли си?

Тя кимна.

— Добре. Да вървим!

Спуснаха се бързо и тихо. Артас я задържа зад себе си, докато мъжът в кулата се обърна в обратна посока и после й даде знак да продължи. Изтичаха, придържайки качулки и след няколко метра стигнаха до стената на лагера.

Лагерите бяха сурови, но ефективни. Бяха изградени от дървени пръти — не просто стегнати с въжета, но дълбоко набити в земята и със заострени върхове. По „стената“ имаше множество цепнатини, през които любопитните момче и момиче можеха да надникнат.

Отначало не се виждаше добре, но вътре имаше няколко огромни фигури. Артас извъртя глава, за да погледне по-добре. Определено бяха орки. Някои от тях лежаха на земята, свити и покрити с одеяла. Други се разхождаха напред-назад като животни в клетка, но им липсваше напълно оправдания стремеж към свобода на затворен звяр. На едно място сякаш се беше събрало семейство — мъжки, женска и малкото им. Женската, по-слаба и по-ниска от мъжкия, държеше нещо пред гърдите си и Артас осъзна, че това е малко бебе.

— О! — прошепна Джейна до него. — Изглеждат толкова… нещастни.

Артас изсумтя, но после се сети, че трябва да пази тишина. Мигом погледна към стража в кулата, но той явно не бе чул нищо.

— Нещастни? Джейна, тези зверове унищожиха Стормуинд. Искаха да заличат човешката раса. Убили са брат ти… В името на Светлината. Не си хаби съжалението за тях.

— И все пак не мислех, че ще имат деца — продължи

Джейна. — Виждаш ли тази с бебето?

— Естествено, че имат деца, дори плъховете имат деца — каза Артас.

Беше раздразнен, но може би трябваше да очаква подобна реакция от единадесетгодишно момиче.

— Изглеждат безобидни. Сигурен ли си, че тук им е мястото?

Тя обърна бялото си овално лице срещу неговото, търсейки мнението му.

— Скъпо е да ги държите тук. Може би трябва да ги освободите.

— Джейна — каза Артас с мек глас. — Те са убийци. Дори сега да са спокойни, кой може да каже какво би се случило, ако ги освободим?

Тя въздъхна леко в тъмнината и не му отговори. Артас поклати глава. Беше видял достатъчно, а и стражът скоро щеше да се върне.

— Готова ли си да се връщаме?

Тя кимна, пристъпи назад и се затича след него към хълма. Артас се обърна през рамо и видя, че стражът се обръща към тях. Спусна се към Джейна, хвана я през кръста и я свали на земята, търкулвайки се до нея.

— Не мърдай — каза той. — Стражът гледа точно към нас!

Въпреки болезненото падане, Джейна беше достатъчно умна, за да замръзне на място. Внимателно и държейки лицето си в сянка, Артас се обърна, за да погледне към стража. От това разстояние не виждаше лицето му, но позата му издаваше отегчение и умора. След известно време, в което Артас чуваше как сърцето му бумти в ушите, стражът се обърна на другата страна.

— Извинявай за това — промълви Артас и й помогна да се изправи. — Добре ли си?

— Да — отвърна Джейна и му се усмихна.

Не след дълго и двамата бяха по местата си за спане. Напълно доволен, Артас се загледа в звездите. Беше хубав ден.

* * *

Късно сутринта на следващия ден те пристигнаха в Даларан. Артас никога не беше ходил там, но, разбира се, беше слушал много за него. Маговете бяха потайни и мистериозни хора — притежаваха огромна мощ, която пазеха в себе си и показваха само при нужда. Артас си спомни как Кадгар придружаваше Андуин Лотар и принца — вече крал Вариан Рин, за да говорят с

Теренас и да го предупредят за грозящата заплаха от орките. Присъствието му добавяше тежест върху думите на Андуин и то с причина. Маговете от Кирин Тор не се месеха в обичайните политически дела, нито пък прибягваха до обичайни политически маневри, като да демонстрират гостоприемство на някой владетел. Артас и свитата му бяха допуснати в града само защото придружаваха Джейна, която идваше да учи тук.

Даларан беше красив и дори по-живописен от Столицата. Изглеждаше почти нереално чист и светъл, както подобаваше на град, основан върху магия. Няколко изящни кули се издигаха към небето, с каменни основи и виолетови върхове, опасани в злато. Около много от тях танцуваха светещи летящи камъни. Други имаха прозорци със стъклопис, който улавяше слънчевата светлина. От разцъфналите градини се носеше опияняващ аромат на чудни диви цветя и на Артас едва не му се зави свят. А може би постоянното трептене на магията във въздуха му дойде в повече.

Докато яздеше, се почувства много обикновен и мръсен и почти му се прииска да не беше спал на открито предната нощ. Ако бяха останали в Амбърмил, поне щяха да могат да се окъпят. Само че така двамата с Джейна нямаше да имат възможност да надникнат в затворническия лагер.

Той се обърна към нея. Широко отворените й сини очи бяха изпълнени с вълнение и страхопочитание. Леко отворените й устни се извиха в усмивка, щом срещна погледа му.

— Не съм ли късметлийка да уча тук?

— Разбира се — отвърна той усмихнат.

Тя попиваше жадно всичко наоколо, сякаш виждаше вода след цяла седмица в пустинята, но той се чувстваше… нежелан. Очевидно магията не го влечеше както нея.

— Чувала съм, че обикновено не пускат външни хора — подхвана тя. — Много жалко. Щях да се радвам да се видим отново.

Джейна за миг се изчерви и Артас изцяло забрави за смущаващото излъчване на града. Той сърдечно се съгласи, че би било много хубаво отново да се види с лейди. Много хубаво, наистина.

* * *

— Пак, малко гномско момиче! Ще ти дърпам опашките… У-у!

Щитът пое скритото в шлема лице на дразнещото джудже и

то дори отстъпи една-две крачки назад. Артас сечеше с меча си и доволно се усмихваше под собствения си шлем при всеки нанесен удар. Но изведнъж полетя във въздуха и се строполи по гръб. Пред очите му се появи приближаващата брадата глава и той едва успя да повдигне навреме меч, за да парира. Изсумтя и вдигна крака към гърдите си, после рязко ги изпъна, уцелвайки Мурадин в корема. Този път назад се търкаляше джуджето. Артас свали бързо крака, изправи се с едно гладко движение и скочи в атака към учителя си, който още беше на земята. Нанасяше му удар след удар, докато Мурадин изрече думите, които Артас не вярваше, че някога ще чуе.

— Преда'ам се!

Артас вложи всичките си сили, за да спре замаха си, толкова рязко вдигна ръце и се изпъна назад, че се олюля. Мурадин лежеше на земята, само гърдите му се повдигаха и свиваха.

Страх скова сърцето на Артас.

— Мурадин? Мурадин!

Сърдечен смях отекна откъм гъстата бронзова брада.

— Мно'о добре, момко, бра'о!

Опита да се изправи с мъка, но Артас му подаде ръка и го издърпа нагоре. Мурадин радостно потупа ръката му.

— Значи си внима'ал кат' ти показвах специалния си номер.

Успокоен и доволен от похвалата, Артас се усмихна. Някои от нещата, на които Мурадин го учеше, щяха да се повтарят, изглаждат и подобряват в обучението му за паладин. Но други — е, надали Утър, Носителят на Светлината, разбираше от силни ритници в корема и ценни трикове със счупени бутилки от вино. Имаше бой и бой и Мурадин Бронзбиърд беше решен Артас Менетил да опознае всичките му страни.

Артас вече беше на четиринадесет и тренираще с Мурадин няколко пъти седмично, с изключение на дните, когато джуджето изпълняваше дипломатическите си задачи. Отначало всичко потръгна, както и двамата очакваха — зле. След първите няколко урока Артас си тръгваше натъртен, окървавен и накуцващ. Той упорито отказваше да бъде лекуван, настоявайки, че болката е част от процеса.

Мурадин беше съгласен и го показваше, като го товареше още повече. Артас никога не се оплака, дори когато му се искаше, дори когато Мурадин му се караше или продължаваше да го налага, дълго след като момчето вече не можеше дори да си вдигне щита.

И точно заради този упорит отказ да мрънка или да се откаже, той беше възнаграден двойно: учеше се, и то много добре, и спечели уважението на Мурадин Бронзбиърд.

— О, да, сър, определено внимавах — Артас се захили.

— Бра'о, момко, бра'о — Мурадин се протегна да го потупа по рамото. — Стига толко'а. Доста се поступахме днес, заслужа'аш малко почивка.

Очите му светеха от радост, а Артас кимна в знак на съгласие. Днес Мурадин отнесе боя и изглеждаше щастлив от това точно колкото и самия Артас. Сърцето на принца изведнъж се изпълни с обич към джуджето. Макар да беше суров учител, Артас страшно много се беше привързал към него.

Подсвирквайки си на път към стаята си, изведнъж Артас замръзна на място.

— Не, татко! Няма!

— Калия, омръзна ми да говорим за това. Нямаш думата по този въпрос.

— Татенце, моля те, недей!

Артас се промъкна малко по-близо до стаята на Калия. Вратата беше притворена и той се заслуша разтревожен. Теренас обожаваше Калия. Какво толкова би могъл да иска, та тя да трябва да му се моли и да се обръща към него с думите, които и двамата с Артас използваха само като деца.

Калия избухна в горчив плач. Артас не издържаше повече и отвори вратата.

— Съжалявам, без да искам чух… Какво е станало?

Напоследък Теренас като че се държеше странно, а сега беше разярен от шестнадесетгодишната си дъщеря.

— Не е твоя работа, Артас — изтъкна Теренас. — Заповядах на Калия да направи нещо и тя ще се подчини.

Калия се свлече на леглото, плачейки. Артас гледаше втрещен ту баща си, ту сестра си. Теренас измърмори нещо и изфуча от стаята. Артас се обърна към сестра си, преди да последва баща си.

— Татко, моля те, кажи какво става?

— Не ме разпитвай! Калия е длъжна да се подчинява на баща си.

Теренас закрачи към вратата пред него и влезе в приемната зала. Артас позна лорд Давъл Престър, млад благородник, когото Теренас явно високо почиташе. Там бяха и двама магьосници от Даларан, които не познаваше.

— Артас, изтичай обратно при сестра си и се опитай да я успокоиш. Ще дойда при вас веднага щом мога, обещавам.

Артас погледна за последно тримата гости, кимна и пое към стаята на Калия.

Сестра му не беше мръднала, макар плачът й да беше утихнал. Без идея за реакция и напълно объркан, Артас седна на

леглото до нея.

Калия се изправи, лицето ѝ беше плувнало в сълзи.

— Съжалявам, че видя това, Артас, но м-може би така стана по-добре.

— Какво иска татко от теб?

— Иска да се омъжа против волята си.

Артас премигна няколко пъти.

— Кали, ти си на шестнадесет, малка си още да се омъжваш.

Момичето се протегна да си вземе кърпичка и избърса подутите си очи.

— Това казах и аз. Но татко твърди, че нямало значение. Щели сме да обявим годежа и на рождения ми ден трябва да се венчая за лорд Престър.

Морскозелените очи на Артас се разшириха озарени. Затова значи Престър е тук…

— Е — започна несигурно той, — той има добри връзки и… предполагам е симпатичен. Всички твърдят така. Поне не е някой старец.

— Не разбираш, Артас. Не ме интересуват връзките му, колко е симпатичен или мил. Яд ме е, че нямам избор. Аз съм… като жребчето ти. Аз съм нещо, а не някой. Нещо, което татко да реши как да даде в замяна — за политическа сделка.

— Ти… не обичаш ли лорд Престър?

— Да го обичам ли? — сините ѝ кървясали очи се свиха от гняв. — Та аз едва го познавам! Той никога не е проявявал ни най-малко… О, какъв е смисълът? Знам, че това е обичайна практика сред кралските и благороднически кръгове. Ние сме пионки. Но никога не съм очаквала татко…

Нито пък Артас. Той всъщност никога не се бе замислял за брак нито за себе си, нито за сестра си. Много повече го бе грижа за обучението му с Мурадин и ездата с Инвинсибъл. Но Калия беше права. За благородниците беше обичайно да сключват брак с цел осигуряване на политически статут. Просто не си бе представял, че татко му би продал сестра му като кобила за разплод.

— Много съжалявам, Кали — каза най-искрено той. — Да не би да обичаш друг? Може би ще можеш да убедиш татко, че е по-добрият избор — такъв, при който ще бъдеш и щастлива.

Калия поклати тъжно глава.

— Няма смисъл. Ти го чу. Не ме пита, не ми предложи лорд Престър — той ми го заповяда.

Тя го погледна умоляващо.

— Артас, обещай ми, че когато станеш крал… обещай ми, че няма да постъпиш така с децата си.

Деца? Артас изобщо не беше готов да мисли за такива неща. Той дори нямаше… е, имаше, но не мислеше за нея по този на…

— И когато се ожениш… Татко не може да ти заповядва както на мен. Грижи се за момичето си и нека тя се грижи за теб. Или поне се поинтересувай с кого би искала да бъде в живота и л-леглото си.

Калия отново зарида, а Артас бе прекалено потресен от откровеността, която го заля. Той бе само на четиринадесет, но след още четири години щеше да може да се ожени. Изведнъж си спомни за откъслечни разговори тук-там относно бъдещето на рода Менетил. Съпругата му щеше да бъде майка на крале. Трябваше да я избере много внимателно, а също и, както каза Калия — добросъвестно. Родителите му очевидно много се обичаха. Въпреки дългите години брак още си личеше по усмивките и жестовете им. Артас искаше същото. Искаше съпруга, приятел…

Изведнъж се намръщи. Ами ако не можеше да го има?

— Съжалявам, Кали, но може би ти си късметлийката. Може би е по-лошо да имаш избор и да знаеш, че не можеш да имаш това, което искаш.

— Моментално бих предпочела това, отколкото да ме третират като парче месо.

— Явно всеки от нас си има задължения — натъжено каза Артас. — Ти да се омъжиш за когото татко избере, а аз — за когото се налага в името на кралството.

Той стана рязко.

— Съжалявам, Кали.

— Артас… къде отиваш?

Той не й отговори, а направо се затича към конюшнята и без да чака слугата, бързо оседла Инвинсибъл. Артас знаеше, че това е временно решение, но беше само на четиринадесет и за него все пак бе решение.

Приведе се ниско върху Инвинсибъл и потегли в галоп. Носейки се върху изяществото от лъскави извити мускули, усещаше само как бялата грива перва лицето му. На лицето на Артас светна усмивка. Това бе най-щастливият момент за него — когато яздеше така, двамата се сливаха в едно грациозно цяло. Подложил търпението си на тежки изпитания, той бе чакал толкова дълго, за да може да язди животното, което видя как излиза на бял свят. Но си струваше. Вече бяха перфектна двойка. Инвинсибъл не искаше и не го молеше за нищо. Жадуваше единствено да се измъкне от ограниченията на конюшнята, така както Артас тръпнеше да избяга от ограниченията на кралството. И го правеха — двамата.

Наближаваха скока, който Артас вече обожаваше. На изток от Столицата и близо до стопанството на Балнир имаше няколко хълма. Инвинсибъл увеличи темпото, земята поглъщаше ударите от копитата му, и той толкова бързо се озова пред урвата, сякаш се движеше по равна земя. Обърна се и пое по тесните пътеки, а изпод копитата му се разхвърчаха камъчета. Сърцата и на двамата биеха от лудо вълнение. Артас насочи жребеца наляво към насипа, който беше прекият път до имението на Балнир. Инвинсибъл не се поколеба, нито се бе поколебал и първия път, когато Артас го накара да скочи. Стегна се и се хвърли напред и за един славен, спиращ дъха миг кон и ездач полетяха. После се приземиха леко на меката трева и продължиха напред.

Четири

— Както виждате, Ваше Височество, — каза генерал-лейтенант Еделас Блакмуър[26]. — Данъците се използват добре. Дори взехме мерки по операциите в съоръжението. Всъщност охраната е толкова строга, че дори успяваме да организираме гладиаторски битки.

— Така чух и аз — отвърна Артас.

Той беше тръгнал на обиколка заедно с командира на затворническия лагер. Дърнхолд не беше точно лагер, но се намираше в центъра на всички останали. Беше огромен и в него сякаш цареше празнично настроение. Беше хладен, но ясен есенен ден и от вятъра сините и бели знамена на върха на крепостта се удряха силно едно в друго. Вятърът рошеше дългата, гарвановочерна коса на Блакмуър и развяваше мантията на Артас, докато двамата крачеха из укрепленията.

— Така и ще видите — обеща Блакмуър, усмихвайки се вежливо на принца.

Идеята за внезапна проверка беше на Артас. Теренас се радваше на неговата инициативност и състрадателност.

— Така е правилно, татко — беше му казал Артас и може да се каже, че го мислеше, макар че по-скоро искаше да задоволи любопитството си относно домашния орк на генерал-лейтенанта. — Трябва да сме сигурни, че парите отиват в лагерите, а не в джоба на Блакмуър. Можем да се уверим, че се грижи подобаващо за гладиаторите и че не следва стъпките на баща си.

Бащата на Блакмуър — генерал Еделин Блакмуър, бе известен предател, обвинен и осъден за продажба на държавни тайни. Макар че това бе много отдавна, когато Еделас е бил още дете, това петно го беше преследвало през цялата му военна кариера. Само благодарение на множеството му победи в битки и забележителната ярост в борбата с орките позволиха сегашният Блакмуър да бъде повишен в ранг.

Независимо от това Артас усещаше алкохола в дъха му дори в този сутрешен час. Подозираше, че точно това нямаше да е новина за Теренас, но реши все пак да му каже.

Артас погледна надолу с престорен интерес към дузината стражи, стоящи мирно и се зачуди дали щяха да са толкова усърдни, ако не ги гледаше бъдещият им крал.

— С нетърпение очаквам днешните битки — каза той. — Ще мога ли да видя Вашия Трал[27] в действие? Доста съм слушал за него.

Блакмуър се усмихна широко, а иззад грижливо подстригания му козя брадичка блеснаха белите му зъби.

— Не е записан да се бие днес, но за Вас, Ваше Височество, ще го изправя срещу най-добрите налични противници.

След два часа обиколката свърши и Артас се отдаде на превъзходен обяд заедно с Блакмуър и един по-млад мъж — лорд Карамайн Лангстън, когото Блакмуър представи като свое „протеже“. Артас инстинктивно бе отблъснат от Лангстън, меките му ръце и безжизненото му присъствие. Блакмуър поне се бе сражавал в битки за името си, а това момче — Артас го виждаше като момче, но всъщност Лангстън беше по-голям от седемнадесетгодишния принц — получава всичко на поднос.

Е, аз също, помисли си той, но пък знам какви жертви са принудени да правят кралете. Лангстън изглеждаше сякаш не се беше ограничавал с нищо в живота. Не се ограничи и сега, подбирайки най-хубавите парчета месо, най-красивите сладкиши и наливайки си повече от една чаша вино, за да ги преглътне. За разлика от него, Блакмуър хапна оскъдно, макар че пи повече.

Неприязънта на Артас към двойката се допълни, когато влезе слугинята на Блакмуър и той се протегна да я опипа собственически. Момичето беше простичко облечено, със златиста коса и лице, което не се нуждаеше от грим, за да е красиво. Тя се усмихна сякаш й стана приятно, но Артас за миг улови нещастни искрици в очите й.

— Това е Тарета Фокстън — представи я Блакмуър, галейки все още ръката й, докато тя се опитваше да събере чиниите. — Дъщеря на личния ми слуга Тамис, когото сигурно ще видите по-късно.

Артас й се усмихна възможно най-приветливо. Момичето му напомни малко на Джейна — с посветлялата от слънце коса и лекия загар на лицето. Тя му върна усмивката мимоходом, после сдържано отмести поглед, продължи да събира чиниите и леко се поклони преди да излезе.

— Скоро и Вие ще имате някоя като нея — засмя се Блакмуър.

На Артас му отне секунда, за да схване смисъла и после премигна сепнат. Двамата мъже се разсмяха още по-силно, а Блакмуър вдигна чашата си за тост.

— За русокосите момичета — измърка той.

Артас си помисли за Тарета, спомни си за Джейна и с нежелание повдигна чашата си.

* * *

Час по-късно вече беше забравил за Тарета Фокстън и възмущението си от отношението към нея. Гласът му беше прегракнал от викане и ръцете го боляха от пляскане, защото истински се забавляваше. Отначало му беше малко неудобно. В първите няколко двубоя той видя просто зверове, които се борят до смърт без друга причина, освен удоволствието на тълпата.

— Как се грижите за тях преди всичко това? — беше попитал Артас.

Той обичаше животните и не му беше приятно да ги вижда използвани по такъв начин.

Лангстън понечи да му отговори, но Блакмуър направи жест да замълчи. После се усмихна, излегнат в шезлонга си с чепка грозде в ръка.

— Разбира се, че искаме да са във върхова форма — каза той. — Затова, като ги заловим, се грижим добре за тях. И, както виждате, двубоите свършват бързичко. Ако някое животно оцелее, но не може да продължи да се бие, милостиво го приспиваме.

Артас се надяваше мъжът да не го лъже. Някакво лошо усещане в стомаха му казваше, че всъщност лъже, но той го игнорира. Усещането изчезна, когато започнаха двубоите между хора и зверове. Докато гледаха, Блакмуър вметна:

— На мъжете им плащат добре. Всъщност стават доста известни личности. Не и орките, обаче.

Артас знаеше за това и го одобряваше. Ето какво чакаше той — шанса да види в битка домашния орк на Блакмуър, намерен като бебе и отгледан да се бие на този арена.

Не остана разочарован. Очевидно всичко досега е било само подгрявка за тълпата. Когато вратите се отвориха и вътре закрачи една огромна зелена фигура, всички се изправиха и започнаха да реват. По някакъв начин Артас се оказа един от тях.

Трал беше грамаден и изглеждаше доста по-едър, очевидно защото беше по-здрав и чевръст от другите орки, които Артас беше виждал в лагера. По него нямаше много броня, нито шлем, а зелената му кожа бе изпъната върху мощните му мускули. Беше и по-изправен от другите. Сред оглушителни викове Трал обиколи ринга, размахвайки високо юмруци и обръщайки грозното си лице към дъжда от розови цветчета, който обикновено пазеха за празници.

— Аз го научих на това — каза гордо Блакмуър. — Странно наистина. Тълпата му се радва, а всъщност всеки път идва, за да го види повален.

— Губил ли е досега?

— Никога, Ваше Височество. Няма и да загуби, но хората продължават да се надяват и парите просто се наливат.

Артас го мерна с поглед.

— Докато кралската хазна получава нужния процент от печалбите Ви, генерал-лейтенант, ще Ви бъде позволено да организирате игрите.

После се обърна към орка, който привършваше обиколката си.

— Той е… под пълен контрол, нали?

— Абсолютно — мигом отвърна Блакмуър. — Отгледан е от хора и е научен на страх и уважение.

Сякаш ги беше чул, макар от гърмящите крясъци на тълпата това да не беше възможно, Трал се обърна към мястото, където седяха Артас, Блакмуър и Лангстън. Потупа гърдите си в знак на поздрав и дълбоко се поклони.

— Видяхте ли? Създанието ми! — измърка Блакмуър.

После се изправи и развя едно знаме, а на ринга — здрав, едър червенокос мъж развя друго знаме. Трал се обърна към вратата, стиснал огромна бойна секира.

Стражите започнаха да вдигат вратата и преди още напълно да я отворят, през нея нахлу мечка, голяма колкото Инвинсибъл. Наежена, тя се спусна направо към Трал, сякаш беше изстреляна с оръдие, а ръмжането ѝ отекваше на фона на виещата тълпа.

Трал остана на място, отдръпна се в абсолютно последния миг и замахна с гигантската секира сякаш не държеше нищо в ръце. Успя да пореже дълбоко мечката отстрани и тя изрева и се запремята от болка, а наоколо се разхвърчаха пръски кръв. Отново оркът зае поза, изправи се на пръстите на босите си крака и се стрелна с невероятна за размерите му скорост. Изправи се лице в лице с мечката, с дрезгав глас ѝ подвикна подигравателно на перфектен човешки език и стовари секирата отгоре ѝ. Главата на мечката беше почти отделена от тялото ѝ, но тя продължи да тича още малко, докато накрая спря и се разтресе за последен път.

Трал изправи глава и нададе победоносен вик. Тълпата полудя. Артас зяпна. Нямаше и драскотина по тялото на орка и, доколкото виждаше Артас, дори не беше задъхан.

— Това е само встъплението — каза Блакмуър, доволен от реакцията на Артас. — Предстои да го нападнат трима души и ще му е по-трудно, защото трябва да ги победи, без да ги убива. Ще видите повече стратегия, отколкото зверска сила, но да си призная, изпитвам някаква гордост всеки път като го видя да обезглавява мечка с един удар.

Човешките гладиатори — едри, мускулести мъже, се появиха на арената и поздравиха противника си и тълпата.

Артас гледаше как Трал ги преценява и се замисли колко

умно бе от страна на Блакмуър да обучи орка си толкова добре. Ако Трал някога успееше да избяга, щеше да може да предаде уменията си и на други орки. Не беше невъзможно, въпреки засилената охрана. Но все пак, щом Оргримар Дуумхамър беше успял да избяга от Ъндърсити в самото сърце на двореца, Трал спокойно можеше да избяга от Дърнхолд.

* * *

Кралската визита продължи пет дни. В един от тях, късно вечерта Тарета Фокстън дойде да види принца в личната му стая. Той се зачуди защо слугите му не отговарят на плахото почукване и остана още по-удивен да види на вратата красивото русокосо момиче, което му носеше поднос с лакомства. Беше свела поглед, а роклята й разкриваше достатъчно и принцът не успя да проговори веднага.

Момичето се поклони:

— Лорд Блакмуър ме изпрати с тези дарове, за да Ви изкуша — каза тя и бузите й поруменяха.

Артас стоеше объркан.

— К-кажи на господаря си, че му благодаря, но не съм гладен. И искам да знам къде са слугите ми.

— Бяха поканени на трапезата с останалите слуги — обясни Тарета, без да вдига поглед.

— Ясно. Е, много мило от страна на генерал-лейтенанта, сигурен съм, че хората ще го оценят.

Момичето не помръдваше.

— Има ли нещо друго, Тарета?

Руменината по бузите й се увеличи и тя най-сетне вдигна очи към него. Бяха спокойни и смирени.

— Лорд Блакмуър ме изпрати с тези дарове, за да Ви изкуша — повтори тя. — Дарове, които може да Ви харесат.

Чак тогава Артас разбра. Разбра, притесни се, раздразни се и се вбеси. Едва се сдържа, но не беше виновно момичето, все пак именно тя трябваше да търпи лошо отношение.

— Тарета — поде той. — С благодарност ще приема храната. Друго не ми е нужно.

— Ваше Височество, той настоява.

— Кажи му, че нямам желание.

— Сър, не разбирате. Ако се върна, той…

Артас погледна към ръцете й, държащи подноса, към падащата й дълга коса… Той се приближи до нея, повдигна кичурите, скриващи лицето й и се намръщи, забелязвайки сините

следи по китките и врата й.

— Разбирам — каза той. — Влез тогава.

Момичето влезе, а той затвори вратата и се обърна към нея.

— Остани, колкото искаш и после се върни при него. Междувременно, не мога сам да изям всичко това.

Кимна й да седне, намести се на стола срещу нея и се усмихна, грабвайки един от малките сладкиши. Тарета замига учудено. Не след дълго разбра какво й казваше, на лицето й се изписа облекчение и благодарност. После му наля вино. Постепенно започна да отговаря на въпросите му с повече от няколко учтиви думи и двамата си поприказваха няколко часа, докато не решиха, че е време тя да си ходи. Взе подноса и се обърна към него.

— Ваше Височество… много се радвам, че бъдещият ни крал има толкова добро сърце. Дамата, която изберете за Ваша кралица, ще има голям късмет.

Той се усмихна, затвори вратата след момичето и за миг се облегна на нея.

Дамата, която избера за кралица. Той си спомни разговора си с Калия. За щастие Теренас беше започнал да подозира Престър — нищо не можеше да се докаже, но беше достатъчно да размисли.

Артас бе почти пълнолетен — с година по-голям от Калия, когато баща им едва не я омъжи за Престър. Май рано или късно ще трябва да започне да се замисля за бъдещата си кралица.

Утре си тръгваше, но не и по-рано.

* * *

Зимният студ се носеше във въздуха. Последните славни дни на есента свършиха и доскоро златистите, червени и оранжеви дървета сега стърчаха като голи скелети под сивото небе. След няколко месеца Артас щеше да започне деветнадесетата си година и да бъде въведен в Ордена на Сребърната ръка[28]. Беше повече от готов. Тренировките му с Мурадин бяха приключили преди няколко месеца и вече се упражняваше с Утър. Беше различно, но подобно. Мурадин го беше научил на внимание и готовност да спечели битката независимо от всичко. Паладините имаха по-ритуален поглед върху битките и се фокусираха повече върху отношението, с което се бият, отколкото върху самия начин на размахване на меча. За Артас и двата подхода работеха, но се чудеше дали някога ще има възможност да ги приложи в истински двубой.

Обикновено по това време трябваше да е на молитва, но татко му беше заминал на дипломатическа визита в Стромгард заедно с Утър. Това значеше, че няколко следобеда Артас ще е свободен и той нямаше намерение да ги пропилява, дори времето да не беше хубаво. Той се държеше с лекота върху Инвинсибъл, който галопираше през поляната. Снегът по земята едва забавяше стъпките на животното. Артас можеше да види дъха си, както и този на големия бял кон, когато мяташе глава и пръхтеше.

Отново започваше да вали сняг, но не меките едри снежинки, които се носят лениво към земята, а малките твърди кристалчета, които щипят. Артас се намръщи и продължи. Още малко и ще обърне. Може дори да се отбие при Балнир. Отдавна не беше ходил там. Джоръм и Джарим сигурно щяха да се зарадват да видят чудния кон, в който се бе превърнало малкото жребче.

Поривът го завладя и трябваше да му се подчини. Артас завъртя Инвинсибъл с лек натиск на левия си крак. Конят зави покорно и в хармония с желанието на господаря си. Снегът се усилваше, дребни иглички се забиваха в откритата кожа на Артас и той се покри с пелерината си за малко по-сигурно. Инвинсибъл поклати глава от пощипването, което усещаше с кожата си, както правеше, когато го дразнеха насекоми през лятото. Той се спусна в галоп надолу по пътечката и с изпънат напред врат се наслаждаваше на напрежението точно колкото и Артас. Скоро щяха да наближат скока и още малко след това следваше топла конюшня за жребеца и гореща чаша чай за ездача, преди да потеглят обратно към замъка. Лицето на Артас беше започнало да се сковава от студа и ръцете в тънките му кожени ръкавици не бяха по-добре. Той притисна замръзналите си ръце в юздите и с усилие сгъна пръсти, стегна се и Инвинсибъл скочи… не, спомни си той — полетя, те полетяха като…

Само че не полетяха. В последния момент Артас усети как задните копита на Инвинсибъл се подхлъзват на заледените камъни и жребецът се удря и, цвилейки, се опитва да намери място, където да стъпи. Изведнъж гърлото на Артас пресъхна и той осъзна, че крещи, виждайки, че към тях с убийствена скорост се приближава не мека, заснежена трева, а назъбени камъни. Той дръпна силно юздите, сякаш това можеше да промени нещо, сякаш нещо можеше да се промени…

Звукът прекъсна унеса му и той бързо възвърна съзнание от режещия мозъка рев на животно в агония. Отначало не можеше да помръдне, сякаш тялото му доброволно се гърчеше в опитите му да се добере до ужасния вой. Накрая успя да седне. Прониза го остра болка и той прибави към какофонията собствения си вик от агония, осъзнавайки, че вероятно е счупил поне едно ребро.

Снегът се беше усилил и се трупаше бързо. Артас едва виждаше на метър от себе си. Той изключи болката и се огледа наоколо за Инвинсибъл. Погледът му се спря на някакво движение и голяма червена локва, която топеше снега и издигаше пара в студа.

— Не — прошепна Артас и се опита да стане.

За миг пред очите му притъмня и едва не изгуби съзнание отново, но волята му не му позволи да се предаде. Бавно се придвижи до изплашеното животно, борейки се с болката, вятъра и снега, които можеха всеки момент да го съборят.

Инвинсибъл се търкаляше в кървав сняг с два мощни невредими крака и два строшени предни. При вида им стомахът на Артас се сви. Дълги, стройни, чисти и силни, сега те висяха и се подгъваха неестествено, докато Инвинсибъл продължаваше да се опитва и да не успява да се изправи. Картината пред очите му се размі от горещите сълзи, които се изляха по бузите му.

Ридаещ, Артас се дотътри до коня си, свлече колене до побеснялото животно и се опита да… какво? Това не беше драскотина, която бързо да превържеш и да прибереш Инвинсибъл в топлата конюшня при топлата каша. Артас протегна ръка към главата му. Искаше да го докосне, да го успокои някак, но животното беше подивяло в агония си. И продължаваше да реве.

Помощ. Имаше жреци и сър Утър… Може би те можеха да лекуват…

Болка, по-жестока от физическата, прониза момчето. Жрецът беше заминал с баща му в Стромгард, както и Утър. Може да има друг жрец в някое село, но Артас не знаеше къде, а и в тази буря…

Той се сви настрани от животното, покри уши и затвори очи, и зарида толкова силно, че цялото му тяло се затресе. В тази буря никога нямаше да намери лечител, преди Инвинсибъл да умре от раните си или от студа. Артас не беше сигурен дали ще може да открие стопанството на Балнир, макар да не беше далеч. Всичко наоколо беше бяло, с изключение на мястото, където умираше един кон. Този кон, който му се беше доверил да скочи в ледения насип и да се просне в топла, кървава локва. Артас знаеше какво трябва да направи, но не можеше.

Не знаеше колко време седя там и плака, опитвайки се да изключи гледката и звуците от агонията на любимия си кон. По едно време Инвинсибъл се поуспокои. Лежеше в снега, бузите му се издуваха, а очите му се въртяха мъчително.

Артас не чувстваше нито лицето си, нито крайниците си, но някак успя да се доближи до животното. Всеки дъх беше борба и

той приемаше болката. Артас беше виновен. Той беше виновен. Той положи голямата глава в скута си и за един кратък блажен момент не стоеше в снега с ранения си приятел, а беше в конюшнята, докато се раждаше жребче. В този момент всичко започваше и не отиваше до този ужасен и болезнен край, който можеше да бъде избегнат.

Сълзите му падаха върху бузите на Инвинсибъл. Той потрепери, а кафявите му очи бяха пълни с вече мълчалива болка. Артас свали ръкавиците си и прокара ръка по розово-сивата муцуна, усещайки топлината от дъха на Инвинсибъл. После бавно премести главата му, изправи се на крака и потърси меча си със стоплената си ръка. Артас се изправи над падналото животно, а краката му потънаха в червената локва от стопен сняг.

— Съжалявам — каза той. — Толкова много съжалявам…

Инвинсибъл го гледаше спокойно и с доверие, сякаш беше разбрал какво щеше да последва, както и нуждата от него. Беше повече, отколкото Артас можеше да понесе и сълзите отново замъглиха погледа му. Той премигна силно няколко пъти, за да ги прогони.

Вдигна меча си и го стовари право надолу.

Направи го правилно. Прониза Инвинсибъл право в сърцето с един-единствен силен удар и с ръце, които бяха прекалено измръзнали, за да го сторят. Артас усети как мечът пронизва кожата, плътта, остъргва се в кост и се забива в земята отдолу. Инвинсибъл се изви, потрепери и се отпусна неподвижен.

Джоръм и Джарим го откриха там след известно време, след като спря да вали. Артас се беше свил до изстиващото тяло на животното, което някога беше удивително изпълнено с енергия и живот. Той извика от болка, когато мъжът се наведе да го повдигне.

— Извинявай, момче — каза Джоръм с почти непоносимо мил глас. — И за теб, и за случилото се.

— Да — едва продума Артас. — За случилото се… Той се спъна и…

— Нищо чудно в такова време. Бурята дойде бързо. Имаш късмет, че си жив. Хайде, ще те приберем вътре и ще пратим някого до замъка.

Докато се придвижваше с помощта на мъжа, Артас попита:

— Ще го погребете ли… тук? За да мога да идвам при него?

Балнир и синът му си размениха погледи и после той кимна.

— Добре, разбира се. Той беше благороден жребец.

Артас изви шия, за да погледне тялото на коня, когото беше нарекъл Инвинсибъл. Щеше да каже на всички, че е било инцидент, защото нямаше да може да понесе да признае какво

беше направил. И се закле, че ако някой друг някога имаше нужда от закрила и ако беше нужна жертва в името на някого, той щеше да я направи. Каквато и да е, помисли си той.

Пет

Лятото беше в разгара си и безмилостното слънце измъчваше Негово Кралско Височество Принц Артас Менетил, докато яздеше по улиците на Стормуинд. Той беше в лошо настроение, въпреки че днес беше денят, който беше чакал цял живот. Слънцето се отразяваше в доспехите му и той се опасяваше, че ще се опече в тях, преди да стигне в катедралата. Ездата на новия му кон само му напомняше, че това не бе Инвинсибъл — белият, бърз, добре трениран и гледан кон, който вече не бе с него от няколко месеца, но още горчиво му липсваше. Изведнъж умът му блокира и той забрави всичко, което трябваше да прави на церемонията. До него яздеше баща му, който явно нямаше никаква представа за тревогата на сина си.

— Отдавна чакахме този момент, сине — каза Теренас, обръщайки се към Артас с усмивка.

Въпреки жегата и тежестта на шлема си, Артас се радваше, че го носи — много добре скриваше лицето му, а и точно сега не беше сигурен дали ще може да се усмихне и насила.

— Наистина, татко — отговори той със спокоен тон.

Предстоеше едно от най-големите тържества за Стормуинд. Освен Теренас щяха да присъстват още много други крале, благородници и известни лица. Те щяха да яздят на парад по белите калдъръмени улици до масивната Катедрала на Светлината, която беше разрушена по време на Втората Война, но вече възстановена, се издигаше още по-величествена от преди.

Приятелят от детството на Артас — Вариан — крал на Стормуинд, вече беше женен и тъкмо бе станал баща. Той бе отворил замъка за всички гостуващи кралски особи и техните свити. Най-хубавият момент за Артас досега бе предната нощ, когато седя, пи медовина и си говори с Вариан. Нараненото и травматизирано момче отпреди десет години вече се бе превърнало в уверен, красив и сериозен крал.

След това, рано сутринта, но преди зазоряване двамата отидоха до тренировъчната зала, взеха по един дървен меч и дълго време се нападаха взаимно, смяха се, припомняйки си стари случки, а мъжеството им бе съвсем леко отслабено от погълнатия алкохол. Вариан, който беше тренирал от малък и винаги беше много добър, вече бе дори по-добър. Но и Артас не му отстъпваше и даваше всичко от себе си.

А сега следваше просто една формалност. Нажежени доспехи и натрапчивото чувство, че не заслужава честта, която предстоеше да му окажат.

Много рядко Артас споделяше чувствата си с Утър. Зловещият паладин, който, откакто Артас се помнеше, беше пример за непоклатима отдаденост на Светлината, стресна принца с думите си:

— Момко, никой не се чувства готов. Никой не мисли, че го заслужава. И знаеш ли защо? Защото си е така. Милосърдието на Светлината — просто и чисто. Ние сме недостойни по рождение, просто защото сме човеци… Да, и елфите, джуджетата и другите раси — всички са недостойни. Но Светлината все пак ни обича. Обича ни заради висотите, които можем да достигнем в редки моменти. Обича ни заради способността ни да си помагаме. И ни обича, защото можем да й помогнем да предаде посланието си — да се борим всеки ден да станем достойни, дори да разбираме, че никога няма да бъдем наистина такива.

Той потупа Артас по рамото с лека усмивка, която беше рядкост за него и продължи:

— Навремето и аз не мислех, че заслужавам и че едва ли някога ще заслужа. Затова застани днес там и знай, че всеки паладин е стоял така на същото място.

Това успокои малко Артас. Той изправи рамене, вдигна визьора на шлема си и с усмивка помаха с ръка на тълпата, която толкова весело го посрещаше в този горещ летен ден. Дъжд от розови цветчета се сипеше отгоре му, а отнякъде прозвучаха и тромпети. Бяха стигнали катедралата. Артас слезе от коня, който бе отведен от един слуга. После друг се появи, за да вземе шлема му. Русата му коса беше мокра от пот и той бързо прокара ръце в ръкавици през нея.

Артас никога не бе идвал в Стормуинд и беше впечатлен от съчетанието на спокойствие и сила, които излъчваше катедралата. Той бавно се изкачи по покритите с килим стъпала, наслаждавайки се на хладината, която се носеше от каменния интериор. Мирисът на тамян му беше познат и му действаше успокояващо. Беше същият, който семейството му палеше в малкия си параклис.

Вътре вече нямаше тълпа, само тихи, почтителни редици от видни лица и духовници. Артас разпозна някои от тях. Ген Греймейн[29], Торас Тролбейн, адмирал Делин Праудмуър…

Артас примигна и на лицето му грейна усмивка. Джейна! Определено беше пораснала през годините, в които не я бе виждал. Не точно убийствена красавица, но красива и все още като фар излъчваше жизненост и интелигентност, което го привлече като момче. Тя отвърна на погледа му и се усмихна леко, кимайки уважително.

Артас се обърна към олтара, който наближаваше, но усети

как частица от трепета напуска сърцето му. Надяваше се, че ще има възможност да си поговори с нея като свършат всички формалности. Архиепископ Алонс Фейол го очакваше до олтара. Архиепископът му напомняше повече на Дядо Мраз[30], отколкото на някого от владетелите, които беше срещал. Нисък и набит, с дълга снежнобяла брада и блестящи очи, дори на такава тържествена церемония Фейол излъчваше топлота и доброта. Той изчака Артас да се доближи и да коленичи почтително пред него, после отвори една дебела книга и започна:

— Събрали сме се в името на Светлината, за да вдъхнем сили на нашия брат. Чрез милосърдието й той ще се прероди. Чрез властта й той ще просвети народа. Чрез силата й той ще се сражава с мрака. И чрез мъдростта й той ще поведе братята си към вечните дарове на рая.

Артас забеляза, че от лявата му страна няколко мъже и жени, облечени в дълги роби, стояха мирно. Някои от тях почти хипнотично люлееха тамян. Други държаха големи свещи. Един от тях носеше бродиран син епитрахил. По-рано Артас бе представен на голяма част от тях, но осъзна, че имената им просто са се изпарили от главата му. Това бе неприсъщо за него — той истински се интересуваше от хората, които му служеха и се стараеше да знае имената им.

Архиепископ Фейол помоли духовниците да дадат благословиите си на Артас. След това този, който държеше епитрахила, се приближи до принца и го положи около врата му, а после помаза челото му със светено масло.

— В името на Светлината, нека братята ви са излекувани — продължи Фейол, а после се обърна към мъжете от дясната страна на Артас. — Рицари на Сребърната ръка, ако намирате този мъж за достоен, дайте му благословията си.

За разлика от първата група, Артас познаваше всички тези мъже, стоящи мирно в тежки доспехи. Те бяха първите паладини на Сребърната ръка и се събираха за първи път след тяхното въвеждане преди много години. Утър, разбира се; Тириън Фордринг — остарял, но още здрав и грациозен, сегашният господар на Хартглен[31]; двуметровият Сайдан Датроуен и благочестивият Гавинрейд с рунтавата брада. Липсваше един — Туралиън, дясната ръка на Андуин Лотар във Втората Война, който изчезна с дружината, дръзнала да премине Тъмния портал. Тогава Артас беше на дванадесет.

Гавинрейд пристъпи напред, държейки огромен тежък чук, с инкрустирани руни по краищата и обвита в синя кожа груба дръжка. Той постави чука пред Артас и се върна на мястото си сред братята си. Беше ред на самия Утър, Носителя на

Светлината — учителя на Артас в ордена. В ръцете си държеше чифт раменни брони. Утър беше най-сдържаният мъж, когото Артас познаваше, а сега очите му блестяха насълзени, докато поставяше броните върху широките му рамене. С мощен и треперещ глас той каза:

— Със силата на Светлината нека враговете ти погинат.

Утър задържа за миг ръката си върху рамото на Артас и после се оттегли.

Архиепископ Фейол се усмихна благо на принца. Артас, вече спокоен, му отвърна със същото. Сега си спомни всичко.

— Изправи се и бъди признат — покани го Фейол.

Артас го послуша.

— Ти, Артас Менетил, заклеваш ли се да защитаваш честта и кодекса на Ордена на Сребърната ръка?

Артас примигна, изненадан от липсата на титлата му. Ама разбира се, сети се той, признават ме за мъж, а не за принц.

— Заклевам се.

— Заклеваш ли се да приемеш милосърдието на Светлината и да разпространяваш мъдростта ѝ сред хората си?

— Заклевам се.

— Заклеваш ли се да се бориш със злото под каквато и да е форма и да защитаваш невинните със собствения си живот?

— Зак… С кръвта и честта си, заклевам се — отговори Артас, за малко да сбърка.

Фейол му намигна окуражително и се обърна към духовниците и паладините.

— Братя и сестри, които сте се събрали тук, за да станете свидетели, вдигнете ръце и нека Светлината озари този мъж.

Духовниците и паладините вдигнаха десните си ръце, които сега бяха окъпани в мека златиста светлина. След това насочиха сиянието към Артас. С широко отворени, изумени очи Артас чакаше величественият блясък да го обгърне.

Нищо не се случи. Мигът се проточи. По челото на Артас изби пот. Какво се бе объркало? Защо Светлината не го обгръщаше с благословията си?

Но в следващия момент слънчевата светлина нахлу през прозореца на тавана и бавно се насочи към принца, стоящ сам в блестящи доспехи. Артас въздъхна с облекчение. Явно за това му говореше Утър. Чувството на недостойнство, което според Утър усещат всички паладини, явно просто удължи момента. Той се сети за думите му: „Никой не мисли, че го заслужава… Милосърдието на Светлината — просто и чисто… Но Светлината все пак ни обича.“

Сега вече го обливаше, изпълваше и се излъчваше от него и

той се принуди да затвори очи срещу най-ослепителното сияние. Първо го затопли, после го попари и той леко потрепна. Почувства се… прочистен. Празен, старателно почистен и после отново изпълнен, той усети как Светлината се разрасна вътре в него и после намаля и стана поносима. Артас примигна и се присегна към чука — символа на Ордена. Щом хвана дръжката, той погледна към Архиепископ Фейол и видя как добродушната му усмивка се разширява.

— Стани, Артас Менетил. Паладин и закрилник на Лордерон. Добре дошъл в Ордена на Сребърната ръка.

Артас не се сдържа. Усмихна се широко, хвана здраво чука, толкова огромен, че за момент си помисли, че няма да може да го повдигне, и го размаха нагоре със силен вик. Той осъзна, че Светлината е облекчила тежестта му. В отговор на тържествуващия му вик катедралата изведнъж прокънтя от възторжени крясъци и ръкопляскания. Новите братя и сестри вкупом наобиколиха Артас и като че цялата официалност се изпари, когато баща му, Вариан и останалите се струпаха около олтара. Голям смях бе предизвикан, когато Вариан се опита да го потупа по рамото и опари ръката си на металните брони. После някак си Артас се обърна и срещна синеокото лице на лейди Джейна Праудмуър.

Бяха на сантиметри един от друг, притиснати от тълпата, която обграждаше най-новия член на Ордена на Сребърната ръка и Артас нямаше намерение да изтърве уникалната възможност. Почти веднага плъзна лявата си ръка около тънката й талия и я придърпа към себе си. Лейди изглеждаше учудена, но щастлива от прегръдката. Тя също го прегърна, засмя се за миг и се отдръпна с усмивка назад.

Само за момент веселите звуци от ликуващата тълпа в горещия летен следобед замлъкнаха и единственото нещо, което Артас виждаше, бе усмихнатото момиче със слънчев загар. Можеше ли да я целуне? Трябваше ли? Определено искаше да го направи. Но, докато се двоумеше, тя отстъпи назад и русокосата й фигура беше заменена с друга русокоса фигура. Калия се засмя и прегърна силно брат си.

— Всички много се гордеем с теб, Артас — възкликна тя.

Той се усмихна и също я прегърна. Беше доволен да види одобрението на сестра си, но съжаляваше, че не успя да целуне дъщерята на адмирала.

— Сигурна съм, че от теб ще стане чудесен паладин.

— Браво, сине! — каза Теренас. — Днес съм горд баща.

Артас присви очи. Днес? Какво значи това днес? Не е ли бил горд с мен в другите дни? Изведнъж се оказа ядосан, без да знае

защо или на кого. Светлината се забави да го одобри, Джейна се дръпна точно в момента, когато можеше да я целуне и после думите на Теренас.

Артас се усмихна насила и тръгна да се измъква от тълпата. Достатъчно се беше натискал в хора, малко от които го познаваха и никой от които не го разбираше.

Артас беше на деветнадесет години. На същата възраст Вариан вече беше крал цяла година. Беше на възраст, в която можеше да прави каквото пожелае, воден от благословията на Сребърната ръка. Не искаше просто да се мотае в замъка на Лордерон или да ходи на скучни държавни срещи. Искаше да прави нещо… забавно. Нещо, което властта, позицията и уменията му можеха да му спечелят.

И той знаеше точно какво искаше да бъде това нещо.

Част втора
Светлата дама

Антракт

Беше точно един от онези дни, които Джейна Праудмуър най-много мразеше — мрачен, бурен и ужасно студен. Заради океанския бриз в Терамор винаги беше хладно, но дори в горещите летни месеци студът от вятъра, който сега бушуваше из града, стигаше чак до костите. Океанът се вълнуваше бурно, а над него сивото небе бе надвиснало заплашително. Нямаше изглед да се проясни. Навън тренировъчните площадки бяха плувнали в кал, пътниците търсеха подслон в странноприемницата, а д-р Ван Хаузен трябваше да проверява ранените за симптомите на болестта, която донесе внезапното застудяване. Охраната на Джейна стоеше в пороя, без да се оплаква. Без съмнение не бяха доволни. Джейна тъкмо беше приготвила чай за себе си и съветника си, но нареди на слугите си да занесат чайника на охраната, която юначно изпълняваше задълженията си. Тя можеше да изчака втория чайник.

Просветна светкавица и се чу гръм. В своята кула Джейна се беше сгушила сред любимите си книги и ръкописи. Тя потрепери, сви се в мантията си и погледна към човека, който очевидно се чувстваше по-зле от нея.

Магна Ейгуин, бившата пазителка на Тирисфал и майка на Маг Медив, някога най-великата жена в света, седеше на стол близо до камината и пиеше чай. Кокалестите ѝ ръце се топлеха на чашата ѝ. Дългата ѝ снежнобяла коса падаше свободно върху раменете ѝ. Тя вдигна очи, когато Джейна се доближи и седна на стола срещу нея. Зелените ѝ очи — дълбоки и всезнаещи смарагди — не пропускаха нищо.

— Мислиш си за него.

Джейна се намръщи и се загледа в огъня, опитвайки се да се разсее с танцуващите пламъчета.

— Не знаех, че пазителите могат да четат мисли.

— Да четат мисли ли? Пф-ф! Лицето и поведението ти си казват всичко, дете. Тази бръчица на челото ти се появява само когато си мислиш за него. Освен това винаги изпадаш в такова настроение, когато се развали времето.

Джейна потрепери.

— Толкова лесно ли ме разгадаваш?

Сериозното лице на Ейгуин омекна и тя потупа Джейна по ръката.

— Е, имам хиляда години опит зад себе си и сравнително добре познавам хората.

Джейна въздъхна.

— Вярно. Когато е студено, винаги се сещам за него, за това, което се случи и дали можех да направя нещо.

Ейгуин въздъхна.

— Хиляда години и май никога не съм била истински влюбена. Бях прекалено заета. Но, ако това ще те успокои, и аз си мислех за него.

Джейна примигна изненадана и объркана.

— Мислиш си за Артас?

Бившата пазителка остро я поправи:

— Крал-лич. Той вече не е Артас.

— Няма нужда да ми припомняш — отвърна рязко Джейна.

— Защо… Усещаш ли?

Джейна бавно кимна. Беше се опитала да го припише на времето и напрежението, което винаги се появяваше, когато беше мокро и неприятно. Но Ейгуин усещаше, че не е само това и Джейна Праудмуър, вече на тридесет години и владетелка на остров Терамор, знаеше, че старата жена е права. „Старата жена.“ На устните ѝ се появи лека усмивка, щом се замисли над тези думи. Тя самата вече отдавна се беше разделила с младостта — онази младост, в която Артас Менетил беше изиграл огромна роля.

— Разкажи ми за него — каза Ейгуин, облягайки се в стола си.

В този момент се появи една от прислужниците и донесе прясно приготвен чай и току-що извадени от фурната горещи курабийки. Джейна с радост си наля една чаша.

— Казах ти всичко, което знам.

— Не — отвърна Ейгуин. — Ти само отбеляза фактите от случилото се. Искам да разбера повече за самия него. За Артас Менетил. Защото, каквото и да се случва в Нортренд[32] — и, да, мисля, че нещо наистина се случва, то е свързано с Артас, а не с Крал-лич. Или поне не още. Освен това — усмихна се старата жена, а дяволитият момичешки блясък в смарагдовите ѝ очи засенчи многобройните бръчки по лицето ѝ, — днес е дъждовно и студено. Точно за такива дни са измислени приказките.

Шест

Джейна Праудмуър тихо си тананикаше, докато крачеше през градините на Даларан. Вече от осем години беше тук, а градът така и не изгубваше чудотворния си характер. Всичко в него излъчваше магия и за нея беше почти като мирис, аромат на цвете и тя го вдишваше с усмивка.

Разбира се, част от този аромат беше от реални цветя, но градините тук бяха напоени с магия, както всичко останало. Никъде на друго място не беше виждала толкова красиви и живи цветя, нито пък беше опитвала по-вкусни плодове и зеленчуци. И познанието! Джейна имаше чувството, че за последните осем години е научила повече, отколкото през целия си живот, като по-голямата част — в последните две години, откакто официално беше започнала да чиракува при архимаг Антонидас. Малко неща й доставяха по-голямо удоволствие от това да седи сгушена на слънце, с чаша студен сладък нектар сред купчина книги. Разбира се, някои от по-редките пергаменти трябваше да се пазят от слънчеви лъчи и разлят нектар, затова следващото най-хубаво нещо беше да седне в някоя от големите зали. Там слагаше ръкавици, които предпазваха от повреждане крехката хартия и разгръщаше внимателно неща, които бяха по-стари от времена, които дори едва си представяше.

Но сега тя просто искаше да се разходи в градините, да усети живата земя под краката си, да поеме невероятния аромат и, когато усети глад, да се протегне и да си откъсне затоплена от слънцето ябълка голдънбарк[33] и щастливо да я загризе.

— В Куел'Талас — прозвуча спокоен, сдържан глас — има дървета, които се извисяват високо над тези. Те имат бяла кора и златни листа, които пеят във вечерния бриз. Мисля, че ще се радваш да ги видиш някой ден.

Джейна се обърна и с усмивка се поклони на принц Кейл'тас Сънстрайдър[34], син на Анастериан — крал на куел'дорейските елфи.

— Ваше Височество — каза тя, — не знаех, че сте се завърнали. За мен е удоволствие. И да, със сигурност бих се радвала да ги видя.

Джейна беше дъщеря, ако не на крал, то поне на благородник и владетел. Баща й, адмирал Делин Праудмуър, управляваше Кул Тирас и Джейна беше свикнала да общува с благородници. Въпреки това принц Кейл'тас я смущаваше. Не беше много сигурна защо. Той беше определено симпатичен и притежаваше онази присъща на елфите грациозност и красота. Висок, с коса

като че изтъкана от злато, спускаща се до кръста му, той винаги й се струваше по-скоро като приказен герой, отколкото като истинско, живо същество. Въпреки че сега беше облечен с най-обикновената виолетова, позлатена роба на маг от Даларан, а не с пищните одежди, които носеше в официални случаи, той не беше изгубил обичайната си скованост. Може би беше точно това — имаше някаква… архаична официалност в излъчването му. Освен това беше много по-възрастен от нея, въпреки че изглеждаше на нейната възраст. Той беше особено интелигентен и изумително талантлив и могъщ маг. Някои от учениците му шушукаха, че е един от Шестте — тайното общество на най-високопоставените магьосници в Даларан. Затова вероятно тя не смяташе, че е толкова проста, за да се плаши от него.

Той се присегна, откъсна си ябълка и я захапа.

— Има известна сърдечност в храната от човешката земя, която много ми харесва — усмихна се загадъчно той. — Понякога елфската храна, колкото и да е вкусна и неустоимо приготвена, те оставя гладен за нещо по-питателно.

Джейна се усмихна. Принц Кейл'тас винаги се стараеше да я предразположи. Само се надяваше да е по-успешно.

— Малко неща са по-вкусни от ябълка и парче даларански шарп[35] — съгласи се тя.

Настъпилата тишина се проточи неестествено на фона на неофициалната обстановка и слънчевата топлина.

— Значи, ще поостанете тук?

— Да, работата ми в Силвърмуун[36] засега приключи. Затова скоро няма да ми се налага да си тръгвам.

Той я погледна, отхапвайки си отново от ябълката, а красивите му черти оставаха все така спокойни. Но Джейна знаеше, че той очаква реакцията й.

— Всички сме много щастливи от завръщането Ви, Ваше Височество.

Той размаха пръст.

— А-а, казах ти, че предпочитам да ме наричаш Кейл.

— Извинете, Кейл.

Той я погледна и по перфектните му черти премина лека тъга, която толкова бързо изчезна, че Джейна не беше сигурна дали беше реална.

— Как вървят уроците ти?

— Много добре, сър — каза тя, по-спокойна, че разговорът минава на учебна тема. — Вижте!

Тя посочи към един висок клон, където една катерица похапваше ябълка и прошушна някакво заклинание. Моментално катерицата се превърна в овца, а в очите й смешно се изписа

изненада, когато клонът под нея се счупи и тя започна да пада. Джейна веднага протегна ръка и катерицата-овца застина във въздуха. После тя нежно я смъкна на земята. Овцата изблея, размърда уши и не след дълго възвърна формата си на много объркана катерица. Тя приклекна, изписука гневно и, завъртайки пухкавата си опашка, се метна отново на дървото.

Кейл'тас се засмя.

— Браво! Вече не подпалваш книги, нали?

Бузите на Джейна пламнаха при спомена от инцидента. Когато дойде тук, талантът й към огъня имаше нужда от сериозно шлифоване. Без да иска беше подпалила една книга, която Кейл'тас държеше в ръце. В отговор на това той беше настоял Джейна да упражнява всички огнени заклинания в района на блатата, които обграждаха затвора.

— Ъ-ъ… не. Това отдавна не се е случвало.

— Радвам се да го чуя. Джейна… — той пристъпи към нея, хвърли наполовина изгризаната си ябълка и се усмихна нежно. — Не говорех празни приказки, когато те поканих в Куел'Талас. Даларан е приказен град и тук живеят някои от най-добрите магьосници на Азерот. Знам, че много учиш, но мисля, че ще е хубаво да дойдеш в земята, където магията е неразделна част от самата култура, а не е просто част от един град или е ограничена за шепа елитни, образовани магьосници. Там магията е рождено право на всеки жител. Всички ние сме част от Слънчевия извор[37]. Не може да не си поне любопитна да го видиш.

Тя му се усмихна.

— Така е, наистина. И с удоволствие бих дошла някой ден. Но мисля, че засега е най-добре обучението ми да продължи тук… — И после допълни с шеговита усмивка: — Тук хората знаят какво да правят, когато подпалвам книги.

Тя се засмя, но той въздъхна тъжно.

— Сигурно си права. А сега, ако ме извиниш… — той се усмихна изкуствено. — Архимаг Антонидас иска отчет за работата ми в Силвърмуун. И все пак… този принц и магьосник с голямо нетърпение очаква да види повече от наученото от теб… и да прекара повече време с теб.

Кейл'тас сложи ръка на сърцето си и се поклони. Джейна не знаеше как да отговори и, докато се приготви за реверанс, го видя как изчезва в градината, както слънцето се скрива зад хоризонта — с високо вдигната глава, излъчващ увереност и изящество. Дори прахът сякаш не искаше да полепне по ботушите му, нито пък робата му — да се намачка.

Джейна отхапа за последно от ябълката си и също я хвърли настрана. Катерицата, която беше преобразила по-рано, се

спускаше надолу по дървото към наградата, която по-лесно щеше да грабне, отколкото ако беше още неоткъсната ябълка.

Две ръце рязко закриха очите й. Тя се стресна, но само леко — никой, който представляваше реална заплаха, не можеше да прекрачи мощните укрепления, издигнати около магическия град.

— Познай кой е? — прошепна мъжки, но все пак весел глас.

С още покрити очи Джейна реши да сдържи усмивката си.

— Хм… ръцете ти са груби, значи не си магьосник — започна тя. — Миришеш на кон и кожени дрехи…

Малките й пръсти погалиха като перце силните му ръце и напипаха голям пръстен. Тя попипа формата на камъка… печатът на Лордерон.

— Артас! — възкликна тя със стоплен от радостна изненада глас и се обърна към него.

Той отдръпна ръцете си и й се усмихна. Не беше физически перфектен колкото Кейл'тас, косата му беше руса, като на елфския принц, но беше просто руса, а не като изтъкана от злато. Беше висок и добре сложен, но по-скоро здрав, отколкото изтънчен. Беше равнопоставен на Кейл'тас… Джейна се чудеше дали и той самият смяташе така — елфите се мислеха за по-висши от хората, независимо от ранга им. Но у Артас имаше някаква лекота, която моментално я привлече.

Тя възвърна благоприличието си и направи реверанс.

— Ваше Височество, каква неочаквана изненада! Какво правиш тук, ако мога да попитам? — Изведнъж я осени стряскаща мисъл: — Всичко наред ли е в Столицата?

— …

— Артас, моля те. В Даларан властват магьосници и обикновените хора трябва показват уважение.

Морскосините му очи проблеснаха шеговито.

— Ние сме братя по неволя, след като се промъкнахме в затворническия лагер, нали?

Тя се успокои и се усмихна.

— Сигурно.

— Относно въпроса ти — всичко е наред. Всъщност толкова малко неща се случват, че баща ми позволи да дойда да уча тук няколко месеца.

— Да учиш? Но… ти си член на Ордена на Сребърната ръка. Няма да ставаш магьосник, нали?

Той се засмя, придърпа я, за да го хване под ръка и двамата тръгнаха към ученическите квартири. Тя лесно влезе в крачка с него.

— Едва ли. Опасявам се, че такова интелектуално

посвещаване не е за мен. Но реших, че едно от най-добрите места в Азерот, в които мога да уча история, магия и други неща, които трябва да знам като крал, е тук — в Даларан. За щастие, баща ми и твоят архимаг се съгласиха.

Докато говореше, той сложи ръка върху тази на Джейна. Това беше приятелски и любезен жест, но Джейна почувства тръпки да преминават през тялото й. Тя се обърна към него.

— Впечатлена съм. Момчето, което ме измъкна през онази нощ, за да шпионираме орките, не беше толкова заинтересувано от история и познание.

Артас се засмя и наведе дяволито глава към нея.

— Наистина ли? И още не съм. По-точно съм, но не това е главната причина да дойда.

— Добре, вече ме обърка. Защо тогава дойде в Даларан?

Бяха стигнали до квартирата й. Джейна спря, издърпа ръката си и се обърна към него.

Той не отговори веднага, само се загледа в очите й и се усмихна. После взе ръката й и я целуна — вежлив жест, който беше преживявала много пъти от много благородници. Устните му се задържаха върху ръката и съвсем малко по-дълго от приетото, а после не пусна ръката й веднага.

Очите й се разшириха. Да не би да означаваше… Ако наистина беше решил да дойде в Даларан за няколко месеца, което само по себе си беше подвиг, защото Антонидас беше особено подозрителен към външните лица… Дали не бе само за да я види? Преди да успее да се овладее и да зададе въпроса, той й намигна и се поклони.

— Ще те видя на вечеря, милейди.

* * *

Вечерята беше официална. Завръщането на принц Кейл'тас и пристигането на принц Артас в един и същи ден беше създало истинска суматоха за всички слуги в Кирин Тор. Имаше огромна дневна, която се използваше само при специални случаи и точно там щеше да се проведе вечерята. Огромната маса, на която можеха да се поберат петдесетина души, се простираше от единия до другия край на залата. Над нея проблясваха три полилея, отрупани със свещи, които светеха ярко в хармония с тези по масата. По стените горяха факли, а за по-приятната атмосфера няколко светещи сфери обикаляха по краищата, в готовност да бъдат призовани при нужда от допълнителна светлина. Слугите се появяваха рядко — само за да приберат празните чинии.

Бутилките сами наливаха вино при щракване с пръсти. Флейта, арфа и лютня добавяха успокояваща музика, изящните ноти на която бяха плод на магия, а не на човешка ръка или порив на вятъра.

Архимаг Антонидас оглавяваше масата, което беше рядкост. Той беше висок мъж, който изглеждаше още по-висок заради слабата си фигура. Дългата му брада беше по-скоро бяла, отколкото кафява, главата му — напълно гола, а очите му — живи и пронизващи. Там беше и архимаг Крас. Той стоеше изправен нащрек, а косата му отразяваше свещите и факлите, светейки предимно сребристо с червени и черни проблясъци. Присъстваха и още много други — всички високопоставени лица. Всъщност Джейна беше най-нископоставената от всички, а тя беше чирак на архимаг.

Тя имаше военно потекло и едно от нещата, на които баща й я научи, беше да познава собствените си силни и слаби страни. „Голяма грешка е както да се подценяваш, така и да се надценяваш“, беше й казал Делин. „Фалшивата скромност е толкова лоша, колкото фалшивата гордост. Знай точно на какво си способна в момента и се дръж подобаващо. Всеки друг подход е погрешен — и може да се окаже пагубен в битка.“

Тя знаеше, че е изкусна магьосница. Беше интелигентна и целенасочена и беше научила доста за краткото време, което беше прекарала тук. Със сигурност Антонидас не би я довел със себе си от снизходителност. Без капка фалшива гордост, за която я беше предупредил баща й, тя разбираше, че притежава потенциала да стане могъщ маг. Искаше да успее със собствени усилия, а не защото елфски принц харесваше компанията й. С големи усилия да не издаде неприязънта си, тя загреба поредна лъжица супа от костенурки.

Затворническите лагери се намираха доста близо до града и не беше изненада, че разговорът се завъртя около орките, въпреки че магьосниците обичаха да показват, че са над подобни неща.

Кейл протегна дългата си, елегантна ръка за още една филийка хляб и започна да я маже с масло.

— Летаргични или не, те са опасни — каза той.

— Баща ми, крал Теренас, е на същото мнение, принц Кейл’тас — отвърна Артас, усмихвайки се очарователно на елфа. — Затова съществуват лагерите. За съжаление, цената за поддръжката им е висока, но безспорно сигурността на хората от Азерот струва повече от малко злато.

— Те са животни, зверове — обикновено високият глас на Кейл’тас се снижи с отвращение. — Те и драконите им нанесоха сериозни поражения на Куел’Талас. Само енергиите на Слънчевия

извор успяха да предотвратят щетите, които можеха да нанесат. Вие, човеците, можехте да решите проблема със защитата на хората си, без да ги облагате с толкова сурови данъци, просто като екзекутирате създанията.

Джейна си спомни орките, които беше видяла. Изглеждаха уморени, съсипани и потиснати. Имаха и деца.

— Ходили ли сте в лагерите, принц Кейл'тас? — попита язвително Джейна, преди да успее да се сдържи. — Виждали ли сте в какво всъщност са се превърнали?

За миг лицето на Кейл'тас поруменя, но той запази миловидното си изражение.

— Не, лейди Джейна, не съм. Нито пък изпитвам нужда да го правя. Знам какво са направили всеки път, щом видя изгорените стъбла на величествените дървета в родния ми дом, както и когато поднасям почитта си на загиналите в битката. Със сигурност и Вие не сте ги виждали. Не мога да си представя толкова изтънчена дама да се разхожда в лагерите.

Джейна много внимателно избегна погледа на Артас и отвърна:

— Негово Височество ми прави красив комплимент, но не смятам, че изтънчеността има връзка с желанието да се види справедливостта. Наистина смятам, че един изтънчен индивид не би искал да гледа как чувствителни създания биват убивани като животни.

Тя му се усмихна мило и продължи да си хапва супата. Кейл'тас я изгледа въпросително, объркан от реакцията ѝ.

— Законът принадлежи на Лордерон и крал Теренас може да прави, каквото сметне за правилно в своето царство — намеси се Антонидас.

— Даларан и всяко друго кралство от Алианса също трябва да плаща за поддръжката си — каза магьосник, когото Джейна не познаваше. — Не може да нямаме думата, щом си плащаме.

Антонидас махна със слабата си ръка.

— Не става дума кой плаща за лагерите или дали изобщо има нужда от тях. Това, което ме интересува, е странната летаргия на орките. Разрових се в малкото, което имаме за историята им и не вярвам, че това, което ги смирява, са оковите. Нито пък мисля, че е болест — или поне не е такава, от която можем да се заразим.

Антонидас никога не говореше празни приказки и всички спряха заядливите си разговори и се вслушаха в думите му. Джейна остана изненадана. За пръв път чуваше магьосник да се изказва за положението на орките. Беше сигурна, че Антонидас умишлено е решил да повдигне въпроса точно сега. Присъстваха Артас и Кейл'тас и думите му бързо щяха да достигнат както

Лордерон, така и Куел'Талас. Антонидас много рядко правеше нещо случайно.

— Ако не е болест или директен резултат от затварянето им — каза любезно Артас, — какво мислите, че е, архимаге?

Антонидас се обърна към младия принц.

— Разбирам, че орките невинаги са били толкова кръвожадни. Кадгар ми каза, че е научил от Гарона, която…

— Гарона беше мелезът, който уби крал Лейн — каза подразнен Артас. — С цялото ми уважение, не смятам, че можем да се доверим на нищо от това, което създанието твърди.

Антонидас вдигна ръка и някои от присъстващите зашушукаха одобрително.

— Тази информация достигна до нас преди тя да се превърне в предател — каза той. — И беше потвърдена от… други източници.

Той се усмихна леко, умишлено пропускайки да поясни кои бяха „другите източници", до които се беше допитал.

— Те се поддадоха на демонично влияние. Кожата им стана зелена, очите — червени. Мисля, че са били пропити с тази външна тъмнина преди първата инвазия. Сега са откъснати от източника, който ги е поддържал. Явно това, което виждаме, не е болест, а отстъпление. Демоничната енергия е нещо мощно. Отказът от нея ще има страшни последствия.

Кейл'тас махна пренебрежително с ръка.

— Дори теорията да е вярна, защо трябва да ни е грижа за тях? Бяха достатъчно глупави, за да се доверят на демони. Бяха достатъчно безумни, за да позволят да се пристрастят към тези разрушителни енергии. Поне аз не смятам, че е разумно да им „помогнем" да открият лек, дори това да ги върне в миролюбивото им състояние. Сега те са безсилни и сломени. Точно така аз, както и всеки здравомислещ, предпочитам да ги виждам след всичко, което ни причиниха.

— Но, ако успеят да си върнат миролюбивото състояние, няма да се налага да ги държим затворени в лагери и парите ще могат да се вложат в нещо друго — спокойно продължи Антонидас, преди цялата маса да избухне срещу него. — Сигурен съм, че крал Теренас не събира данъци, за да пълни собствените си джобове. Как е баща Ви, принц Артас? А семейството Ви? Съжалявам, че пропуснах церемонията по посвещаването Ви, но чух, че е било голямо събитие.

— Стормуинд беше особено благосклонен към мен — усмихнато отговори Артас и заби вилица във второто блюдо — пъстърва на скара с пържени зеленчуци. — Зарадвах се да видя отново крал Вариан.

— Разбрах, че прекрасната му кралица наскоро го е дарила с наследник.

— Така е. И, ако един ден малкият Андуин стисне меча със силата, с която стискаше пръста ми сега, определено ще стане добър воин.

— Макар всички ние да се молим денят на коронацията Ви да не дойде още много години, смятам, че ще се радваме на кралската Ви сватба — продължи Антонидас. — Има ли вече дама, на която сте хвърлили око или си оставате най-заклетият ерген на Лордерон?

Кейл'тас се съсредоточи върху чинията си, но Джейна знаеше, че следи разговора с голям интерес. Тя самата пазеше собственото си изражение сериозно.

Артас не погледна към нея, когато засмяно се протегна към виното.

— Това щеше да е новина, нали? Но какво забавно би имало тогава? Има достатъчно време за такива неща.

Джейна се изпълни със смесени чувства. Остана малко разочарована, но освен това се и успокои. Може би щеше да е най-добре, ако с Артас си останеха само приятели. Все пак, тя беше дошла тук, за да стане възможно най-завършената магьосница, а не за да флиртува. Чиракът на магьосника трябваше да бъде дисциплиниран и разумен, а не емоционален. Тя имаше задължения и трябваше да ги изпълнява с цялото си внимание. Трябваше да учи.

* * *

— Трябва да уча! — Джейна се възпротиви няколко дни след това, когато Артас се появи при нея, водейки два коня.

— Хайде, Джейна — усмихна се Артас. — Дори най-старателният ученик трябва да си почива от време на време. Денят е прекрасен и трябва да му се насладиш.

— Това и правя — отговори тя.

Наистина беше така — тя беше в градината с книгите си, вместо да се уединява в някоя от читалните.

— Малко движение ще ти помогне да мислиш по-добре.

Той протегна ръка към девойката, седяща под дървото. Тя се усмихна без да иска.

— Артас, някой ден ще станеш велик крал — каза тя шеговито, хващайки ръката му и позволявайки му да я издърпа на крака. — Явно никой нищо не ти отказва.

Той се засмя, придържайки коня й, докато тя го възсядаше.

Днес беше с роба, но с панталони — светли, ленени бричове, които й позволиха да яхне коня, вместо да седне странично. След миг и Артас скочи върху своя.

Джейна погледна коня му — дореста кобила вместо белия жребец, който съдбата му беше отнела.

— Май не можах да ти кажа колко съжалявам за Инвинсибъл — прошепна тя.

Радостта се изпари от лицето му и сякаш сянка премина през слънцето. После усмивката му се върна, както и мислите му.

— Няма нищо, но благодаря. Сега… Приготвил съм се за пикник и денят ни чака. Да вървим!

Беше ден, който Джейна щеше да помни до края на живота си, един от онези съвършени летни дни, когато слънчевата светлина изглежда плътна и златиста като мед. Артас забърза ход, но Джейна беше опитен ездач и лесно го настигна. Той я отведе надалеч от града, през широки зелени поля. Конете явно също се наслаждаваха на ездата, колкото и самите ездачи. Със заострени напред уши и разширени ноздри, те поемаха богатите аромати.

Пикникът беше прост, но вкусен — хляб, сирене, плодове и леко бяло вино. Артас се излегна с ръце зад глава и подремна за малко, докато Джейна събу ботушите си, зарови крака в гъстата, мека трева и се намести под едно дърво да почете. Книгата беше интересна — „Трактат за същността на телепортирането“, но тежката жега, рязкото натоварване и нежното жужене на цикадите я приспа.

* * *

Когато по-късно Джейна се събуди, леко изстинала, слънцето беше започнало да залязва. Тя се изправи, потърка очи и видя, че Артас го няма, също и коня му. Нейният кон, с юзди, преметнати през един клон, пасеше доволно. Тя се намръщи и се изправи на крака.

— Артас?

Нямаше отговор. Най-вероятно беше отишъл на разходка и скоро щеше да се върне. Наостри уши, опитвайки се да долови звук от копита, но напразно. Наоколо все още имаше орки на свобода. Или поне така се говореше. И планински котки, и мечки… по-познати, но не и по-малко опасни. Джейна започна да си припомня заклинанията, които беше учила. Беше сигурна, че ще може да се защити, ако я нападнат. Е, почти сигурна.

Атаката беше внезапна и безшумна.

Удар по врата и студена влага беше единственото, което усети. Тя зяпна изненадана и се завъртя. Нападателят ѝ беше твърде бърз. Той моментално изтича и се скри, спирайки само за миг, в който ѝ метна още един снаряд. Този път я уцели в устата и тя започна да се дави… от смях. Тя загреба снега и изохка тихо от студенината, която успя да се стече по ризата ѝ.

— Артас! Не е честно!

В отговор получи четири поредни топки, които набързо се опита да събере. Явно се беше покатерил достатъчно високо, откривайки място, където зимата беше дошла по-рано и се беше върнал със снежни топки вместо трофеи. Къде се дяна? Там се мерна червената му…

Боят продължи още малко, докато и двамата свършиха боеприпасите.

— Мир! — извика Артас.

Джейна прие, смеейки се толкова силно, че едва изрече и една дума, а Артас излезе от скривалището си зад скалите и дотича при нея. Той я прегърна също засмян, а тя с радост забеляза, че и по неговата коса има следи от сняг.

— Знаех си от самото начало — каза той.

— К-какво знаеше?

Джейна беше обсипана с толкова много снежни топки, че макар още да бе лято, се беше смръзнала. Артас усети, че трепери от студ и я прегърна по-силно. Джейна знаеше, че трябва да се отдръпне. Спонтанна приятелска прегръдка беше едно, но да се задържи в обятията му беше нещо съвсем друго. И все пак тя остана там, отпусна глава на гърдите му се заслуша в отмерения и забързан ритъм на сърцето му. Затвори очи, когато той докосна косата ѝ, махайки остатъците от сняг.

— В деня, в който те видях за пръв път, разбрах, че си момиче, с което мога да споделя игрите си. Момиче, което няма да откаже да поплуваме в горещ ден или… — Той отстъпи леко назад, забърсвайки следите от зима на лицето ѝ с усмивка. — … или да получи снежна топка в лицето. Не те нараних, нали?

Тя се усмихна, внезапно затоплена.

— Не, не успя.

Погледите им се срещнаха и Джейна усети как бузите ѝ пламват. Опита се да отстъпи назад, но ръцете му я държаха твърде здраво. Той продължи да докосва лицето ѝ, следвайки извивките на бузите ѝ със силните си груби пръсти.

— Джейна — каза тихо той и тя потрепери, но този път не от студа.

Не беше редно. Тя трябваше да се отмести. Но вместо това повдигна лице и затвори очи.

Целувката беше нежна, мека и чиста — първата в живота ѝ. Като че ръцете ѝ сами обгърнаха шията му и тя се притисна в него, а целувката им стана по-дълбока. Почувства се сякаш се дави, а той беше единственото сигурно нещо в света. Той беше каквото… когото искаше. Този младеж, който въпреки титлата си видя и разбра ученолюбивия ѝ характер, но в същото време знаеше как да събуди игривото и смело момиче, което рядко имаше възможност да покаже… което рядко можеше да се види.

Но той беше виждал всичко, което тя всъщност беше, не само лицето, което тя показваше пред света.

— Артас — прошепна тя. — Артас…

Седем

Следващите няколко месеца в Даларан бяха прекрасни. Артас с изненада откри, че всъщност научава неща, които щяха да са му полезни, когато стане крал. Освен това имаше много възможности да се наслади на лятото и първото есенно захлаждане. Той обичаше да язди, въпреки болката, която изпълваше гърдите му всеки път, щом се качеше на кон, различен от Инвинсибъл.

А и Джейна беше там. Не беше планирал да я целуне. Но когато се намери в обятията ѝ и потъна в сините ѝ очи, изпълнени със смях и радост, не можа да се сдържи. И тя му отвърна.

Програмата ѝ беше много по-изморителна и натоварена от неговата и не можеха да се виждат толкова често, колкото им се искаше. Всъщност успяваха да се видят главно при официални поводи. Без много да разискват, и двамата се бяха съгласили да не създават излишни поводи за клюки. Това засили тръпката във връзката им. Когато можеха, си откраднаха моменти — целувка в беседката, бегъл поглед по време на официална вечеря… В началото първата им среща беше съвсем невинна, но сега те се стараеха да избягват подобни неща. Той беше научил наизуст програмата ѝ, за да може да я „среща случайно“, а тя намираше оправдания, за да отскочи до конюшните или дворовете, които Артас и хората му използваха за военните си тренировки. Артас се наслаждаваше на всеки рискован и опасен миг.

Сега той чакаше до един от рядко използваните коридори пред полица за книги, преструвайки се, че преглежда заглавията. Джейна трябваше да се върне от упражненията си по огнена магия. С леко неудобство му беше споделила, че все още тренира близо до затвора, където има достатъчно вода. Трябваше да мине оттук, за да стигне до стаята си. Артас се ослуша. И ето — бързото и леко тупкане на пантофките ѝ. Той се обърна, взе една от книгите и се престори, че чете, следейки коридора с крайчеца на окото си.

Както обикновено, Джейна беше облечена с традиционната за чираците роба. Косата ѝ блестеше като слънце, а на лицето ѝ се беше изписала характерната бръчица, която не беше знак на недоволство, а отразяваше концентрирана, дълбока мисъл. Дори не го забеляза. Той бързо прибра книгата и се втурна към коридора, за да не я изпусне. Хвана я за ръката и я придърпа в сянката.

Както винаги, тя не се стресна. Хвана книгите си с едната си

ръка, а другата премина зад врата му и те се целунаха.

— Здравей, милейди — прошепна той, целувайки шията ѝ.

— Здравей, принце мой — отвърна му засмяно тя и въздъхна.

— Джейна — чу се глас. — Защо си…

Двамата бързо се разделиха и виновно се загледаха към натрапника. Джейна изпуфтя тихо и поруменя.

— Кейл…

Лицето на елфа беше сдържано, но беше стиснал зъби, а в очите му гореше гняв.

— Изпусна една книга, когато си тръгваше — каза той, размахвайки книгата. — Тръгнах след теб, за да ти я върна.

Джейна погледна към Артас, захапвайки долната си устна. Той се стресна колкото нея, но успя да се усмихне. Прегърнал Джейна с една ръка, той се обърна към Кейл'тас.

— Много мило от твоя страна, Кейл — каза той. — Благодаря.

За миг помисли, че Кейл'тас ще се нахвърли отгоре му. Въздухът около мага пращеше от гняв и възмущение. Той беше много силен и Артас знаеше, че няма да може да му се опре. Въпреки това, той посрещна погледа му и не отстъпи и на милиметър. Кейл'тас сви юмруци и остана на място.

— Срамуваш ли се от нея, Артас? Така ли е? — Кейл'тас изсъска. — Заслужава времето и вниманието ти само ако никой не знае, нали?

Артас присви очи.

— Мислех да избегна неприятностите от ненужно шушукане. Знаеш как става, Кейл, нали? Някой подхвърля нещо и преди да се усетиш, всички го приемат за истина. Бих искал да запазя репутацията ѝ…

— Да запазиш? — извика Кейл'тас. — Ако те е грижа за нея, щеше да я ухажваш открито и гордо като истински мъж.

Той погледна към Джейна. Гневът му изчезна и за миг на негово място се появи болка. После изчезна и тя. Джейна сведе очи.

— Оставям ви… да се видите. И не се тревожете, няма да кажа и дума за това.

Кайл засили книгата към Джейна и явно неособено ценното томче тупна в краката ѝ и я стресна. Виолетово-златистата му роба се завъртя и той изчезна. Джейна въздъхна и подпря глава върху гърдите на Артас. Той я потупа нежно по гърба.

— Всичко е наред, вече си отиде.

— Съжалявам. Май трябваше да ти кажа.

Гърдите му се свиха.

— Какво да ми кажеш? Джейна… да не би ти и той…

— Не! — отвърна моментално тя, повдигайки очи към него. — Не, но… мисля, че той искаше. Просто… той е добър и могъщ магьосник. И принц. Но не е… — гласът й заглъхна.

— Не е какво?

Думите му прозвучаха по-остро, отколкото искаше. Кейл беше толкова много неща, които Артас не беше — по-голям, по-изтънчен, опитен, мощен и почти невъобразимо физически перфектен. Той усети как ревността се заражда в него — като студен, стегнат възел. Ако Кейл се беше появил отново в онзи момент, Артас сигурно щеше да го предизвика.

Джейна се усмихна топло, а бръчицата на челото й се уголеми.

— Не е теб.

Ледения възел се стопи както зимата отстъпва пред топлината на пролетта. Артас я придърпа към себе си и я целуна отново.

Кой изобщо се интересуваше от мнението на скучния елфски принц?

* * *

До края на годината не се случи почти нищо съществено. След лятото дойде хладна есен, а после зима. Оплакванията от високите разходи за затворите се увеличиха, но и Теренас, и Артас го очакваха. Артас продължи да тренира с Утър. Възрастния мъж твърдо настояваше, че молитвата и медитацията са не по-малко важни от овладяването на бойните техники. „Да, трябва да сме способни да премахнем врага — казваше той. — Но трябва също да можем да лекуваме себе си и приятелите си.“

Артас си спомни за Инвинсибъл. Дойдеше ли зимата, винаги се сещаше за него, а думите на Утър само му напомниха за пореден път нещото, което смяташе за най-големия провал в живота си. Само ако беше започнал обучението си по-рано, прекрасният бял жребец щеше да е жив. Той така и не каза на никого какво всъщност се случи в онзи снежен ден. Всички вярваха, че е било инцидент. В това се опитваше да повярва и самият Артас. Той никога не беше искал да нарани Инвинсибъл. Толкова обичаше коня си, че по-скоро щеше да нарани себе си. И, ако беше започнал да се обучава за паладин по-рано, както Вариан беше започнал да се обучава за воин, сигурно щеше да може да спаси Инвинсибъл. Артас се закле, че повече никога няма да допусне подобно нещо. Щеше да направи всичко необходимо, за да не се окаже неподготвен, безсилен или неспособен да се

справи.

Зимата свърши и пролетта отново дойде в Тирисфал Глейдс. Дойде и Джейна Праудмуър. В очите на Артас тя изглеждаше красива, свежа и нужна, като ново цветче на пробуждащо се дърво. Беше дошла да му помага за празника Ноубългардън[38] — най-големия пролетен празник в Лордерон и Стормуинд. Артас с радост разбра, че това да стои до късно, да пийва вино и да пълни яйца с бонбони се оказа не толкова скучно, колкото беше очаквал, благодарение на компанията на Джейна. Тя старателно пълнеше яйцата и ги подреждаше, а на челото ѝ се очертаваше любимата му бръчица — той беше виждал такава само на нейното чело.

Макар че все още нямаше официално признание, Артас и Джейна знаеха, че родителите им са разговаряли и безгласно са се съгласили двамата да продължат да се ухажват. Все по-често Артас, вече спечелил сърцата на хората си, беше изпращан на официални събития като представител на Лордерон, вместо Утър или Теренас. С времето Утър ставаше все по-вглъбен в духовния аспект на Светлината, а Теренас избягваше да пътува. „Когато си млад, е много вълнуващо да яздиш с дни и да спиш под звездите — беше казал на Артас. — Но когато станеш на моите години, ездата е приятна само за кратка разходка, а звездите изглеждат достатъчно близо и зад прозореца.“

Артас беше доволен и с удоволствие пое новите си отговорности. Очевидно адмирал Праудмуър и архимаг Антонидас бяха стигнали до същите изводи. Така все по-често Джейна Праудмуър придружаваше вестоносците от Даларан до Столицата, когато се налагаше да бъдат изпратени такива.

— Ела за летния Фестивал на огъня — изведнъж каза той.

Тя го погледна, внимателно държейки яйце в едната си ръка и прибирайки косата от лицето си с другата.

— Не мога. Лятото е много натоварено време за учениците в Даларан. Антонидас вече ме предупреди, че ще трябва да остана там до края.

В гласа ѝ прозвуча съжаление.

— Тогава аз ще дойда при теб през лятото, а ти ще дойдеш за Халоус Енд[39] — каза Артас.

Тя поклати глава и се засмя.

— Много си упорит, Артас Менетил. Ще опитам.

— Не, ще дойдеш.

Той се присегна през масата, отрупана с внимателно изпразнени, ярко оцветени яйца и дребни бонбони и сложи ръце върху нейните. Тя се усмихна все още срамежливо и леко поруменя. Щеше да отиде.

* * *

Преди Халоус Енд имаше няколко по-малки фестивали. Едни бяха мрачни, други бяха весели, а този — по малко и от двете. Смяташе се, че тогава границата между живите и мъртвите изтънява и тези, които са я преминали, могат да бъдат усетени от все още живите. Според традицията, в края на жътвата, преди да се появят зимните ветрове, пред замъка се издигаше сламена статуя. По залез-слънце в нощта на церемонията статуята се подпалваше. Гледката беше изумителна — запален огромен плетен човек, погълнат от пламъци в настъпващата нощ. Всеки, който искаше, можеше да се приближи и да хвърли клонка в огъня, като по този начин „изгори“ това, което не иска да задържи в тихото време за размисъл, което зимното бездействие предоставяше.

Това беше селски ритуал, водещ начало от незапомнени времена. Артас смяташе, че в днешно време много малко хора наистина вярваха, че изгарянето на клонка ще реши проблемите им и дори още по-малко вярваха, че е възможно да се свържат с мъртвите. Той поне не вярваше, но го чакаше с нетърпение. Все пак беше важен празник, който щеше да доведе Джейна в Лордерон.

Беше си наумил да й направи малка изненада.

Беше точно след залез-слънце. Тълпата беше започнала да се събира в късния следобед. Някои хора се бяха подготвили за пикник, а други щяха да прекарат последните няколко есенни дни навън сред хълмовете на Тирисфал. Навсякъде бяха поставени стражи, които да следят за неприятностите, които много хора, струпани на едно място, обикновено създаваха, но Артас не очакваше никакви произшествия. Когато излезе от двореца, облечен в туника, бричове и мантия в есенни цветове, тълпата избухна. Той се спря и помаха на хората, приемайки поздравите им, после се обърна и пое ръката на Джейна.

Тя изглеждаше леко изненадана, но се усмихна, а в помръкващото небе зазвучаха имената и на двамата млади. Артас и Джейна тръгнаха по пътеката, водеща до плетения гигант и се спряха пред него. Артас вдигна ръка в знак за тишина.

— Скъпи сънародници, днес съм тук с вас, за да честваме заедно една от най-почитаните нощи — нощта, в която си спомняме за хората, които не са вече сред нас и нощта, в която захвърляме нещата, които ни пречат да продължим напред. Ще изгорим статуята на сламения човек като символ на годината, която си отива, както фермерите изгарят остатъците от ожънатите полета. Пепелта ще подхрани почвата, а нашият

ритуал ще подхрани душите ни. Радвам се да видя толкова много хора тук тази вечер. И с удоволствие предоставям честта да запали сламения човек на лейди Джейна Праудмуър.

Очите на Джейна се разшириха. Артас се обърна към нея с дяволита усмивка.

— Тя е дъщеря на героя от войната адмирал Делин Праудмуър и е на път да се превърне в могъща магьосница. Тъй като магьосниците владеят огъня, смятам, че на нея се полага честта да запали статуята тази вечер. Съгласни ли сте?

Както очакваше Артас, всички извикаха одобрително. Артас се поклони на Джейна, прошепвайки й:

— Направи го зрелищно — на хората ще им хареса.

Джейна кимна, обърна се към хората и им помаха с ръка. Радостните викове се усилиха. Тя отскубна няколко косъма зад ухото си, за миг потръпна нервно, но успя да запази спокойствие. Затвори очи, вдигна ръце и започна да изрича заклинанието.

Джейна беше облечена в огнени цветове — червено, жълто и оранжево. В ръцете й започна да се оформя малка огнена топка. Първоначално слабата й светлина се усили и за миг самата Джейна изглеждаше като огън в очите на Артас. Тя държеше огъня майсторски и с лекота, и той разбра, че времето, когато тя трудно контролираше заклинанията си, отдавна е отминало. Тя нямаше да се превърне в могъща магьосница, очевидно вече беше такава — на практика, макар и без титла.

Джейна протегна двете си ръце. Огнените топки излетяха като куршуми, изстреляни към огромния сламен човек. Той веднага избухна в пламъци, а хората онемяха и след миг гръмнаха бурни ръкопляскания. Артас се усмихна доволно. Сламеният човек никога не беше пламвал толкова бързо, когато е бил подпалван по традиционния начин с обикновен пламък.

Джейна отвори очи и помаха с ръка, усмихвайки се щастливо. Артас се наведе към нея и прошепна:

— Невероятно, Джейна.

— Искаше зрелище — отвърна тя засмяно.

— Така е, наистина. Но това се получи прекалено хубаво. Опасявам се, че вече ще искат всяка година ти да палиш статуята.

Джейна се обърна към него.

— Това проблем ли ще бъде?

Светлината от искрящия огън танцуваше по тялото й, осветявайки красивите й черти и отразявайки се в златната диадема в косата й. Артас остана без дъх при вида й. Тя винаги е била привлекателна и той я хареса в мига, в който я видя за пръв път. Тя му беше приятел, довереник, вълнуващ флирт. Но сега буквално я виждаше в нова светлина.

Отне му малко време да възвърне гласа си.

— Не — нежно каза той. — Не би било никакъв проблем.

Те се присъединиха към тълпата, танцуваха около огъня и не дадоха на стражите и миг покой — криеха се между хората, здрависваха се и разменяха поздрави с тях. Накрая успяха и да се скрият от зорките им очи и да се измъкнат. Артас поведе Джейна през коридорите в задната част на замъка към личните стаи на кралското семейство. Изведнъж се появиха няколко слуги, които минаваха напряко към кухнята. За малко щяха да ги хванат, но те успяха да се прикрият, затаявайки дъх и прилепвайки плътно до стената.

После стигнаха до стаята на Артас. Той затвори вратата, подпря се на нея и придърпа Джейна в обятията си. Последва дълбока целувка. Но Джейна беше тази, която първа се отдръпна и го поведе за ръка към леглото. По кожата им продължаваше да танцува светлината от горящия отвън сламен човек.

Той я последва, като замаян, като насън. Застанаха до леглото с ръце, стиснати толкова здраво, че Артас се уплаши, че пръстите й ще се счупят в ръцете му.

— Джейна — прошепна той.

— Артас — отвърна тя и го целуна и с две ръце погали лицето му.

Артас беше като замаян, толкова я желаеше, че в мига, в който тя се отдръпна, се почувства ограбен. Усети нежния и топъл дъх по лицето си, когато му прошепна:

— Готови ли сме… за това?

Артас беше готов да отговори на шега, но знаеше какво точно го пита. Не можеше да си се представи по-готов, за да приеме това момиче докрай в сърцето си. Беше отказал на милата Тарета, която не беше първата, получила отрицателен отговор. Той знаеше, че Джейна е по-неопитна от самия него в това отношение.

— Готов съм, ако и ти си — прошепна той с пресипнал глас.

Понечи да я целуне и забеляза познатата бръчица на челото й.

Ще я залича с целувки, обеща си той, повеждайки я към леглото си. Ще накарам всичките ти тревоги да изчезнат завинаги.

По-късно сламеният човек вече беше напълно изпепелен и единствено синьобялата луна осветяваше спящата фигура на Джейна. Артас лежеше буден и прокарваше пръсти по извивките на тялото й. От време на време се замисляше докъде щеше да доведе всичко това, но беше щастлив просто да се наслади на мига.

Той не хвърли клонче в огъня, защото нямаше от какво да

иска да се отърве. Нито пък имаше сега, помисли си той, навеждайки се да я целуне. Джейна се събуди с лека въздишка и се обърна към него.

— Май никой нищо не може да ти откаже — прошепна тя, повтаряйки думите си от деня, в който се целунаха за пръв път. — Най-малко пък аз.

Без да разбере защо, за миг го побиха студени тръпки и той я притисна към себе си:

— Не се отказвай от мен, Джейна. Никога не се отказвай от мен. Моля те.

Тя го погледна с блеснали на лунната светлина очи.

— Никога не бих го направила, Артас. Никога.

Осем

Дворецът никога досега не беше толкова красиво украсяван за празника Уинтър Вейл[40]. С идването си Мурадин, който винаги беше безупречен посланик, беше донесъл традицията на джуджетата в Лордерон. С времето тя стана особено популярна, а тази година хората като че ли наистина я вземаха присърце.

Празничното настроение започна няколко седмици по-рано, когато Джейна ги поздрави с театралното си изпълнение по запалването на сламения човек. Тя получи разрешение да остане през цялата зима, ако иска, въпреки че Даларан не беше толкова далеч за човек, който можеше да се телепортира. Нещо се беше променило. Беше едва доловимо, а в същото време и сериозно. С Джейна Праудмуър вече се отнасяха така, сякаш беше нещо повече от дъщерята на владетеля на Кул Тирас, сякаш беше повече от приятел. Отнасяха се с нея като с член на кралското семейство.

Артас го разбра за пръв път, когато майка му я взе заедно с Калия, за да премерят официалните си дрехи за бала на Уинтър Вейл. И друг път бяха идвали гости за бала, но Лиан никога досега не беше проявявала желание да съчетава облеклото си с това на дъщеря си. Теренас също все по-често канеше Джейна и Артас на срещите с хората, за да слушат заедно исканията им. Джейна седеше от лявата му страна, а Артас — от дясната. Така тя заемаше позиция почти равна на тази на сина му.

Е, Артас си помисли, че просто такова е логичното обяснение. Не беше ли така? Той си спомни какво беше казал на Калия преди години: „Явно всеки от нас си има задължения. Ти да се омъжиш за когото татко избере, а аз — за когото се налага в името на кралството.“

Джейна щеше да е добър избор за кралството. Тя щеше да е добър избор и за него самия. Но защо мисълта за това го тревожеше толкова много?

* * *

През нощта срещу Уинтър Вейл беше натрупал сняг. Артас стоеше пред прозореца и гледаше към замръзналото езеро Лордамиър. Снегът беше започнал да вали на зазоряване и беше спрял преди около час. Небето беше черно кадифе, звездите — малки ледени диаманти и на лунната светлина всичко изглеждаше спокойно, тихо и магическо.

Нежна ръка се мушна в неговата.

— Красиво е, нали? — тихо каза Джейна.

Артас кимна, без да поглежда към нея.

— Предостатъчно муниции.

— Моля?

— Муниции — повтори Джейна. — За бой със снежни топки.

Той се обърна към нея и ахна. Не му беше позволено да вижда роклите, които тя, Калия и майка му щяха да облекат за бала тази вечер и остана възхитен от вида ѝ. Джейна Праудмуър изглеждаше като снежно момиче. От обувките, които сякаш бяха изваяни от лед, бялата рокля, обагрена с бледосиньо до сребърната диадема, която поемаше топлия блясък от факлите — тя беше просто сърцераздирателно красива. Но не беше като ледена кралица или статуя, тя беше топла, мека и жива, златистата ѝ коса падаше свободно по раменете ѝ, бузите ѝ розовееха под чудните ѝ очи — сините ѝ очи, които светеха от радост.

— Ти си като… бяла свещичка — каза той. — Бяла и златиста.

Той посегна да си хване един кичур и го преви през пръстите си. Тя се усмихна.

— Да — засмя се тя и посегна към неговата коса. — Децата със сигурност ще са русокоси.

Артас се вцепени.

— Джейна… ти да не си…

Тя се изкикоти.

— Не, още не. Но няма причина да мислим, че няма да можем да имаме деца.

Деца. Тази дума отново го изпълни с ужас и особена болка. Тя си мислеше за децата, които щяха да имат. Мислите му запрепускаха в бъдещето — бъдещето със съпругата му Джейна, децата им в замъка, родителите му вече нямаше да са с тях, той беше сам на трона, а короната тежеше на главата му. Джейна… Една част от него отчаяно я жадуваше. Той обичаше да е до него, обичаше да я държи в ръце нощем, обичаше вкуса и мириса ѝ, смеха ѝ — чист като камбанен звън и сладък като аромат на рози. Обичаше…

Ами ако някак си разруши всичко това? Той изведнъж осъзна, че всичко до този момент е било просто детска игра. Той приемаше Джейна като партньор още откакто беше малко момче, само че сега игрите им бяха повече като за големи хора. Но изведнъж нещо в него се промени. Ами ако беше наистина? Ами ако наистина беше влюбен в нея и тя в него? Ами ако се окажеше лош съпруг, лош крал… ами ако…

— Не съм готов — каза рязко той.

Джейна сбръчка вежди.

— Е, няма нужда да правим деца веднага.

Тя стисна окуражително ръката му. Артас изведнъж отскубна ръка, отстъпи назад и се намръщи още по-объркан.

— Артас? Какво има?

— Джейна… твърде сме млади — каза той рязко, леко повишавайки тон. — Аз съм твърде млад. Има още… Не мога… Не съм готов.

Тя пребледня.

— Не си… Мислех, че…

Артас се разтърси от чувство на вина. Тя го беше попитала за това в нощта, когато се сляха в едно. „Готов ли си за това?“ — беше прошепнала тя. „Готов съм, ако и ти си.“ — беше й отговорил той и наистина го мислеше… Наистина си мислеше, че го мисли.

Артас сграбчи ръцете й, опитвайки се отчаяно да овладее емоциите, които бушуваха в него.

— Имам още толкова много да уча. Толкова много обучение да довърша. А и татко има нужда от мен. Утър има толкова неща, на които трябва да ме научи… Джейна, ние винаги сме били приятели. Ти винаги си ме разбирала. Не можеш ли да ме разбереш сега? Не може ли да си останем приятели?

Бледите й устни се отвориха, но не продумаха и една дума. Ръцете й стояха отпуснати в неговите. Той ги стисна като обезумял.

— Джейна, моля те. Моля те, разбери… дори аз самият да не разбирам.

— Разбира се, Артас — гласът й беше безизразен. — Винаги ще бъдем приятели.

Всичко — от позата й до изражението и гласа й, излъчваше болка и шок. Но въпреки това Артас се хвана за думите й, сякаш бяха вълна на облекчение — толкова голямо, че коленете му омекнаха. Всичко щеше да се оправи. Сега може да е малко разстроена, но със сигурност скоро щеше да го разбере. Те се познаваха много добре. Тя щеше да осъзнае, че е бил прав, че им е още много рано.

— Искам да кажа… няма да е завинаги — започна той, чувствайки се длъжен да обясни. — Само засега. Ти имаш да учиш… сигурно само те разсейвам. Антонидас сигурно ме мрази.

Тя нищо не отвърна.

— Така би било най-добре. Може би някой ден нещата ще се променят и ще може да опитаме отново. Не, че аз не… че ти…

Той я придърпа към себе си и я прегърна. За миг тя остана

като вцепенена, но после усети как напрежението изчезва и ръцете й се озоваха на гърба му. Те стояха сами в коридора доста дълго време. Артас беше допрял лицето си в златистата й коса — косата, с каквато без съмнение щяха да се родят децата им. Може би щяха да им се родят деца.

— Не искам да затварям вратата — каза тихо той. — Просто…

— Всичко е наред, Артас. Разбирам.

Той отстъпи крачка назад, хвана я за раменете и я погледна в очите.

— Наистина ли?

Тя се засмя.

— Наистина ли? Не, но всичко е наред. Или поне един ден ще стане. В това съм сигурна.

— Джейна, просто искам да съм сигурен, че това е правилното нещо. И за двама ни. Не искам да се провалям. Не мога да се проваля.

Тя кимна. Пое си дълбоко дъх, окопити се и му се усмихна… с истинска, макар и болезнена усмивка.

— Хайде, принц Артас. Трябва да придружите приятелката си на бала.

Артас някак си преживя вечерта, както и Джейна, въпреки че Теренас не спря да ги гледа странно. Той не искаше да каже на баща си, поне още не. Беше напрегната и нещастна вечер и в един момент, по време на паузата между танците, той се загледа в бялото снежно одеяло, в посребреното от луната езеро и се замисли защо всичко лошо се случваше все през зимата.

* * *

Генерал-лейтенант Еделас Блакмуър не изглеждаше особено щастлив от специалната си среща с крал Теренас и принц Артас. Всъщност изглеждаше така, сякаш искаше да се измъкне незабелязано.

Годините не го бяха пожалили, нито физически, нито с картите, които му беше раздала съдбата. Артас си спомняше симпатичния, енергичен военен командир, който, въпреки прекаленото си увлечение към чашката, поне изглеждаше, че не се поддава на пагубното й действие. Но явно вече не. Косата на Блакмуър беше прошарена, беше напълнял и с кървясали очи. За щастие, беше трезвен. Ако се беше появил на срещата пиян, Теренас, който беше твърд поддръжник на идеята за мярката във всичко, щеше да откаже да се види с него.

Блакмуър беше тук днес, защото беше забъркал сериозна каша. Много сериозна. По някакъв начин по време на пожар почетният орк гладиатор Трал беше избягал от Дърнхолд. Блакмуър се беше опитал да премълчи и лично да потърси орка, но такава тайна, огромна колкото самия зелен орк, нямаше как да се крие вечно. Докато излезе наяве, слухът естествено се беше разпространил мигновено — оркът бил освободен от някакъв вражески лорд, който искал да подсигури победите си в игрите, от ревнива любовница, която се опитала да го злепостави, от някаква група хитри орки, които не били засегнати от странната летаргия… не, не — от самия Оргрим Дуумхамър и от дракони, които се промъкнали, след като приели човешка форма и подпалили затвора с дъха си.

Артас беше впечатлен от орка на арената, но още тогава се беше замислил дали е било добра идея един орк да бъде възпитан и обучен да се бие. Когато пристигна вестта, че Трал е на свобода, Теренас веднага повика Блакмуър за обяснение.

— Достатъчно лошо е, че си счел за добра идея да обучиш орка да участва в гладиаторски двубои — започна Теренас. — Но да го научиш на военна стратегия, да го научиш да чете и пише… Трябва да Ви попитам, генерал-лейтенант… какво, в името на Светлината, си мислехте, че правите?

Артас удържа усмивката си, а Еделас Блакмуър като че наистина се смали пред очите му.

— Вие ме уверихте, че средствата и материалите отиват директно за подсигуряване на безопасността, както и че домашният Ви орк е добре охраняван — продължи Теренас. — А сега, вместо да е на сигурно място в Дърнхолд, той някак си се е озовал на свобода. Как е възможно това?

Блакмуър се начумери, но се поокопити.

— Наистина е много жалко, че Трал е избягал. Сигурен съм, че разбирате как се чувствам в момента.

Това беше удар от страна на Блакмуър, тъй като на съвестта на Теренас все още тежеше фактът, че Дуумхамър избяга под носа му. Но това не беше особено умен ход. Теренас се ядоса и продължи.

— Надявам се, че това не е някаква тревожна тенденция. Парите се събират от хората, които ги изработват, генерал-лейтенант, и отиват за тяхната сигурност. Необходимо ли е да изпращам човек, който да провери дали парите са били използвани по предназначение?

— Не! Не, няма нужда от подобно нещо. Ще Ви отчета всяко пени.

— Да — каза Теренас с измамна мекота. — Така ще

направите.

Когато Блакмуър най-сетне си отиде, покланяйки се многократно, преди да изчезне от поглед, Теренас се обърна към сина си.

— Какво мислиш за тази ситуация? Ти си виждал Трал в действие.

Артас кимна.

— Не беше нищо подобно на това, което си бях представял за един орк. Имам предвид… беше огромен. И се би яростно. Но освен това си личеше, че е интелигентен и обучаван.

Теренас подръпна замислено брадата си.

— Има групи дезертирали орки, които са на свобода. Те може и да не са болни от това, което бяха наблюдавали в лагерите. Ако Трал ги открие и ги научи на всичко, което знае, това би било много лошо за нас.

Артас се изправи в стола си. Това може да е нещото, което е търсел.

— Тренирах усърдно с Утър.

И наистина беше така. Без да може да обясни на някого, а и на себе си, защо беше прекратил връзката си с Джейна, той се беше отдал изцяло на обучението си. Тренираще с часове, докато цялото тяло го заболи, опитвайки се да се изтощи до такава степен, че да замъгли образа ѝ в съзнанието си.

Нали той беше пожелал така? И тя го прие. Но защо нощем не можеше да заспи, усещайки липсата на топлината и присъствието ѝ с болка, която граничеше с агония. В опитите си да се разсее, той дори възприе презираното дотогава време, в което трябваше да седи мирно и да медитира. Може би, ако се концентрираше върху тренировките си и успееше да се научи как да приема и насочва Светлината, щеше да може да се отърве от мисълта за Джейна. От мисълта за момичето, което отхвърли.

— Можем да тръгнем и да търсим такива групи орки, за да ги открием преди Трал.

Теренас кимна.

— Утър ме информира за твоята отдаденост и е удивен от напредъка ти.

И кралят реши.

— Много добре тогава. Иди и кажи на Утър да започне подготовка. Време е да усетиш вкуса на истинската битка.

Артас с усилие сподави радостния си вик. Сдържа се, но макар и щастлив, се съобрази с измъченото и угрижено изражение на баща си. Може би, само може би, ликвидирането на въстаналите зеленокожи щеше да изтрие спомена от шокирания поглед на Джейна, когато приключиха връзката си.

— Благодаря Ви, сър. Ще се гордеете с мен.

Въпреки скръбта в синьозелените си очи — същите като на Артас, Теренас се усмихна.

— Това, синко, е най-малката ми грижа.

Девет

Джейна тичаше през градините — закъсняваше за среща с архимаг Антонидас, защото за пореден път се беше заровила в книгите си, загубвайки представа за времето. Учителят й постоянно й се караше за това, но тя продължаваше да го прави. Пантофките на краката й я отведоха между редовете ябълкови дръвчета, отрупани с тежки зрели голдънбарк. За миг усети чувство на тъга, припомняйки си срещата с Артас тук само преди няколко години — той се появи зад гърба й, покри с ръце очите й и прошепна: „Познай кой е?“.

Артас. Все още й липсваше. Сигурно винаги щеше да й липсва. Раздялата беше неочаквана и болезнена и във възможно най-лошия момент — тя все още потръпваше при мисълта как трябваше да изтърпи официалната вечеря и бала за Уинтър Вейл, сякаш нищо не се беше случило. Но след като отмина първоначалният шок, тя започна да разбира мотивите му. И двамата бяха твърде млади, както беше казал Артас, имаха отговорности и трябваше да довършат обучението си. Тя му обеща, че винаги ще бъдат приятели, и наистина го мислеше — от тогава до сега. За да спази обещанието си, обаче, трябваше да се съвземе. Така и направи.

Определено през няколкото кратки години се бяха случили доста неща, които да заемат времето и вниманието й. Преди пет години могъщ магьосник на име Кел’Тузад разгневи Кирин Тор, защото се беше захванал с чудовищна некромантска магия. След като беше сурово порицан и накаран веднага да спре експериментите си, той изведнъж мистериозно изчезна. Тази загадка беше едно от нещата, които занимаваха Джейна през последните три години.

Извън пределите на магическия град също се случваха разни неща, макар информацията за тях да беше откъслечна, базирана на слухове и неясна. Най-доброто заключение, което Джейна успя да направи, беше, че оркът Трал е избягал, провъзгласил се е за военачалник на новата Орда и сега напада затворническите лагери и освобождава събратята си. По-късно самозваният военачалник нападнал самия Дърнхолд и го сринал до основи с помощта на древната шаманска магия на орките. Блакмуър също бил убит, но по думите на всички надали щял да липсва на някого. Загрижена за последствията от новата Орда върху хората, Джейна не можеше да си позволи да скърби за загубата на лагерите. Не и след това, което беше видяла там.

До ушите й достигнаха гласове, единият от които бе силен и

ядосан. Подобно нещо беше твърде необичайно за това място, тя се подхлъзна и спря рязко.

— Както казах и на Теренас, хората Ви са затворници в собствената си земя. Пак Ви повтарям — човечеството е в опасност. Времето на тъмнината скоро ще настъпи отново и целият свят ще се изправи пред война!

Гласът беше мъжки, звучен и силен, но Джейна не го разпозна.

— А-а, сега вече разбрах кой си ти. Ти си скитащият пророк, за когото крал Теренас ми писа в последното си писмо. И на мен не ми се слушат брътвежите ти.

Другият мъж беше Антонидас — той беше толкова спокоен, колкото настоятелен беше другият. Джейна знаеше, че е по-добре внимателно да се измъкне, преди да я забележат, но любопитството, което я завладя, когато отиде с Артас до оркския лагер, сега я накара да стане невидима под мантията си, за да разбере повече. Тя тихичко се приближи. Вече можеше да ги види и двамата — първият, когото Антонидас саркастично наричаше „пророк“, беше покрит с мантия с качулка, украсена с черни пера, а учителят й седеше, възседнал коня си.

— Мислех, че Теренас е бил достатъчно ясен по отношение на предсказанията ти.

— Ти трябва да си по-мъдър от краля си. Краят наближава!

— Както вече ти казах, глупостите ти не ме интересуват.

Рязък, спокоен и презрителен — Джейна познаваше този тон на гласа му.

Пророкът помълча малко и въздъхна.

— Явно си загубих времето тук.

Пред слисания поглед на Джейна фигурата на непознатия се замъгли. Сви се и се промени, а на мястото, където беше човекът с мантия, сега стоеше само една голяма черна птица. Тя изграчи недоволно, размаха криле и отлетя.

Загледан в натрапника, изчезващ в небето, Антонидас каза:

— Вече можеш да се покажеш, Джейна.

Лицето й пламна. Тя изтръгна контразаклинанието и се появи.

— Съжалявам, че подслушвах, учителю, но…

— Разчитам на любознателния ти характер, дете — каза Антонидас засмяно. — Този ненормален глупак вярва, че наближава краят на света. Отива твърде далече в опасенията си за заразата.

— Зараза ли? — учуди се Джейна.

Антонидас въздъхна, слезе от коня си и с другарско потупване по задницата го пусна да се прибира. Конят подскочи и

припна към конюшните, където конярите щяха да го посрещнат. Архимагът повика с жест чирака си и Джейна пристъпи напред, като пое протегнатата му кокалеста ръка.

— Сигурно помниш, че преди няколко дни изпратих вестоносци до Столицата.

— Мислех, че става дума за проблема с орките.

Антонидас измърмори заклинание и след няколко секунди двамата се озоваха в личната му квартира. Джейна обожаваше това място — разхвърляно, с мирис на пергамент, кожа и мастило, старите столове, в които можеше да се сгуши и да се изгуби в познанието. Той й направи знак да седне и при едно леко движение на пръста му се появи кана, която им наля нектар.

— Е, орките бяха част от дневния ред, но моите хора решиха, че ни грози доста по-сериозна опасност.

— По-сериозна от новото сформиране на Ордата?

Джейна протегна ръка и пълната със златиста течност кристална чаша долетя в ръката й.

— С орките имаме потенциална възможност да се разберем. С болестта няма как да го сторим. Получихме доклади за зараза, която се разпространява на север. Мисля, че Кирин Тор трябва много внимателно да се занимае с това.

Джейна го погледна и сбръчка чело, отпивайки си от нектара. Обикновено болестите бяха проблем на жреците, а не на магьосниците, освен, ако…

— Мислите ли, че е намесена магия?

Той кимна с голата си глава.

— Много е вероятно. И затова, Джейна Праудмуър, моля те да отидеш до тези земи и да разследваш случая.

Джейна едва не разля чашата си.

— Аз ли?

Той се усмихна нежно.

— Ти. Вече знаеш почти всичко, на което мога да те науча. Време е да изпробваш уменията си извън тези безопасни кули — каза той и очите му отново проблеснаха. — Освен това съм ти осигурил специален ескорт.

* * *

Артас се беше излегнал под едно дърво, беше затворил очи, а лицето му се огряваше от слабата слънчева светлина. Знаеше, че излъчва спокойствие и увереност — така трябваше. Хората му достатъчно се тревожеха. Не можеше да си позволи да покаже притеснение. След всичкото това време… как ли ще се държат

един с друг? Може би всъщност не беше толкова добра идея. Но всички доклади светеха предупредително и той знаеше, че тя е най-уравновесена от всички. Всичко щеше да се нареди. Трябваше.

Един от капитаните му — Фалрик, когото Артас познаваше от години, обикаляше нервно около кръстопътя и проверяваше четирите му разклонения. Дъхът му се виждаше в студения въздух, а ядът му като че растеше с всяка изминала минута.

— Принц Артас — най-накрая се престраши той. — Чакаме тук от часове. Сигурен ли сте, че този Ваш приятел ще се появи?

Върху устните на Артас се изписа лека усмивка и той отговори, без да отваря очи. Мъжете не знаеха кого чакат — за по-голяма сигурност.

— Сигурен съм.

И наистина беше. Мислеше си за всички онези случаи, когато търпеливо я чакаше.

— Джейна обикновено закъснява.

Докато изрече последните си думи, той чу далечен рев и едва различимите думи „Ми смаш!“

Като задрямала на слънце пантера, събудена внезапно, Артас скочи с чука в ръка. Загледа се надолу по пътя и видя фината женска фигура, която преваляше хълма и яздеше в посока към него. Зад нея се мержелееше т.нар. елементал[41] — някакво голямо парче, като че съставено от завихрена вода и с глава и груби крайници. А зад него… тичаха двама огри.

— В името на Светлината! — извика Фалрик и се спусна към тях.

Артас можеше да го изпревари и да стигне до Джейна пръв, но точно в този момент погледът му се спря върху лицето ѝ. Там грееше широка усмивка.

— Не вади меча си, капитане — каза Артас, усещайки как устните му също се разширяват в усмивка. — Тя може да се погрижи за себе си.

И наистина беше така, и то доста добре. Точно в този момент Джейна спря и започна да призовава огън. Артас осъзна, че ако трябва да му е жал за някого в този двубой, това щяха да са двата объркани огри, които изреваха от болка, щом огъня стигна дундестите им бледи тела и останаха поразени от дребния женски човек, който беше причина за невероятната им агония. Един от тях се опита да избяга, но другият, явно още невярващ на случващото се, продължи да я гони. Джейна отново изпрати пращящ оранжев пламък към него и той изпищя, строполи се и почти веднага издъхна, а острата миризма на изгоряла плът изпълни ноздрите на Артас. Джейна погледна към другия, който

бягаше, изтупа ръце и кимна с глава. Дори не се беше изпотила.

— Господа, посрещнете госпожица Джейна Праудмуър — провлачено каза Артас, запътвайки се към старата си приятелка и бивша партньорка. — Специален агент на Кирин Тор и една от най-талантливите магьосници на земята.

— Изглежда не си загубил форма.

Тя се обърна към него с усмивка. Нямаше никакво неудобство в този миг, само щастие. Тя се радваше да го види и той — нея, и то изпълнен с радост.

— Радвам се да те видя отново.

С толкова малко думи й каза толкова много. Но тя го разбра. Тя винаги го разбираше.

— И аз теб — отвърна тя, а очите й блестяха. — Отдавна не ме е ескортирал принц.

— Да — каза той с нотка на разкаяние. — Наистина.

Сега вече стана неловко и Джейна сведе очи, а той прочисти гърлото си.

— Ами, май е време да потегляме.

Тя кимна, махна с ръка и отпрати елементала си.

— Този приятел няма да ми трябва, докато съм заобиколена от толкова смели воини — каза тя, показвайки на Фалрик и хората му една от най-красивите си усмивки. — Е, Ваше Височество, какво знаете за тази зараза, която трябва да разследваме.

— Не много — Артас се принуди да си признае. — Татко току-що ме изпрати да те придружа. Напоследък Утър се кара с мен относно орките. Но мисля, че щом магьосниците от Даларан искат да разберат повече за случая, сигурно е нещо, свързано с магия.

Тя кимна усмихнато, макар че на челото й беше започнала да се появява познатата му бръчица. Щом я забеляза, Артас усети странна болка.

— Правилно. Само че не съм сигурна каква точно е връзката. Затова учителят Антонидас ме изпрати да проверя и да му докладвам. Трябва да отидем до селата по кралския път и да разпитаме тамошните хора — може да знаят нещо повече. Дано не са заразени и да не се окаже нещо по-сериозно от някакво местно заболяване.

Артас я познаваше много добре и долови съмнение в тона й. И го разбра. Ако Антонидас наистина вярваше, че не е сериозно, нямаше да изпрати най-добрия си чирак за проверка — нито пък крал Теренас щеше да прати сина си. Той смени темата.

— Чудя се дали не е свързано с орките.

Тя повдигна вежди и той продължи.

— Сигурен съм, че си чула за бягствата от лагерите.

Тя кимна.

— Да. Понякога се чудя дали онова семейство, което видяхме тогава, е сред бегълците.

Той се размърда нервно.

— Е, ако са, сигурно още служат на демоните.

Очите й се разшириха.

— Какво? Мислех, че това е приключило отдавна — че орките вече не използват демонична енергия.

Артас сви рамене.

— Татко ме изпрати с Утър да защитим Странбрад. Докато стигнем до там, орките вече бяха започнали да отвличат селяни. Хванахме ги в лагерите им, но загубихме трима от нашите.

Джейна слушаше както обикновено — не само с ушите си, а с цялото си същество, концентрирайки се върху всяка дума, точно както я помнеше Артас. О, Светлина, колко беше красива само.

— Орките казаха, че хората са принасяни в жертва на демоните. Нарекоха ги незначителна жертва и явно искаха повече.

— А Антонидас явно смята, че заразата е свързана с магия — промълви Джейна. — Дали пък няма някаква връзка. Много ми е жал да разбера, че са се върнали към старите си практики. Може да е само отделен клан.

— Може би, а може би не.

Той си спомни как Трал се би на арената и как дори онези долнопробни орки успяха да се бият изненадващо добре.

— Не можем да си позволим да поемаме рискове. Ако ни нападнат, хората ми имат заповед да ги избият до крак.

За момент Артас си спомни яростта, която го обзе, когато видя как водачът на орките отговори на предложението на Утър да се предадат. Двамата мъже, които бяха изпратени за преговорите, бяха убити, а конете им се върнаха сами с безмълвното жестоко послание. „Да отидем и да разгромим тези зверове!“ — беше извикал той, а оръжието, което получи като член на Сребърната ръка, ярко светеше. Щеше моментално да потегли, ако Утър не беше го спрял.

„Запомни, Артас — беше му казал със спокоен глас. — Ние сме паладини. Отмъщението не е част от това, което трябва да правим. Ако позволим емоциите ни да доведат до кръвопролитие, ще се обезчестим също като орките.“ Думите му някак си смекчиха гнева на Артас. Той стискаше зъби, гледайки как отвеждат изплашените коне на жестоко убитите мъже. Думите на Утър бяха мъдри, но Артас почувства, че е предал мъжете, които яздеха онези коне. Беше ги предал също както Инвинсибъл и сега

те бяха мъртви също като него. Поемайки си дълбоко дъх, беше отвърнал: „Да, Утър.“ Хладнокръвието му беше възнаградено — Утър му възложи да води атаката. Но само да беше стигнал навреме, за да спаси онези хора.

Докосването на нежната ръка на Джейна го върна в реалността и без да се замисля, а просто по навик, сложи ръката си върху нейната. Тя се опита да се отдръпне и му се усмихна леко насила.

— Толкова много се радвам да те видя отново — каза изведнъж той.

Усмивката й се смекчи, стана истинска и тя стисна ръката му.

— Аз също, Ваше Височество. Между другото, благодаря, че в началото задържа хората си — усмивката й грейна. — И преди ти бях казала, че не съм малка крехка фигурка.

Той се изкикоти.

— Наистина не си, милейди. Ще се биеш редом с нас.

Тя въздъхна.

— Надявам се да няма битки, а само разузнаване. Но ще направя всичко необходимо. Както винаги.

Джейна издърпа ръката си. Артас прикри разочарованието си.

— Както всички ние.

— О, я престани. Аз съм Джейна.

— А аз съм Артас. Приятно ми е да се запознаем.

Тя го сръчка и двамата се засмяха и изведнъж стената между тях изчезна. Сърцето му се стопли, виждайки я отново близо до себе си. За пръв път двамата се изправяха срещу истинска опасност. Той беше объркан. Искаше да я предпази, но в същото време и да я остави да заблести със способностите си. Дали постъпваше правилно? Дали не беше твърде късно? Беше й казал, че не е готов и това беше така — по онова време наистина не беше готов за много неща. Но много неща се бяха променили от онази вечер на Уинтър Вейл. А други никога нямаше да се променят. През Артас преминаваха всякакви емоции, но той успя да прогони всички, освен една — чистата радост от нейното присъствие.

Малко преди да се здрачи си направиха лагер в едно сечище близо до пътя. Нямаше луна, само звездите проблясваха на абаносовото небе над тях. Джейна като на игра запали огън, сътвори вкусни хлебчета и напитки и обяви:

— Готова съм.

Мъжете се засмяха и любезно приготвиха останалата част от вечерята — печен заек и плодове. Наляха си вино и изглеждаха като група приятели, събрани да се насладят на хубавата вечер, а не като отряд в бойна готовност, тръгнал да разследва

смъртоносна зараза.

По-късно Джейна седна малко по-встрани от тях. Загледана в небето, на устните ѝ играеше усмивка. Артас отиде при нея и ѝ предложи още вино. Тя протегна чашата си, за да ѝ налее и после отпи.

— Много добра реколта, Ваше Ви… Артас — каза тя.

— Една от привилегиите на принца — отвърна той.

Той изпъна дългите си крака, излегна се до нея, подпирайки глава с едната си ръка, с другата държеше чашата върху гърдите си и се загледа в небето.

— Какво мислиш, че ще открием?

— Не знам. Изпратиха ме да разбера. Но след като ми каза за орките, вече се чудя дали няма някаква връзка с демоните.

Той кимна в тъмното и осъзнавайки, че няма как да го е видяла, каза:

— Съгласен съм. Питам се дали не трябваше да вземем и жрец с нас.

Тя се обърна усмихната.

— Ти си паладин, Артас. Светлината работи чрез теб. Освен това боравиш с оръжие по-добре от всички други паладини, които съм виждала.

Той се усмихна доволно. Моментът се проточи и тъкмо когато той реши да се протегне към нея, тя скочи на крака и доизпи виното си.

— Късно е. Не знам за теб, но аз съм изтощена. Ще се видим сутринта. Лека нощ, Артас.

Но той не успя да заспи. Въртя се в постелята си, взира се в звездите и се сепваше при всеки звук тъкмо когато започваше да се унася. Не издържаше повече. Винаги е бил импулсивен и го знаеше, но по дяволите… Отметна одеялото си и се изправи. В лагера беше тихо. Тук нямаше никаква опасност и никой не стоеше на стража.

Тихичко Артас стана и отиде до мястото, където спеше Джейна. Коленичи до нея и отметна косата от лицето ѝ.

— Джейна — прошепна той. — Събуди се.

Точно както в онази нощ преди много време, тя се събуди спокойно и замига към него с любопитство. Той се усмихна.

— Какво ще кажеш за едно приключение?

Тя склони глава усмихната, сякаш си спомняше същото.

— Какво приключение? — попита тя.

— Довери ми се.

— Винаги го правя, Артас.

Говориха си шепнешком и само дъхът им се виждаше в студения нощен въздух. Тя се беше подпряла на лакът, а той,

имитирайки я, протегна другата си ръка и докосна лицето й. Тя не се отдръпна.

— Джейна… Мисля, че има причина отново да сме заедно.

Ето я — малката бръчица на челото й.

— Разбира се. Баща ти те изпрати, защото…

— Не, не, нещо повече от това. Сега работим заедно като екип. Ние… работим добре така.

Тя стоеше неподвижно. Той продължи да гали нежната извивка на лицето й.

— Аз… когато всичко свърши… може да… поговорим. Нали?

— За раздялата ни на Уинтър Вейл?

— Не, не за раздяла. За ново начало. Защото всичко ми се струва твърде незавършено без теб. Ти ме познаваш както никой друг, Джейна, и това ми липсва.

Дълго време Джейна мълча, после леко въздъхна и отпусна глава върху ръката му. Той потръпна, когато тя извъртя глава и целуна дланта му.

— Никога не успях да се откажа от теб, Артас — каза тя с радостен звън в гласа. — И да, и при мен всичко е незавършено. Липсваше ми толкова много.

Изпълнен с облекчение той се наведе, прегърна я и я целуна страстно. Щяха да разнищят докрай тази мистерия, да я разрешат и да се приберат вкъщи като герои. После можеха да се оженят — може би през пролетта. Той искаше да я види окъпана от дъжд от розови цветчета. И по-късно щяха да имат русокоси дечица, онези, за които говореше Джейна.

Те не бяха интимни, не и тук, заобиколени от хората на Артас, но той се вмъкна под одеялото й, докато студената зора не го призова обратно в постелята му. Преди да тръгне, той я притисна силно в обятията си.

Успя да поспи малко, сигурен, че нищо — нито зараза, нито демони, нито някаква мистерия — можеше да се противопостави на задружните усилия на принц Артас Менетил, паладин на Светлината, и магьосницата Джейна Праудмуър. Те щяха да удържат до края заедно — на всяка цена.

Десет

На другия ден сутринта те достигнаха до няколко разпръснати стопанства.

— Селото не е много далеч — каза Артас, след като провери картата. — Нито едно от тези стопанства не е отбелязано тук.

— Не — отвърна Фалрик.

Той си позволяваше да фамилиарничи с принца, тъй като се познаваха от много дълго време. Артас разчиташе на неговата прямота, а Фалрик беше първият, който пожела да тръгне с него на тази мисия. Сега Фалрик поклащаше посивялата си глава.

— Израснах по тези земи и повечето от тези стопани работят самостоятелно. Носят продукцията и животните си в селото, продават ги и се прибират по домовете си.

— Лоша кръв ли?

— Не, съвсем не, Ваше Височество. Просто така си практикуват.

— Ако е така, — каза Джейна — и някой от тях се разболее, може да не успеят да извикат помощ. Тези хора може да са болни.

— Джейна има право. Да отидем и да видим дали ще открием някого там — заповяда Артас, подкарвайки коня си.

Приближиха се бавно, давайки време на стопаните да ги забележат и да се подготвят да ги посрещнат. Ако бяха изолирани и ако заразата наистина ги беше застигнала, сигурно щяха да се притеснят от голяма група хора, нахлуваща в земята им. Артас огледа района, докато наближи стопанството.

— Вижте — каза той, сочейки пред себе си. — Портата е разбита и животните ги няма.

— Това не е добър знак — измънка Джейна.

— Нито пък някой излиза да ни посрещне — допълни Фалрик. — Или да ни нападне.

Артас и Джейна размениха погледи. Артас даде знак на групата да спре.

— Поздрави на всички ви! — извика той със силен глас. — Аз съм Артас, принц на Лордерон. С хората ми не сме тук, за да ви навредим. Моля ви, излезте, за да поговорим — имаме въпроси, касаещи вашата сигурност.

Мълчание. Вятърът се усили, поваляйки тревата, която трябваше да е пасище за говеда или овце. Единственият доловим звук беше този от леката му въздишка и потракването на брони, докато всички помръдваха нервно.

— Тук няма никого — заяви Артас.

— Или може би са твърде болни, за да излязат — отговори

Джейна. — Артас, трябва поне да отидем да проверим. Може да се нуждаят от помощ.

Артас погледна към хората си. Никой от тях не изглеждаше готов да влезе в къща, която може да е пълна със заразноболни, нито пък той самият. Но Джейна беше права. Това бяха негови хора. Той се беше заклел да им помага. И така щеше да стори, каквото и да означаваше това.

— Хайде — каза той и пое напред.

Джейна го последва.

— Не, ти остани тук.

Тя намръщи златистите си вежди.

— Казах ти, че не съм малка крехка фигурка, Артас. Изпратена съм да проуча заразата и, ако тук наистина има жертви, трябва да ги видя с очите си.

Той въздъхна и кимна.

— Добре тогава.

Артас пое направо към стопанството. Почти бяха стигнали градината, когато вятърът смени посоката си. Вонята беше ужасна. Джейна покри устата си и дори Артас едва се сдържа да не му се догади. Беше противната, сладникава миризма на кланица — не, дори не беше толкова прясна, беше воня на мърша. Един от мъжете се обърна и повърна. Артас положи всички усилия да не направи същото. Гнусната миризма се носеше от къщата. Вече беше ясно какво се е случило с обитателите ѝ.

Джейна се обърна към него, пребледняла, но непоколебима.

— Трябва да изследвам…

Отвратителни звучни крясъци изпълниха въздуха, напоен с вонята на смърт, когато от къщата изскочиха някакви неща. Изведнъж чукът на Артас заблестя и той присви очи от светлината му. Обърна се, вдигна чука и се взря в очните орбити на ходещия кошмар.

Беше облечен в измачкана риза и работен гащеризон, а вместо оръжие размахваше коса. Едно време това е било фермер. Но това е било, когато е бил жив. Сега очевидно вече беше мъртъв, сиво-зелената плът се люшеше от костите му, а загнилите му пръсти оставяха петна по дръжката на косата. Черни, съсирени течности прокапваха от гнойните му мехури, а гъргорещият му вой изпръска с кръв и гной незащитеното лице на Артас. Той толкова се шокира от гледката, че едва успя да замахне навреме с чука, преди да бъде прободен с косата. Вдигна благословеното си оръжие точно навреме, за да парира фермерското сечиво и да стовари светещия чук в тялото на ходещия мъртвец. Нещото се просна на земята и не помръдна повече.

Но други се появиха на негово място. Артас дочу бързото

издайническо свистене на огнените кълба на Джейна и изведнъж към отвратителните зловонни изпарения се добави миризмата на горяща плът. Навсякъде около него се чуваха удари на оръжия, бойни викове и пращене на пламъци. Един от подпалените трупове се сгромоляса в къщата. След малко отвътре започна да се появява пушек. Това беше…

— Всички вън! — извика Артас. — Джейна! Подпали къщата! Изгори я до основи!

Въпреки ужаса и паниката, обхванали мъжете — войниците бяха обучени за битка, но не и за подобно нещо — заповедите бяха чути. Мъжете се обърнаха и побягнаха от къщата. Артас погледна към Джейна. С присвити устни и съсредоточена върху къщата, тя призоваваше огъня в малките си ръце, сякаш пламъците бяха невинни цветя.

Огнено кълбо с големината на човек се пръсна в къщата. Тя избухна в пламъци и Артас вдигна ръка, за да предпази лицето си от въздушната струя. Няколко от съживените трупове бяха останали вътре. За миг Артас се загледа в големия пожар, без да може да откъсне очи от него, но после се насили да се обърне и да довърши останалите, които бяха избегнали кладата. Всичко приключи за няколко секунди, след които всички неща бяха мъртви. Този път наистина мъртви.

За известно време настъпи тишина, нарушавана единствено от пращенето на пламъците, поглъщащи къщата. Лека-полека постройката се срути. Артас се радваше, че не успя да види как труповете се бяха превърнали в пепел. Той си пое дъх и се обърна към Джейна.

— Какво…

Тя преглътна трудно. Лицето й беше в сажди и следи от струйки пот.

— Те… наричат се „немъртви“[42].

— Да ни опази Светлината — измърмори Фалрик, блед и ококорен. — Мислех, че такива неща има само в приказките, с които плашат децата.

— Не, съвсем истински са си. Просто… Никога не съм очаквал да ги видя. Никога.

— Тези… — тя си пое дълбоко дъх, поуспокои се и овладя гласа си. — Мъртвите понякога остават тук, особено ако смъртта им е била мъчителна. Това е дало начало на историите за призраци.

След преживения ужас изражението й започна да се нормализира. Артас забеляза как хората му се обръщат към нея, заслушани в думите й и се опитваха да разберат какво, по дяволите, се беше случило. Той самият се почувства особено

благодарен за ученолюбивостта ѝ както никога досега.

— Тези… съживяването на трупове от мощни некроманти не е нещо ново. Видяхме пример за това както в Първата война, когато орките съживяваха остатъци от скелети, така и във Втората война, когато се появиха същества, известни като „Рицари на смъртта“[43] — продължи Джейна, сякаш четеше пасаж от книга, а не се опитваше да обясни невъзможния за разбиране ужас. — Но, както казах… не бях виждала нещо подобно.

— Е, сега са наистина мъртви — каза един от мъжете.

Артас се усмихна окуражително.

— Можете да благодарите на мечовете си, Светлината и огъня на лейди Джейна за това — обърна се към всички той.

— Артас — каза Джейна. — Може ли да поговорим насаме?

Те се отдалечиха малко, а мъжете започнаха да се почистват и съвземат от неописуемото си преживяване.

— Мисля, че знам какво ще кажеш — започна Артас. — Изпратиха те, за да разбереш дали заразата е свързана с магия. И започва да изглежда точно така. Некромантска магия.

Джейна кимна мълчаливо. Артас погледна към хората си.

— Дори не сме стигнали до главните села. Имам чувството, че ще срещнем още от тези… немъртви.

Джейна се намръщи.

— Имам чувството, че се прав.

След като задминаха разпръснатите стопанства, Джейна дръпна юздите и спря.

— Какво гледаш?

Артас се приближи и Джейна му посочи. Той проследи погледа ѝ и видя силоза, стърчащ на един хълм.

— Хамбара ли?

Тя поклати глава.

— Не… земята около него.

Тя слезе от коня, коленичи и попипа почвата, загребвайки шепа суха пръст и изсъхнала трева. Тя я огледа, побутна едно малко насекомо, което беше свило шестте си крачета, посрещайки смъртта; после процеди пръстта през пръстите си, а лекият полъх на вятъра отнесе прахообразната почва.

— Сякаш земята около този хамбар… умира.

Артас погледна от ръката ѝ към земята и осъзна, че е напълно права. На няколко метра зад него тревата беше зелена и свежа, а почвата явно все още бе богата и плодородна. Но под краката му и около хамбара тя беше мъртва, сякаш беше посред зима. Не… не като посред зима — тогава земята просто спи. Тогава си е жива, но спи и чака да се събуди, щом дойде пролетта.

Тук нямаше следа от живот.

Артас се загледа в хамбара, присвивайки синьозелените си очи.

— Какво може да е причинило такова нещо?

— Не съм сигурна. Напомня ми на това, което се случи с Тъмния портал[44] и Прокълнатите земи[45]. Когато порталът беше отворен, демоничните енергии, които изсмукаха живота от Дранор, се изляха в Азерот. И земята около портала…

— … умря — довърши Артас.

Изведнъж го осени идея.

— Джейна, може ли самото зърно да е заразено? Може ли да носи тази… тази демонична енергия?

Очите й се разшириха.

— Да се надяваме, че не.

Тя посочи към сандъците, които мъжете измъкваха от хамбара.

— Тези сандъци носят регионалния знак на Андорал, търговския център на северните градове. Ако зърното носи заразата, няма как да разберем колко села ще се заразят.

Тя почти прошепна думите. Изглеждаше бледа и премаляла. Той се вторачи в ръцете й — също побелели от мъртвата пръст по тях. Изведнъж страх прониза сърцето му и той сграбчи ръката й. Затвори очи и прошепна молитва. Изпълни се с топла светлина, която се разля от неговите в нейните ръце. Джейна го погледна объркана, после сведе поглед към ръцете си, скрити от ръкавиците му. Очите й се разшириха от ужас, след като осъзна, че явно се е спасила на косъм.

— Благодаря ти — прошепна тя.

Той й се усмихна още треперещ и после се провикна към хората си:

— Ръкавици! Всички да сложат ръкавици! Без изключения!

Капитанът му го чу, кимна и повтори заповедта. Повечето мъже бяха в пълна броня и вече бяха с ръкавици. Артас поклати глава, опитвайки се да прогони тревогата, която все още не го напускаше. Не усети никаква болест у Джейна. Слава на Светлината. Той притисна ръката й към устните си. Джейна се отдръпна, поруменя и се усмихна.

— Това беше глупаво. Не мислех.

— За твой късмет, аз мислех.

— Разменихме си ролите — каза тя шеговито, предлагайки му усмивка и целувка, за да смекчи иронията в шегата си.

* * *

Сега мисията вече беше ясна — да открият и унищожат колкото се може повече заразени хамбари. Задачата им бе улеснена на следващия ден, когато хората на Артас се натъкнаха на двама куел'дорейски жреци. Те също били усетили нещо нередно по тези земи и дошли да предложат лечителските си услуги. Оказаха и по-осезателна помощ — информираха Артас за склада в далечния край на селото, към което се беше запътил.

— Малко по-напред има някакви къщи, сър — каза Фалрик.

— Добре тогава — отговори той. — Да…

Чу се внезапен гърмеж и конят му подскочи подплашен.

— Какво по…

Той се загледа в посоката, откъдето дойде гърмежът. Дребни фигури, едва видими, но звукът не можеше да се сбърка.

— Това е оръдие. Хайде!

Артас укроти коня си, дръпна юздите и потегли в посока на звука. Щом наближи мястото, няколко джуджета се изправиха. Те се изненадаха да го видят, колкото се изненада от тях и той самият. Артас се завъртя леко и спря.

— По какво, по дяволите, стреляте?

— Гърмим проклетите скелети. Плъзнали са из цял'то селце.

Студени тръпки полазиха гръбнака на Артас. Сега вече ги видя — познатите фигури на немъртвите, които се тътреха по обичайния за тях начин право към тях.

— Огън! — извика водачът на джуджетата и няколко скелета се разхвърчаха на парчета във всички посоки.

— Явно можете да ми помогнете — каза Артас. — Трябва да унищожа един склад в края на селото.

Джуджето се обърна към него с широко отворени очи.

— Склад ли? — попита учудено то. — Нападат ни ходещи мъртъвци, а ти ме занима'аш с ня'къв склад?

Артас нямаше време за обяснения.

— Това, което е в склада, убива хората — сопна се той, посочвайки останките от скелетите. — И, когато умрат…

Очите на джуджето се разшириха още повече.

— Оу, се'а с'ванах. Момчета! Местим се. Ша помогнем на войската на тоя хубав младеж.

Джуджето се обърна към Артас.

— Между дру'ото, кой си ти, младежо?

Дори в момент на ужас, безцеремонният въпрос на джуджето го накара да се усмихне.

— Принц Артас Менетил. А вие сте?

Джуджето зяпна за миг, но бързо се съвзе.

— Даргал на Ваш'те услуги, Ваше Височество.

Артас не губи повече време в любезности, а се опита да

успокои коня си и да последва вече придвижващия се отряд. Артас имаше кавалерийски кон, отгледан за битки. Нямаше никакъв проблем с него, когато се би с орките, но очевидно вонята на немъртвите дразнеше ноздрите му. Не можеше да го вини за това, но капризите му го караха да си спомни за голямото сърце и безстрашието на Инвинсибъл. Артас бързо се отърва от тази мисъл, която само го разсейваше. Трябваше да се съсредоточи, а не да тъгува за животното, по-мъртво от клатушкащите се трупове, които се разпадаха на части.

Джейна и хората му се строиха зад него, довършвайки онези, които оръдията пропускаха и другите, които се появяваха отстрани. Артас се изпълни с енергия и започна да размахва безпощадно чука си. Беше благодарен на навременната помощ на Даргал. Толкова много немъртви се появиха, че едва ли хората му щяха да могат да се справят с тях сами.

Обединените отряди на хора и джуджета напредваха бавно, но безжалостно към хамбара. С наближаването си редиците от немъртви се сгъстяваха, а когато и силозите се появиха в далечината, просто започнаха да извират отвсякъде. Артас скочи от злочестия си кон и се хвърли сред тях, размахвайки чука, който светеше със силата на Светлината.

След като първоначалният шок и ужас отминаха, Артас забеляза, че по-лесно убива такива чудовища, отколкото орки. Може би орките, както твърдеше Джейна, бяха като хората — живи същества. А тези неща не бяха нищо повече от трупове, които се движеха като марионетки, водени от някакъв извратен кукловод некромант. Сякаш наистина бяха кукли с отрязани конци и Артас се усмихна свирепо, помитайки с могъщото си оръжие две от тях наведнъж. Тези явно бяха мъртви отдавна — вонята им не беше толкова остра, а телата им бяха по-скоро съсухрени, отколкото гниещи. Няколко от тях, като тези от първата вълна, бяха просто скелети с остатъци от дрехи по тях или импровизирани брони, които потракваха върху кокалите им, докато се тътреха към Артас и хората му.

Парливата миризма на изгоряла плът достигна ноздрите му и той се усмихна доволен, усещайки присъствието на Джейна в битката. Той се огледа около себе си задъхан. Засега нямаше жертви и Джейна, макар и пребледняла от напрежение, беше невредима.

— Артас!

Гласът на Джейна — силен и ясен, прониза врявата. Артас разби скелета, който беше замахнал с коса към главата му и за миг погледна към нея. Тя му сочеше напред, а в ръцете ѝ просветваше завихрящият се огън.

— Виж!

Той се обърна и присви очи. Малко по-нагоре стояха мъже, облечени в черно и определено живи, съдейки по движенията им. Те правеха някакви знаци с ръце и явно насочваха движението на вълните от немъртви, които приижаха към воините.

— Натам! Целете се в тях! — извика Артас.

Оръдията се завъртяха и изгърмяха, помитайки немъртвите в посока към живите хора в черни роби. Сега ви пипнахме, помисли си Артас с дива наслада.

Но веднага щом попаднаха под ударите им, мъжете застанаха неподвижни. Немъртвите, които те явно контролираха, също останаха на място, все още съживени, но неподвижни. Вече бяха твърде лесни мишени за катапултите на джуджетата и хората на Артас, които ги посичаха с един замах. Магьосниците се скупчиха, няколко от тях започнаха да правят заклинания и Артас видя познатото завихряне при създаването на портал.

— Не! Не им позволявайте да избягат! — извика той, засилвайки чука си към гърдите на един скелет и замахвайки отново към главата на друго зомби.

Само Светлината знае от къде магьосниците призоваха още ходещи мъртви — скелети, гниещи трупове и още нещо, което беше огромно и бледо и с твърде много крайници. По лъскавото му бяло и червясало тяло имаше шевове, дебели колкото ръката на Артас и изглеждаше като неуспешен опит за парцалена кукла. Създанието се извисяваше над всички останали и, размахвайки ужасяващите си оръжия с трите си ръце, фиксира Артас с единственото си работещо око.

Джейна се беше появила до него и извика:

— В името на Светлината! Това нещо е сшито от частите на няколко тела! Трябва да го изследваме като го убием, нали?

Артас я погледна и се хвърли срещу него. Отвратителният експеримент се приближи, издавайки гърлени звуци и замахвайки с брадва, голяма колкото самия Артас. Той отскочи от пътя й, претърколи се и скочи на крака, готов да атакува в гръб. Трима от хората му, от които двама с копия, направиха същото и ужасното същество бързо завърши битката си. През цялото време Артас беше успял да следи с крайчеца на окото си магьосниците, които успяха да избягат през портала си. Вече ги нямаше. Немъртвите, които изоставиха, останаха неподвижни и бяха бързо унищожени.

— По дяволите! — извика Артас.

Той усети допир на ръка върху рамото си и моментално я отблъсна, но изражението му омекна като видя, че беше Джейна. Не беше в настроение за успокояване или обяснения и трябваше да направи нещо, каквото и да е то, за да компенсира бягството

на мъжете в черни роби.

— Съборете склада веднага!

— Слушаме, Ваше Височество! Хайде, момчета!

Джуджетата се втурнаха напред, сякаш за да завоюват някаква победа. Катапултите тъпчеха мъртвите тела и мъртвата земя, докато накрая се приближиха достатъчно.

— Огън! — извика Даргал.

Всички оръдия изгърмяха като едно и Артас усети гореща вълна на задоволство, виждайки как складът рухва.

— Джейна! Подпали останките му!

Тя вече беше вдигнала ръце. Наистина работим добре заедно, помисли си той. От ръцете ѝ излетя огромно огнено кълбо и целият хамбар избухна в пламъци. Всички зачакаха, гледайки огъня и внимаваха да не се разпространи. На толкова суха земя лесно можеше да изгубят контрол над пожара.

Артас прокара ръка през сплъстената си от пот коса. Топлината от горящия склад беше непоносима и той жадуваше за хладинка. Отдалечи се малко и побутна огромния белезникав труп с бронирания си ботуш. Кракът му потъна в меката тъкан и той сбърчи нос. Джейна го последва. След като го изследваха отблизо, стана ясно, че е била права — нещото наистина е било скалъпено от частите на различни тела.

Артас едва не потръпна от ужас.

— Онези магьосници… облечени в черно…

— Май са некроманти — прекъсна го Джейна. — Точно както говорихме по-рано.

— К'кво? Не-е!

Даргал се беше приближил зад тях и също с погнуса разглеждаше съществото.

— Некроманти. Магьосници, които практикуват черна магия, които могат да съживяват и контролират мъртвите. Явно те и господарят им, който и да е той, стоят зад всичко това.

Тя повдигна сериозните си сини очи към Артас.

— Може да е намесена демонична енергия, но мисля, че очевидно сме поели по грешен път.

— Некроманти… Създават зараза, за да се сдобият с пресен материал за нечестивата си армия… — прошепна Артас, поглеждайки към димящите останки от склада. — Искам ги. Не… не. Искам водача им.

Ръкавиците му се свиха в юмруци.

— Искам нищожеството, което умишлено избива хората ми!

Той се сети за сандъците, които беше видял по-рано и печата, който носеха. Повдигна поглед и се загледа към пътя.

— Обзалагам се, че в Андорал ще намерим и него, и

отговорите на въпросите ни.

Единадесет

Артас изтощаваше хората си и го знаеше, но времето беше твърде ценно, за да се пилее. Почувства се виновен, когато видя Джейна да дъвче парче сушено месо в движение. Светлината го освежаваше докато работеше с нея, но магьосниците използваха други енергии и той знаеше, че Джейна е изтощена от изключителните усилия, които беше положила по-рано. Но нямаше време за почивка, не и при положение, че животът на хиляди зависеше от тях.

Артас беше изпратен на мисия да разбере какво става и да го спре. Мистерията се разплиташе и той започваше да се съмнява дали ще успее да спре такава зараза. Нищо не се оказваше толкова лесно, колкото изглеждаше в началото. Но Артас нямаше да се предаде. Не можеше да го стори. Беше се заклел да направи абсолютно всичко, за да реши проблема, да спаси хората си и точно това щеше да стане.

Те видяха и подушиха дима в небето, преди да стигнат портите на Андорал. Артас се надяваше, че, ако градът е изгорял, то поне и зърното щеше да е унищожено, но после се почувства виновен от безсърдечните си мисли. Прогони ги в движение, пришпори коня си и готов за нападение, влезе в града. Наоколо горяха сгради, а черният пушек лютеше на очите му и дразнеше гърлото му. С насълзени очи той се огледа. Нямаше селяни, но нямаше и немъртви. Каква беше…

— Вероятно търсите мен, деца — дочу се спокоен глас.

Вятърът отнесе пушека в друга посока и Артас видя фигурата, скрита под черна роба, която стоеше недалеч от него. Артас беше напрегнат. Това сигурно е водачът им. Лицето на некроманта се виждаше неясно в сянката от качулката му, но личеше, че се усмихва самодоволно. У Артас се породи желание да му отреже главата. До човека стояха две от домашните му немъртви.

— Открихте ме. Аз съм Кел'Тузад.

Джейна ахна, разпознавайки името и бързо закри уста с ръката си. Артас я погледна, но бързо върна цялото си внимание към магьосника, като стискаше здраво чука си.

— Дойдох да ви предупредя — каза некромантът. — Не се месете повече. Любопитството ще доведе до гибелта ви.

— Знаех си, че следите от тази магия са ми познати! — гласът на Джейна трепереше от гняв. — Ти беше опозорен, Кел'Тузад, точно заради подобни експерименти! Казахме ти, че ще доведат до катастрофа, а ти изобщо не си се поправил!

— Лейди Джейна Праудмуър — измърка Кел'Тузад. — Я,

колко е пораснал чиракът на Антонидас. Напротив, скъпа моя… както виждаш, доста съм понаучил.

— Видях плъховете, с които си експериментирал! — извика Джейна. — Това беше достатъчно зле… но сега…

— Сега съм продължил проучването си и съм се усъвършенствал — довърши Кел'Тузад.

— Ти ли си виновен за тази зараза, некроманте? — извика Артас. — Твой ли е този култ?

Кел'Тузад се обърна към него, а очите му проблясваха в сянката на качулката.

— Аз наредих на Култа на прокълнатите[46] да разпространи заразеното зърно. Но не цялата заслуга е моя.

Изпреварвайки Артас, Джейна избухна:

— Какво значи това?

— Служа на Властелина на ужаса[47] Мал'Ганис. Той командва Немъртвите пълчища[48] — немъртвия бич, който ще прочисти тази земя и ще установи рая на вечната тъмнина! — изрече мъжът с хладен глас.

Студени тръпки побиха Артас, въпреки горещината от заобикалящите ги пожари. Той не знаеше какво е „Властелин на ужаса", но значението на „Немъртвите пълчища" беше ясно.

— И какво точно трябва да прочистят тези пълчища?

Тънките устни под белите мустаци отново се извиха в ехидна усмивка.

— Как какво? Живите, разбира се. Планът му вече е задействан. Търсете го в Стратхолм, ако искате повече доказателства.

На Артас му омръзна от намеци и закачки. Изръмжа разярено, грабна чука си и се спусна напред.

— В името на Светлината! — изрева той.

Кел'Тузад не помръдна. Остана на място и в последния момент въздухът около него се изви, изкриви се и той изчезна. Двете същества, които стояха до него, се нахвърлиха върху Артас, опитвайки се да го съборят на земята, а тежката им смрад допълни задушливия пушек. Артас се извъртя, успя да се освободи и със силен и точен удар стовари чука върху главата на едното нещо. Черепът му се пръсна, сякаш беше направен от фино стъкло, тялото се строполи и мозъкът му се разпръсна по земята. Второто свърши също толкова лесно.

— Хамбара! — извика той, изтича до коня си и се метна върху него. — Хайде!

Останалите също възседнаха конете си и се насочиха към главния път през горящото село. Хамбарите се издигаха пред тях, недокоснати от огъня, който сякаш беше достигнал до всяко

друго място в Андорал.

Артас рязко дръпна юздите и скочи от коня, спускайки се към складовете. Отвори едната врата с надежда да открие сандъците пълни.

Мъка и гняв го обзеха, като видя празните помещения, в които тук-там по пода се търкаляха остатъци от зърно и умрели плъхове. Пребледнял, Артас се втурна към следващия и по-следващия, отваряше със замах вратите, макар да знаеше какво ще открие вътре. Всичките бяха празни. И то от известно време, съдейки по събралата се по пода прах и паяжините по ъглите.

— Стоката вече е изпратена — каза огорчено на Джейна, която тъкмо го беше настигнала. — Закъсняхме!

Той удари с юмрук по дървената врата, а Джейна се сепна.

— По дяволите!

— Артас, направихме всичко по силите…

Той се завъртя бесен.

— Ще го открия. Ще открия този нещастен любител на немъртви и ще го разчленя малко по малко за това! После нека си намери някой, който да го закърпи.

Артас беше бесен и се тресеше от гняв. Беше се провалил. Човекът стоеше точно пред него — и пак се провали. Зърното е изпратено и само Светлината знаеше колко хора щяха да умрат от това. Заради него. Не. Той нямаше да го позволи. Той щеше да защити хората си. Щеше да умре, защитавайки ги. Артас сви юмруци.

— На север — каза той на мъжете, които го следваха и които не бяха свикнали да виждат добродушния си водач толкова разярен. — Това е следващото място, където Кел'Тузад ще отиде. Да го заличим този вредител.

* * *

Артас яздеше като обладан, галопираше на север, посичайки всяка немъртва останка, която му се изпречеше на пътя. Нямаше и следа от преживения ужас. Единственото нещо, което се въртеше в главата му, беше човекът, който го ръководеше и гнусният култ, който го извършваше. Мъртвите скоро щяха да намерят покой, а Артас щеше да се погрижи никой повече да не се разболее.

Изведнъж се появи огромна тълпа немъртви. Вдигнали загнили глави, те се насочиха към Артас и хората му. Артас извика:

— За Светлината!

После пришпори коня си и се нахвърли срещу тях. Размахвайки чука си и крещейки несвързано, той изливаше гнева и болката си върху тези идеални мишени. За момент настъпи затишие и той успя да се огледа наоколо.

В безопасност и далеч от бойното поле, наблюдавайки всичко и без да рискува нищо, стоеше високата фигура на човека в черна роба. Сякаш ги чакаше. Кел'Тузад.

— Там! — извика Артас. — Той е там!

Джейна и хората му го последваха. Тя разчистваше пътя с огнените си мълнии, а мъжете довършваха тези, които не успяваха да паднат от първия път. Артас чувстваше праведна ярост във вените си, приближавайки все повече некроманта. Чукът му се издигаше и падаше толкова лесно и той дори не виждаше какво и колко посича. Очите му бяха фиксирани върху човека — ако подобно чудовище можеше да се нарече човек, който беше виновен за всичко това. Отрежи му главата и звярът ще умре.

Накрая Артас беше там. С яростен вой той замахна и с помитащо движение бляскавият светещ чук уцели коленете на Кел'Тузад. Той полетя назад. Другите също атакуваха, изливайки мъката и гнева си. Мечовете им посичаха и кълцаха немъртвите пълчища, причината за цялото бедствие.

Въпреки силата и магията си, Кел'Тузад сякаш наистина можеше да умре като всеки смъртен. И двата му крака бяха изкривени и потрошени от помитащия удар на Артас. Робата му беше пропита с кръв, бляскаво черно върху матовочерно, а от устата му се стичаше червена струйка. Подпря се на ръце и се опита да говори, плюейки кръв и зъби. След малко опита отново.

— Наивен… глупак — успя да изфъфли той. — Смъртта ми няма с нищо да промени крайния резултат… сега… За Немъртвите пълчища по тази земя това е… началото.

Раменете му се огънаха, той затвори очи и падна.

Тялото му моментално започна да гние. Разлагането, което траеше няколко дни, се случи за секунди — плътта избледня, подпухна и се пръсна. Мъжете се сепнаха и отстъпиха назад, покривайки носовете и устата си. Някои се обърнаха, за да повърнат от вонята. Артас се загледа едновременно отвратен и доволен, без да може да отмести поглед. От трупа струяха течности, плътта се стапяше и почерняваше. Неестественото разлагане се забави и Артас се обърна, за да си поеме чист въздух.

Джейна стоеше мъртвешки бледа с черни кръгове около широко отворените си шокирани очи. Артас отиде до нея и я обърна настрани от ужасната гледка.

— Какво се случи с него? — попита тихо той.

Джейна преглътна, опитвайки се да се успокои. Явно отново се опитваше да намери сили, откъсвайки се от случилото се.

— Смята се, че, ако некромантите не са напълно точни в магическите си практики… Ъ-ъм, ако бъдат убити, се превръщат в… — гласът й затихна и изведнъж тя изглеждаше просто като една пребледняла уплашена жена — … в това.

— Хайде — каза нежно Артас. — Да тръгваме към Хартглен. Трябва да ги предупредим… ако вече не е късно.

Те оставиха тялото, където беше повалено, и повече не го погледнаха. Артас изрече безгласна молитва към Светлината, за да не стигнат твърде късно. Не знаеше какво щеше да направи, ако пак се провалеше.

* * *

Джейна беше изтощена. Тя знаеше, че Артас иска да спести възможно най-много време и споделяше загрижеността му. Ставаше въпрос за живота на много хора. Затова, когато я попита дали ще може да издържи нощта без да спира, тя кимна.

Яздеха неспирно вече четири часа, когато Джейна се намери наполовина свлечена от коня си. Явно от голямата умора беше изгубила съзнание за няколко секунди. Изведнъж я обзе страх и тя се вкопчи в гривата на коня, притегли се върху седлото и рязко дръпна юздите, давайки знак на коня да спре. Остана на място, трепереща, с юзди в ръцете. След няколко минути Артас забеляза, че е изостанала. Тя дочу, че заповядва на всички да спрат. Повдигна очи и го видя как се връща към нея в лек галоп.

— Какво има, Джейна?

— Аз… съжалявам, Артас. Знам, че искаш да спестиш време, аз също, но… толкова съм уморена, че едва не паднах от коня. Може ли да спрем поне за малко?

Дори на слабата светлина тя можа да види как лицето му изразява както загриженост за нея, така и притеснение от цялата ситуация.

— Колко време ти трябва?

Искаше й се каже „няколко дни“, но вместо това отвърна:

— Само колкото да хапна нещо набързо и да си отдъхна.

Той кимна, протегна се и й помогна да слезе от коня. Отнесе я встрани от пътя и нежно я сложи да седне на земята. С трепереща ръце Джейна изрови от чантата си малко сирене. Очакваше Артас да отиде при хората си и да говори с тях, но той седна до нея. Излъчваше такова нетърпение, като топлина от

огън.

Тя си отхапа от сиренето и го погледна, дъвчейки. Искаше да разгледа лицето му на лунна светлина. Едно от нещата, които най-много харесваше в него, беше колко достъпен, човечен и емоционален беше с нея. Но сега, макар и явно завладян от силни чувства, беше дистанциран, сякаш на стотици километри от тук.

Без да се замисля, протегна ръка, за да докосне лицето му. Той се стресна от допира й, сякаш беше забравил къде се намира, но после й се усмихна.

— Готова ли си?

Джейна си помисли за единствената хапка, която успя да преглътне.

— Не — каза тя. — Но… Артас, притеснявам се за теб. Не ми харесва как ти се отразява всичко това.

— Как ми се отразява? — рязко каза той. — А какво да кажем за селяните? Те умират и се превръщат в ходещи трупове, Джейна. Трябва да спра това, трябва!

— Разбира се, че трябва и много добре знаеш, че ще направя всичко по силите си, за да ти помогна. Но никога не съм те виждала да мразиш така.

Той се засмя кратко и рязко.

— Искаш да харесвам некромантите ли?

Тя се намръщи.

— Артас, не извъртай думите ми така. Ти си паладин. Служиш на Светлината. Ти си лечител колкото и воин, но всичко, което виждам в теб, е желание да разгромиш врага.

— Започваш да звучиш като Утър.

Джейна не отговори. Беше толкова уморена, че трудно успяваше да събере мислите си. Отхапа си още сирене, фокусирайки се върху набавянето на нужните за тялото си сили. По някаква причина й беше трудно да преглъща.

— Джейна… просто искам да спрат да умират невинни хора. Това е всичко. И… признавам си, яд ме е, че явно не успявам да го постигна. Но щом всичко свърши, ще видиш. Всичко ще бъде отново наред. Обещавам.

Той й се усмихна и за момент тя видя красивото лице на предишния Артас. Тя също се усмихна, надявайки се да изглежда окуражително.

— Готова ли си вече?

Две хапки. Джейна прибра остатъка от сиренето си.

— Готова. Да тръгваме.

Нощното небе беше започнало да придобива пепелявото сиво на зората, когато чуха изстрели. Сърцето на Артас се сви. Той пришпори коня си на север по пътя, който минаваше през

измамно приветливи хълмове. Точно пред портите на Хартглен видяха няколко мъже и джуджета с оръжия, насочени към тях. Освен мириса на барут, полъхът на лекия бриз беше примесен със странно приятен и леко сладък аромат на прясно изпечен хляб.

— Не стреляйте! — извика Артас, докато отрядът му го настигаше в галоп.

Той дръпна юздите толкова рязко, че конят му се стресна и подскочи.

— Аз съм принц Артас! Какво става тук? Защо сте въоръжени?

Всички свалиха пушките си, очевидно изненадани да видят принца с очите си.

— Сър, няма да повярвате какво става тук.

— Пробвайте ме — отговори Артас.

Той не се изненада от началото на разказа — че мъртвите са възкръснали и са ги нападнали. Това, което го изненада, бяха думите „огромна армия“. Той погледна към Джейна. Тя изглеждаше напълно изтощена. Кратката почивка, която бяха направили през нощта, очевидно не беше достатъчна, за да се възстанови.

— Сър — извика един от разузнавачите, който дотича до тях. — Армията… идва насам!

— По дяволите! — измърмори Артас.

Малката група мъже и джуджета можеха да влязат в схватка, но не и да се справят с цяла армия от проклетите неща. Артас взе решение.

— Джейна, аз оставам тук, за да защитавам селото. Ти иди възможно най-бързо при лорд Утър и му кажи какво се случва.

— Но…

— Тръгвай, Джейна! Всяка секунда е от значение!

Тя кимна. „Благослови я, Светлина, и дано успее да запази самообладание.“ Той ѝ спести признателната си усмивка, преди тя да прекрачи портала, който беше отворила, и да изчезне.

— Сър — каза Фалрик и нещо в тона му накара Артас да се обърне. — П-по-добре вижте това.

Артас проследи погледа му и сърцето му се сви. Празни сандъци… със знака на Андорал…

Упорито надявайки се, Артас попита с треперещ глас:

— Какво е имало в сандъците?

Един от мъжете на Хартглен го изгледа учудено.

— Само зърно от Андорал. Не се тревожете, милорд. Вече беше раздадено на хората. Имаме предостатъчно хляб.

Това беше миризмата — не типичната миризма на изпечен хляб, а малко странна, леко сладникава… И Артас разбра. За миг остана зашеметен от чудовищната ситуация, от истинския обхват

на ужаса. Зърното е раздадено… и изведнъж се появява огромна армия немъртви…

— О-о, не — прошепна той.

Мъжете се вторачиха в него и той се опита да каже нещо, но гласът му още трепереше. Но този път не от ужас, а от гняв. Заразата няма за цел просто да убива хората. Не, не, беше много по-мрачно и по-зловещо от това. Трябва да ги превръща в…

Преди мисълта на Артас да се избистри, мъжът, който му обясни за сандъците, се сгъна на две. Още няколко го последваха. Странна зелена светлина обгърна телата им, започна да пулсира и се усили. Мъжете се хванаха за стомасите и се строполиха, а от устата им бликна кръв и попи по ризите им. Един от тях протегна ръка към Артас, молейки се за лек. Вместо това той — отвратен и ужасен, се вторачи в мъжа, който се превиваше от болка и умря за секунди.

Какво беше сторил? Мъжът молеше за лек, а Артас дори не вдигна ръка. Но можеше ли такова нещо да бъде излекувано, чудеше се той, загледан в трупа. Може ли Светлината дори да…

— Милостива Светлина! — извика Фалрик. — Хлябът…

Артас се сепна от крясъка, идващ от гузния му транс. Хлябът… онзи хляб… благотворен и питателен… сега беше повече от смъртоносен. Артас понечи да извика и предупреди хората си, но езикът му беше като глина в устата му. Заразата от зърното подейства преди дори принцът да намери думи. Очите на мъртвеца се отвориха. Той се изправи, клатейки се.

Ето как Кел'Тузад беше създал немъртвата си армия за толкова невероятно кратко време. Зловещ смях отекна в ушите му — Кел'Тузад се смееше маниакално, победоносно дори в смъртта. Артас се замисли дали не полудяваше от всичко, което беше преживял. Немъртвите се изправиха на крака и движенията им го накараха да се размърда и освободиха езика му.

— Защитавайте се! — извика Артас, замахвайки с чука си преди нещото да успее да се изправи.

Някои бяха по-бързи, скачаха на безчувствените си крака и насочваха срещу Артас оръжията, с които щяха да го защитят, ако бяха живи. Единственото му предимство беше, че немъртвите не бяха ловки с оръжията и повечето им изстрели не попадаха в целта. Хората на Артас междувременно атакуваха със суров поглед и помръкнали лица. Разбиваха черепи, обезглавяваха, посичаха тези, които допреди малко бяха техни съюзници.

— Принц Артас, немъртвите войски са тук!

С броня, опръскана с кръв и гной, Артас се извърна и очите му се разшириха.

Толкова много. Имаше толкова много скелети, умрели преди

много време, пресни трупове, съживени наскоро и още от онези белезникави червиви създания прииждаха гръмовно към тях. Артас почувства паника. Бяха се сражавали с малки групи, но не и с цяла армия ходещи немъртви. Артас насочи чука си към небето и от него лумна живителна светлина.

— Не отстъпвайте! — извика той, а гласът му вече не трепереше от гняв. — Ние сме избраниците на Светлината! Няма да бъдем победени!

Светлината озаряваше решителното му изражение и той се впусна в атака.

* * *

Джейна беше по-изтощена, отколкото някога беше признавала дори пред себе си. Изцедена от дните, прекарани в сражения с малко или без почивка, тя се строполи след заклинанието си за телепортиране. Помисли, че е припаднала за момент, защото следващото нещо, което видя, беше как учителят й се навежда над нея и я вдига от пода.

— Джейна… дете, какво се е случило?

— Утър — започна с усилие тя. — Артас… Хартглен…

Тя се протегна и сграбчи робата на Антонидас.

— Некроманти… Кел'Тузад… съживява мъртвите, за да се бият…

Очите на Антонидас се разшириха. Джейна преглътна и продължи.

— Артас и хората му се сражават сами в Хартглен. Има нужда от подкрепления. Веднага!

— Мисля, че Утър е в замъка — каза Антонидас. — Ще изпратя няколко магьосници там, за да отворят портали за колкото мъже е нужно да поведе. Справи се много добре, мила. Много се гордея с теб. А сега си почини.

— Не! — извика Джейна.

Тя с мъка се изправи на крака, волята й отблъсна чувството на изтощение и протегна трепереща ръка, за да задържи Антонидас настрана.

— Трябва да бъда с него. Ще се справя. Хайде!

* * *

Артас не знаеше колко време се беше сражавал. Размахваше чука си неуморно с трепереща ръце и изгарящи дробове. Само

силата на Светлината, преминаваща през него тихо и спокойно, държеше него и мъжете му на крака. Немъртвите като че отслабваха от силата му, но това явно беше единствената им слабост. Единствено чистото убийство — Артас се замисли дали можеше да „убие“ нещо, което вече беше мъртво — ги спираше завинаги.

Те продължаваха да приииждат. Една вълна след друга. Неговите мъже — хората му се превръщаха в тези неща. Тъкмо беше вдигнал уморени ръце за поредния си удар, когато на фона на целия грохот се чу познат глас.

— За Лордерон! За краля!

Мъжете се строиха под пламенния вик на Утър, Носителя на Светлината, и подновиха атаката си. Утър беше дошъл със солидно подкрепление от рицари — свежи и готови за битка. Те не трепнаха при вида на немъртвите. Джейна, която въпреки силната си умора беше дошла с Утър и рицарите му, явно добре ги беше подготвила и никой не загуби време за излишни реакции. Немъртвите умираха все по-бързо, а вълните им срещаха неумолимата атака от чук, меч и огън.

* * *

Джейна падна, краката ѝ отказаха и тя се свлече, след като последните немъртви избухнаха в пламъци и се строполиха наистина мъртви. Тя придърпа кожената си манерка и дълго пи вода. После с трепереща ръка изрови малко сушено месо. Битката свърши… засега. Артас и Утър свалиха шлемовете си. Косите им бяха сплъстени от пот. Джейна загриза месото си, докато гледаше как Утър оглежда морето от немъртви трупове, кимайки доволно. Ужасен, Артас се беше загледал в нещо. Джейна проследи погледа му и се намръщи учудена. Навсякъде лежаха трупове, но Артас се беше вторачил в подпухналото и наядено от мухи тяло не на някой от войниците му, дори не на човек, а на кон. Утър отиде до ученика си и го потупа по рамото.

— Изненадан съм, че успя да удържиш толкова време, момко — каза той с топъл глас и горда усмивка. — Ако не бях дошъл точно тогава…

Артас се завъртя.

— Виж, направих каквото можах, Утър!

Джейна и Утър замигаха изненадани от суровия му тон. Реагираше пресилено… Утър не го кореше. Хвалеше го.

— Ако бях дошъл с цял рицарски легион, щях да…

Утър присви очи.

— Не е време да се давиш в гордост! Според думите на Джейна това е само началото.

Морскозелените очи на Артас се преместиха върху Джейна. Още преживяваше това, което беше приел за обида и за пръв път, откакто го познаваше, Джейна усети как леко потръпва от пронизващия му поглед.

— Или не забеляза, че войските на немъртвите се увеличават с всеки паднал от нашите? — заупорства Утър.

— Тогава трябва да ударим водача им! — избухна Артас. — Кел'Тузад ми каза кой е и къде да го намерим. Той е нещо, наречено Властелин на ужаса. Името му е Мал'Ганис и се намира в Стратхолм. Стратхолм, Утър — мястото, където си станал паладин на Светлината. Това не значи ли нещо за теб?

Утър въздъхна уморено.

— Разбира се, но…

— Ако трябва, сам ще отида и ще убия Мал'Ганис! — извика Артас.

Джейна спря да дъвче и се загледа в него. Никога досега не го беше виждала такъв.

— Успокой се, момко. Колкото и да си смел, не може да вярваш, че сам ще победиш човека, който командва мъртвите.

— Тогава ела с мен, Утър. Но аз тръгвам със или без теб.

Преди дори Джейна или Утър да успеят да кажат нещо, той се метна на седлото, завъртя коня и препусна на юг.

Джейна се изправи изумена. Той тръгна без Утър… без хората си… без нея. Утър внимателно пристъпи към нея. Тя поклати русокосата си глава.

— Той се чувства лично отговорен за смъртта на всички — каза тихо тя. — Мисли, че е трябвало да може да предотврати всичко това.

Тя вдигна очи към Утър.

— Дори магьосниците от Даларан — тези, които познаваха Кел'Тузад, не подозираха какво се случва. Няма как Артас да е знаел.

— За първи път усеща тежестта на короната — каза Утър спокойно. — Досега не го беше правил. Това е част от процеса, лейди… Така ще се научи да управлява мъдро и добре. Видях как Теренас се измъчваше по същия начин, когато беше млад. И двамата са добри мъже, които искат да постъпват правилно с хората си. За да бъдат щастливи и в безопасност.

Със замислени очи той гледаше как Артас изчезва в далечината.

— Но понякога трябва да се избере по-малкото зло. Понякога няма как всичко да се оправи. Артас се учи на това.

— Мисля, че разбирам, но… не мога да го оставя да отиде сам.

— Не, не. Щом мъжете се подготвят за дълъг път, ще го последваме. Ти също трябва да събереш сили.

Джейна поклати глава.

— Не, той не трябва да остава сам.

— Лейди Праудмуър, ако ми позволите — започна бавно Утър. — Може би е най-добре да го оставите да си избистри мислите. Последвайте го, щом желаете, но му дайте малко време да помисли.

Ясно беше какво има предвид. Не ѝ се хареса, но се съгласи. Артас беше обезумял. Чувстваше гняв и безсилие и не беше в състояние да мисли трезво. И точно затова тя не можеше да го остави сам.

— Добре — каза тя.

Възседна коня си и тихо изрече заклинание. Видя как Утър се усмихва доволно, осъзнавайки, че вече не я вижда.

— Тръгвам след него. Последвайте ни веднага, щом хората са готови.

Джейна не можеше да го следи твърде отблизо. Беше невидима, но не и безшумна. Притисна крака към коня си и премина в лек галоп по следите на светлия замислен принц на Лордерон.

* * *

Артас пришпорваше коня си силно, гневен, че не се движи по-бързо, гневен, че не е Инвинсибъл и гневен, че не беше успял да разбере какво става навреме, за да го спре. Чувството беше почти непреодолимо. Баща му трябваше да се пребори с орките — създания от друг свят, натрапили се в техния, свирепи и жестоки, и беше принуден да поведе война. Сега всичко това изглеждаше като детска игра за Артас. Как ли щяха баща му и Алианса да се справят с това — зараза, която не само убива хората, но по някакъв жесток начин, по който само побъркан ум би се забавлявал да „съживи“, за да се бият срещу приятелите и семействата си. Дали Теренас щеше да се справи по-добре? За миг Артас си помисли, че сигурно щеше… че Теренас щеше да нареди пъзела навреме, за да го спре, да спаси невинните… Но после осъзна, че никой нямаше да може да го стори. Теренас щеше да бъде точно толкова безсилен срещу подобен ужас, колкото него самия.

Беше потънал в мисли и едва в последния миг забеляза мъжа,

който стоеше на пътя. Дръпна рязко юздите, извърна коня си и спря встрани от пътя. Огорчен, угрижен и бесен, че е такъв, Артас се сопна:

— Глупак! Какво правиш? Можех да те прегазя!

Мъжът беше напълно непознат, но на Артас му се стори някак познат. Висок, широкоплещест, той носеше мантия, цялата покрита с лъскави черни пера. Чертите му оставаха скрити под сянката на качулката му, но очите му блестяха, вторачени в Артас. Изпод прошарената му брада се белна усмивка.

— Нямаше да ме нараниш, а и имах нужда от вниманието ти — каза той с дълбок и благ глас. — Говорих с баща ти, младежо. Той не пожела да ме чуе и сега дойдох при теб.

Той се поклони, а Артас се намръщи. Явно… му се подиграва.

— Трябва да поговорим.

Артас изсумтя. Той знаеше, че този загадъчен странник с впечатляващи одежди изглежда познат. Беше някакъв мистик — Теренас беше споменал за самозвания пророк, който може да се превръща в птица. Беше проявил наглостта да се появи в тронната зала на Теренас и да дрънка за края на човечеството.

— Нямам време за това — изръмжа Артас и хвана юздите.

— Чуй ме, момче.

Гласът на мъжа не звучеше подигравателно. Сякаш изплющя като камшик и Артас се принуди да го изслуша.

— Тази земя е изгубена! Сянката вече падна и не можеш нищо да сториш, за да я спреш. Ако наистина искаш да спасиш хората си, поведи ги през морето… на запад.

Артас едва сдържа смеха си. Баща му беше прав — този човек беше луд.

— Да избягам? Мястото ми е тук и единственият ми избор е да защитя хората си! Няма да ги оставя в подобно противно положение. Ще открия виновника за всичко това и ще го унищожа. Ако си предполагал нещо друго, значи си глупак!

— Аз ли съм глупакът? Може и да съм, щом реших, че синът може да е по-мъдър от баща си.

Блестящите му очи изглеждаха разтревожени.

— Изборът ти вече е направен. Ти не би се съгласил с някой, който вижда повече от теб.

— Само твърдиш, че виждаш повече. Аз знам какво виждам и какво съм видял и това е, че хората ми се нуждаят от мен тук!

Пророкът се усмихна натъжено.

— Ние не виждаме само с очите си, принц Артас, а с мъдростта и сърцето си. Ще ти кажа едно последно нещо. Само запомни: колкото повече се стремиш да избиеш враговете си, толкова по-бързо ще предадеш хората си в ръцете им.

Артас отвори уста, готов за язвителен отговор, но в същия миг фигурата на странника се промени. Мантията му го обгърна, като че беше втора кожа. Лъскави черни криле изникнаха от тялото му, което се смали до размерите на обикновен гарван. Едно пронизващо гракане и птицата, която допреди малко беше човек, се стрелна във въздуха, завърти се веднъж и отлетя.

Артас се загледа след нея леко обезпокоен. Човекът изглеждаше… толкова сигурен…

— Съжалявам, че се скрих, Артас.

Гласът на Джейна се появи от нищото. Стреснат, Артас се завърти и се огледа наоколо. Тя се появи пред него с разкаяно изражение.

— Просто исках да…

— Не го казвай!

Артас видя как тя се сепна, сините ѝ очи се разшириха и моментално съжали, че ѝ се беше сопнал. Но не трябваше да се промъква така и да го шпионира.

— Той дойде и при Антонидас — каза тя след малко, упорито опитвайки се каже това, което си беше наумила. — Аз… трябва да ти кажа, че усетих невероятна сила около него, Артас.

Тя се приближи до него.

— Тази зараза на немъртвите… досега не е имало нищо подобно в историята на света. Това не е просто поредната битка или поредната война… това е много по-голямо и мрачно. И може би няма да може да победиш с познатите тактики. Може би той е прав. Може би вижда неща, които другите не могат… може наистина да знае какво ще се случи.

Той се извърна, стиснал зъби.

— Може би. А може би е съюзник на Мал'Ганис. А може би е просто някакъв побъркан отшелник. Нищо от това, което може да каже, не би ме накарало да изоставя родната си земя, Джейна, не ме интересува дали този ненормалник вижда бъдещето. Да вървим.

Известно време яздиха мълчаливо. После Джейна прошепна:

— Утър ще ни последва. Просто му трябва време, за да подготви мъжете.

Артас се беше вторачил напред, все още бесен. Джейна опита пак.

— Артас, не трябва…

— Писна ми от хора, които ми казват какво трябва и какво не трябва да правя!

Думите изскочиха сами за изненада и на двамата.

— Това, което се случва, минава границите на ужасното, Джейна. Дори не мога да намеря думи да го опиша. Правя всичко

по силите си. Ако няма да подкрепиш решенията ми, може би мястото ти не е тук.

Той я погледна и изражението му се смекчи.

— Изглеждаш толкова уморена, Джейна. Може би… трябва да се върнеш.

Тя поклати глава с поглед вперен напред.

— Имаш нужда от мен тук. Мога да помогна.

Гневът го напусна, той се протегна и взе ръката ѝ в бронираната си ръкавица.

— Не трябваше да ти говоря така, съжалявам. Радвам се, че си тук. Винаги се радвам на компанията ти.

Той се наведе и целуна ръката ѝ. Бузите ѝ поруменяха и тя се обърна с усмивка, а бръчицата на челото ѝ се увеличи.

— Скъпи Артас — каза нежно тя.

Той стисна ръката ѝ и я пусна.

През останалата част от деня само яздиха, без много да говорят и спряха, за да си направят лагер чак на свечеряване. И двамата бяха твърде уморени за лов на дивеч, затова просто извадиха, каквото си носеха — сушено месо, хляб и ябълки. Артас се вторачи в комата хляб в ръката си. От фурните на замъка, замесен от тамошното зърно, а не от Андорал. Беше благотворна храна, питателна и вкусна. Ухаеше на мая и беше приятно, а не сладникаво ароматен. Обикновена, проста храна — нещо, което всеки, който и да е, трябва да може да яде без страх.

Изведнъж гърлото му пресъхна и той остави хляба. Не можеше да преглътне и една хапка и скри лице в ръцете си. За момент се почувства съкрушен, сякаш го заля огромна вълна на отчаяние и безсилие. Но Джейна беше там. Тя коленичи до него, подпря глава на рамото му и го изчака да се съвземе. Нищо не му каза, нямаше нужда — самото ѝ присъствие беше достатъчна подкрепа. После, с дълбока въздишка, той я прегърна.

Тя му отвърна и го целуна. И двамата имаха нужда от спокойствие и увереност. Артас прокара ръка през копринената ѝ златна коса и вдиша аромата ѝ. И за няколко кратки часа през нощта те си позволиха да се откъснат от мислите за смърт, ужас и заразено зърно, за пророци и тежки решения, и да се изгубят в техния малък и нежен свят, който се състоеше само от тях двамата.

Дванадесет

Полузаспала, Джейна се размърда и протегна ръка към Артас. Нямаше го. Примигвайки, тя се изправи. Артас вече беше станал, беше се облякъл и приготвяше някаква зърнена закуска. Щом я видя, по устните му премина усмивка, но не достигна очите му. Джейна плахо върна усмивката и се присегна към робата си, облече я и разреса коса с пръсти.

— Научих нещо — каза Артас направо. — Снощи… не исках да го споменавам. Но трябва да знаеш.

Гласът му беше равен и Джейна усети леки тръпки. Поне този път не викаше като вчера… но някак си звучеше по-зле. Той сипа купичка пареща каша и й я подаде. Джейна веднага загреба, а той продължи.

— Тази зараза… немъртвите… — Артас си пое дълбоко дъх. — Знаехме, че зърното е заразено. Знаехме, че убива хората, но има нещо по-страшно от това, Джейна. То не само ги убива.

Думите сякаш заседнаха в гърлото му. Джейна застина за миг, след като започна да проумява. Усети, че ще повърне кашата, която беше изяла току-що и като че се задъха.

— Някак си… ги превръща. Прави ги немъртви… нали? Моля те, кажи ми, че греша, Артас.

Вместо това той поклати глава.

— Затова толкова бързо се умножиха. Зърното беше наскоро пристигнало в Хартглен — тъкмо за да бъде смляно и опечено на хляб.

Джейна се взря в него.

— Последиците… — тя дори не можеше да си ги представи.

— Затова тръгнах незабавно. Знаех, че не мога да се справя сам с Мал'Ганис, но, Джейна… Не можех просто да седна и… да си чистя бронята и да си почивам…

Тя кимна безмълвно. Сега вече разбираше.

— А този пророк… не ме интересува колко силен мислиш, че е. Не мога просто да си тръгна и да оставя Лордерон да се превърне в… това… Мал'Ганис, който и да е той, трябва да бъде спрян. Трябва да открием всеки един сандък с това заразено зърно и да го унищожим.

Артас, явно отново развълнуван от разговора, скочи на крака.

— Къде, по дяволите, е Утър? Имаше цяла нощ, за да ни настигне.

Джейна остави настрана наполовина изядената си каша, изправи се и се дооблече. Мислите й препускаха в опита й да проумее цялата ситуация цялостно и хладнокръвно, както и да

намери някакво решение. Безмълвно те вдигнаха лагера си и поеха към Стратхолм.

Облаците скриха слънцето и пепеляво-сивата зора се затъмни още повече. Започна да вали леден дъжд. Артас и Джейна вдигнаха качулките на мантиите си, но това не помогна особено на Джейна и когато най-сетне стигнаха до портите на града, тя се тресеше от студ.

Малко след като спряха конете, Джейна чу шум зад гърба си. Обърна се и видя Утър и хората му да изкачват пътя, който беше плувнал в кал. Артас се обърна развълнуван към Утър с горчива усмивка.

— Радвам се, че успя, Утър — каза рязко той.

Утър беше търпелив човек, но този път си изпусна нервите. Артас и Джейна не бяха единствените под напрежение.

— Внимавай как ми говориш, момче! Ти може да си принц, но аз все още съм по-висшестоящ паладин!

— Сякаш мога да забравя — отвърна Артас.

Той се изкачи бързо на върха на един хълм, за да огледа стените и града. Не знаеше какво точно търси. Знак за живот, може би… за нормалност. Знак, че са дошли навреме. Каквото и да е, което да му даде надежда, че все още може да направи нещо.

— Слушай, Утър, трябва да знаеш нещо за тази зараза. Зърното…

Вятърът смени посоката си и мирисът, който изпълни ноздрите му, не беше неприятен. Въпреки това Артас го усети като ритник в корема. Странният и особен аромат на печен хляб от заразено зърно не можеше да се сбърка в дъждовния въздух. За Светлината, не! Вече е смляно, омесено, опечено и…

Лицето на Артас се обезкърви. Очите му се разшириха от ужасяващото озарение. Закъснели сме.

— По дяволите, закъсняхме! Зърното… хората… — опита той отново. — Всички хора са заразени.

— Артас… — започна Джейна с тих глас.

— Може да изглеждат здрави сега, но е само въпрос на време да се превърнат в немъртви.

— Какво? — извика Утър. — Момче, да не си изгуби ума?

— Не — каза Джейна. — Прав е. Ако ядат от зърното, ще се заразят… и, ако се заразят… ще се превърнат.

Мислите й отново препускаха. Трябваше да могат да направят нещо. Антонидас веднъж й беше казал, че на всяко нещо, породено от магия, може да се противостои с магия. Само да имаха малко време да помислят, да можеха да се успокоят и да действат според логиката, а не според емоциите си, може би щяха да открият лек…

— Трябва да прочистим цялото село.

Изявлението на Артас беше недвусмислено и жестоко. Джейна примигна. Със сигурност не го мислеше.

— Как може дори да ти хрумне такова нещо? — Утър се провикна, тръгвайки към Артас. — Трябва да има друг начин. Това не е поразена ябълкова градина, това е град, пълен с човешки същества!

— По дяволите, Утър! Трябва да го сторим!

Артас доближи лицето си на сантиметър от това на Утър и за един страшен миг Джейна помисли, че и двамата ще извадят оръжията си.

— Артас, не! Не можем да го направим!

Думите излетяха от устата й, преди да успее да ги спре. Той се завъртя към нея, а очите му с цвят на море бяха изпълнени с гняв, болка и отчаяние. Тя моментално осъзна, че Артас наистина смята това за единствения изход — само по този начин можеше да защити останалите, непокварените животи. Трябваше да жертва прокълнатите — тези, които не можеха да бъдат спасени. Лицето му се успокои, когато тя продължи бързо, преди да успее да я прекъсне.

— Послушай ме. Не знаем колко хора са заразени. Някои от тях може да не са яли от хляба, други може да не са поели смъртоносната доза. Дори не знаем каква е смъртоносната доза. Знаем твърде малко… не можем просто да ги убием като животни заради собствения ни страх!

Не трябваше да казва това, лицето на Артас се навъси.

— Опитвам се да защитя невинните, Джейна. Това се заклех да правя.

— Те са невинни… те са жертви! Не са го искали! Артас, там има деца. Не знаем дали се заразяват. Има прекалено много неща, които не знаем, за да вземем толкова… драстично решение.

— Ами заразените? — попита той рязко. — Те ще убият децата, Джейна. Ще се опитат да убият и нас… и ще попълнят навсякъде и ще продължат да убиват. Те и без друго ще умрат, но като се съживят, ще започнат да правят неща, които никога не биха сторили, ако бяха живи. Какво избираш, Джейна?

Това беше неочаквано. Тя погледна от Артас към Утър и обратно.

— Н-не знам.

— Напротив, знаеш.

Той беше прав и тя отчаяно го знаеше.

— Не би ли загинала сега, вместо от заразата? Не би ли искала да умреш като здравомислещ човек, отколкото да бъдеш съживена, за да се нахвърлиш върху всеки и всичко, което си

обичала в живота си?

Лицето ѝ се смачка.

— Т-това бих избрала, да. Но не можем да направим този избор за всички. Не виждаш ли?

Той поклати глава.

— Не, не виждам. Трябва да прочистим този град, преди някой да успее да избяга и да разпространи болестта. Преди някой да успее да се превърне. Така е милостиво и е единственото решение, за да спрем заразата тук и сега, докато е още в зародиш. И точно това възнамерявам да направя.

Сълзи от мъка блеснаха в очите на Джейна.

— Артас… дай ми малко време. Само ден-два. Ще докладвам на Антонидас и ще свикаме спешна среща. Може да открием някакъв начин да…

— Нямаме ден-два! — изстреля Артас. — Джейна, това разболява хората за часове. Може би минути. Видях го в Хартглен. Няма време за размисъл или обсъждане. Трябва да действаме. Сега. Или ще стане твърде късно.

Той се обърна към Утър, пренебрегвайки Джейна.

— Като твой бъдещ крал, заповядвам ти да прочистиш този град!

— Още не си станал крал, момче! Нито пък бих се подчинил на такава заповед дори и да беше!

Настъпи напрегната тишина.

— Артас… любими, най-добър приятелю… моля те, не прави това.

— Тогава считам отговора ти за измяна.

Гласът на Артас беше студен и рязък. Ако беше зашлевил лицето ѝ, Джейна нямаше да се изненада толкова.

— Измяна? — Утър изломоти объркан — Ума ли си изгуби, Артас?

— Дали? Лорд Утър, по наследственото ми право и властта на короната си освобождавам теб от командване и паладините ти от служба.

— Артас! — изкрещя Джейна шокирана. — Не може просто…

Той се завъртя яростно и отсече.

— Свършено е.

Тя се вторачи в него. Артас се обърна към хората си, които стояха мълчаливо и загрижено слушаха разговора.

— Тези от вас, които искат да спасят земята ни, последвайте ме! Останалите… изчезвайте от очите ми!

Джейна пребледня, замаяна. Наистина щеше да го направи. Щеше да влезе в Стратхолм и да посече всички живи мъже, жени и деца, които бяха зад стените му. Тя размаха и стисна юздите на

коня си. Той наведе глава и изцвили срещу нея, издухвайки топлия си дъх от меката си муцуна към бузата й. Тя силно завиждаше за неведението му.

Зачуди се дали Утър няма да атакува бившия си ученик. Но той беше дал обет да служи на принца си, дори да беше освободен от командване. Тя видя как жилите на шията му изпъкват като връв и сякаш чуваше как скърца със зъби, но той не атакува господаря си. И все пак лоялността не възпря езика му.

— Пресече ужасна граница, Артас.

Артас се загледа в него и после сви рамене. Обърна се към Джейна, търсейки да срещне очите й и за миг… само за миг… изглеждаше като себе си, честен, млад и леко уплашен.

— Джейна?

Една-единствена дума, а съдържаше толкова много. Беше едновременно въпрос и молба. Дори когато го погледна, замръзнала като птица пред змия, той й подаде ръка. Тя се вторачи в нея за момент, спомняйки си колко пъти тази топла ръка е държала нейната, как я е галила, как е помагала на ранените с лечебната си светлина. Не можеше да приеме тази ръка.

— Съжалявам, Артас. Не мога да гледам как правиш подобно нещо.

На лицето му вече нямаше маска, нямаше безпощаден студ, който да скрие болката му от нея. Шокиран, Артас отказваше да повярва. Тя не можеше повече да го погледне. Преглъщайки, с насълзени очи, Джейна се обърна и видя Утър, който я наблюдаваше състрадателно и с одобрение. Той й подаде ръка, за да й помогне да се качи на коня си, а тя с благодарност прие твърдостта и хладнокръвието му. Джейна се тресеше и се вкопчи в коня си, докато Утър възсядаше неговия. Той хвана и нейните юзди и двамата поеха надалеч от най-големия ужас, с който се бяха сблъсквали в цялото това жестоко изпитание.

— Джейна? — гласът на Артас я следваше.

Тя затвори очи, но клепачите й не спряха сълзите й.

— Съжалявам — прошепна отново тя. — Толкова съжалявам.

— Джейна?… Джейна!

* * *

Беше му обърнала гръб. Той не можеше да повярва. Известно време просто се взираше онемял в отдалечаващата се фигура. Как можа да го изостави така? Тя го познаваше. Тя го познаваше по-добре от всеки друг на този свят, може би по-добре от самия него.

Винаги го беше разбирала. Изведнъж си спомни за нощта, когато се отдадоха на любовта си, окъпани в оранжевата светлина от горящия сламен човек, а след това и приятната лунна светлина. Държеше я в обятията си. „Не ме отхвърляй, Джейна. Никога не ме отхвърляй. Моля те.“ „Никога не бих го направила, Артас. Никога.“

О, да, силни думи, прошепнати в силен момент, но сега… сега, когато наистина имаше нужда от нея, тя направи точно това — отхвърли го и го предаде. По дяволите, тя дори призна, че би предпочела да умре, преди заразата да я застигне и да я превърне в осквернение на всичко добро, истинско и естествено. А сега го беше оставила сам. Ако беше го пронизала в гърдите, сигурно щеше да боли по-малко. Осени го мисъл — бърза, светла и ясна. Беше ли права?

Не, не можеше да бъде. Защото ако беше, това означаваше той да се превърне в масов убиец, а не беше такъв. Беше сигурен в това.

Той се отърси от ужасните си мисли, навлажни пресъхналите си устни и си пое дълбоко въздух. Някои от мъжете бяха тръгнали с Утър. Много от тях. Дори твърде много. Дали изобщо щеше да успее да прочисти града с толкова малко хора?

— Сър, ако позволите — каза Фалрик. — Ами… аз бих предпочел да ме разкъсат на парчета, отколкото да се превърна в един от онези немъртви.

Много от хората започнаха да се провикват одобрително и Артас се окопити. Сграбчи чука си.

— Няма да има никаква радост от това, което ще направим тук — каза той. — Само тъжна необходимост. Само нуждата да спрем заразата тук и сега с възможно най-малко жертви. Хората отвъд тези стени са вече мъртви. Ние го знаем, дори те да не го знаят и трябва да ги убием бързо и чисто, преди заразата да ни застигне.

Той погледна всеки един от мъжете, които не се бяха отказали от дълга си.

— Трябва да бъдат убити, а домовете им — изгорени, за да не станат подслон за тези, за които е твърде късно да бъдат спасени.

Мъжете кимнаха с разбиране и се присегнаха към оръжията си.

— Тази битка няма да е велика и славна. Ще бъде грозна и болезнена и съжалявам за необходимостта от нея с цялото си сърце. Но с цялото си сърце усещам, че това е правилното решение.

Артас вдигна чука си.

— За Светлината! — извика той, а в отговор хората му

изреваха с оръжия в ръце.

После се обърна към портата, пое си дълбоко дъх и атакува.

Тези, които се бяха превърнали, бяха лесна мишена. Бяха врагът, не бяха хора, а жестоки неживи създания и разбиването на черепите им или отрязването на главите им беше толкова тежко, колкото отърването от подивял звяр. Другите… Те поглеждаха към въоръжените мъже, към принца си объркани, а после и ужасени. В началото повечето от тях дори не посягаха за оръжие. Познаваха плащовете им и знаеха, че хората, които бяха дошли да ги убият, бяха онези, които трябваше да ги защитават. Просто не можеха да осъзнаят какво се случва. Болка прониза сърцето на Артас, когато посече първия жив — момче, едва излязло от пубертета, което го погледна неразбиращо с кафявите си очи и докато промълви „Господарю, защо…“, Артас изрева с огромна мъка заради това, което беше принуден да извърши, и стовари в гърдите на момчето чука, който вече не излъчваше светлина. Може би Светлината също скърбеше заради нуждата от тези действия. Той сподави риданието, което се надигна в него и се насочи към майката на момчето.

Мислеше, че ще стане по-лесно, но не стана. Ставаше по-зле. Но Артас отказа да се предаде. Хората му го поглеждаха, очаквайки знак — забележеха ли колебание, веднага щяха да спрат и тогава Мал'Ганис щеше да победи. Той скри лицето си под шлема и сам започна да пали факлите, с които подпалваше къщите, пълни с хора, които крещяха, заключени в тях. Артас не позволи ужасните звуци и гледката да го забавят.

Дори почувства облекчение, когато някои от гражданите на Стратхолм започнаха да се отбраняват. Тогава се включи инстинктът му за самоотбрана и някак си смекчи натрапчивото чувство… както се беше изразила Джейна — че ги убива като животни.

— Очаквах те, млади принце.

Гласът беше дълбок и прокънтя в ушите и съзнанието му… само по един начин можеше да се опише — зловещ. Властелин на ужаса, беше му казал Кел'Тузад. Мрачно име за същество на мрака.

— Аз съм Мал'Ганис.

Артас усети лека вълна на щастие. Предположенията му се потвърдиха. Мал'Ганис беше тук, той беше отговорен за заразата и дори хората на Артас, които също чуха гласа, се обърнаха в търсене на източника му. Вратите на къщите, в които се криеха хората, се отвориха широко и от там заизлизаха ходещи мъртви, телата им излъчваха зелена светлина.

— Както виждаш, хората ти вече са мои. Ще преобърна този

град къща по къща, докато угасне и последната искрица живот… завинаги.

Мал'Ганис се изсмя. Звукът беше пронизващ и зловещ.

— Няма да го позволя, Мал'Ганис! — извика Артас.

Със сърцето си той почувства правотата на деянията си.

— По-добре тези хора да умрат от моята ръка, отколкото да станат твои роби в смъртта си.

Още смях, а после изведнъж неприятното присъствие изчезна и Артас трябваше отново да се бие за живота си, нападнат от тълпа немъртви.

Колко време отне да избият всички живи и неживи в града, Артас никога нямаше да може да каже. Но всичко свърши. Беше изтощен, тресеше се и му се гадеше от вонята на кръв, пушек и сладникавия аромат на отровения хляб, който се носеше във въздуха, сякаш самите пекарни горяха. Блестящата му преди броня сега беше покрита с кръв и гной. Но Артас не беше приключил. Той чакаше този, за когото беше сигурен, че ще се появи, и не след дълго врагът му пристигна. Появи се от небето и застана на покрива на една от малкото неразрушени къщи. Артас бе зашеметен. Съществото беше чудовищно. Със синьосива кожа, като жив камък.

От голия му череп излизаха големи, извити напред и нагоре рога, а зад гърба му, като живи сенки се простираха две мощни крила. Краката му, покрити с метални остриета и украсени с ужасяващи кости и черепи, се сгъваха назад и завършваха с копита. Блестящите му зелени очи осветяваха оголените му в арогантна усмивка остри зъби.

Артас се вторачи в създанието, обладан от ужас и невярващ на очевидната истина пред него. Беше чувал истории, беше виждал картинки в стари книги и в библиотеката на двореца, и в архивите на Даларан. Но да се изправи пред такова чудовищно нещо, издигащо се над него на фона на червени пламъци и черен пушек…

Властелинът на ужаса беше демон. Митично същество. Не можеше да е истинско… но беше там, изправено пред него с цялото си ужасяващо величие. Властелин на ужаса.

У Артас започна да се надига страх, но той знаеше, че ако го допусне, това ще е краят му. Означаваше да умре от ръката на това чудовище… да умре без бой. Затова реши да замени това умопомрачително чувство с друго — с омраза. Справедлива ярост. Замисли се за хората, които загинаха от чука му, за живите и за мъртвите, за жестоките немъртви и за уплашените жени и деца, които не разбираха, че той просто иска да спаси душите им. Лицата им му вдъхнаха сили — те не можеха… нямаше да са

загинали напразно. Някак си Артас успя да събере кураж и да погледне демона в очите, здраво стиснал чука си.

— Ще приключим с всичко това сега, Мал'Ганис! — извика той високо и силно. — Само аз и ти.

Властелинът наклони глава назад и се изсмя.

— Смели думи — изръмжа той. — За съжаление, твоят път не свършва тук.

Мал'Ганис се усмихна широко, черните му устни разкриха заострените му зъби.

— Твоето пътешествие едва сега започва.

Той махна с ръка, сочейки хората на Артас, а дългите му остри нокти проблеснаха на светлината от пламъците, които поглъщаха красивия град.

— Събери войската си и ела в арктическата земя на Нортренд. Там ще се разкрие истинската ти съдба.

— Истинската ми съдба? — гласът на Артас потрепери от гняв и объркване. — Какво ще…

Думите замряха в гърлото му, а въздухът около Мал'Ганис започна да се завихря и блести по познатия начин.

— Не! — изкрещя Артас.

Той дръзко се хвърли напред и щеше да бъде посечен на секундата, ако магията за телепортация не беше завършила точно тогава. Артас изкрещя, размахвайки слабо осветения си чук в празното пространство.

— Ще те намеря, ако трябва да отида до края на света! Чуваш ли ме? До края на света!

Артас беснееше, крещеше и размахваше чука си като подивял, докато изтощението не го принуди да спре. Той се подпря на него, разтреперан, плувнал в пот и ридаещ от гняв и мъка.

До края на света.

Тринадесет

Три дни по-късно лейди Джейна Праудмуър вървеше по улиците на някогашния славен град, гордостта на северен Лордерон. Сега той беше място на кошмари.

Вонята беше едва поносима. Джейна вдигна към лицето си кърпичка, напоена в есенция от пийсблум[49], в почти успешен опит да потисне лошата миризма. Пожарите, които вече би трябвало да са напълно или почти стихнали от липсата на гориво, продължаваха да пламтят с пълна сила, което показваше, че е намесена магия. Освен задушливата миризма на пушек, която щипеше очите и гърлото й, въздухът беше примесен с воня от разлагащи се трупове. Те лежаха по земята, повечето от тях невъоръжени. Очите на Джейна се напълниха със сълзи, които се търколиха по бузите й, докато вървеше като в транс измежду подпухналите тела. Без да иска, тя изстена от болка, като видя, че Артас и хората му, в заблудената си милост не са пощадили дори децата.

Дали тези телца, бездиханни и сковани, щяха да се съживят и да я нападнат, ако Артас не ги беше довършил? Може би. Много от тях, със сигурност. Зърното е било раздадено и консумирано. Но от всички ли? Никога нямаше да разбере, нито пък той. „Джейна… моля те да дойдеш с мен.“ Гласът му беше напрегнат. Личеше си, че умът му е на стотици километри от тук. „Избяга ми. Спасих хората от града от това да станат негови роби, но… в последния момент той изчезна. Сега е в Нортренд. Ела с мен.“ Джейна затвори очи. Не искаше да си спомня последния им разговор. Не искаше да си спомня как изглеждаше — студен, гневен и далечен, решен да убие този Властелин на ужаса… Светлина, демон… на цената на всичко останало.

Тя се спъна в някакво тяло и очите й се отвориха широко, виждайки ужаса, оставен от мъжа, когото обичаше… когото още обичаше въпреки всичко. Как можеше още да го обича след подобно нещо, тя самата не знаеше, но, Светлина, истина беше…

„Артас… това е капан. Той е демоничен лорд. Ако е бил достатъчно силен, за да те примами в Стратхолм, със сигурност ще те победи на собствена територия, където е най-силен. Не отивай… моля те…“ Искаше да се хвърли в обятията му и физически да го задържи до себе си. Не трябваше да отива в Нортренд, не трябваше, защото там щеше да се срещне със смъртта си. И въпреки че той беше раздал толкова много смърт, тя не можеше да пожелае неговата.

— Толкова много смърт — прошепна тя. — Не мога да

повярвам, че Артас е извършил такова нещо.

Но тя знаеше, че е така. Цял град…

— Джейна? Джейна Праудмуър?

Джейна се сепна и се отърси от болезнения си транс, чувайки познат глас. Утър. Обзе я странно чувство на облекчение, обръщайки се в посоката на гласа му. Тя винаги малко се плашеше от него, той беше толкова едър и силен… и толкова отдаден на Светлината. Спомни си с чувство на нелепа вина как когато с Артас бяха малки, се подиграваха зад гърба му на набожността му. Тогава им се струваше, че граничи с надутост и лицемерие. И тогава за тях той беше лесна мишена. Но преди три дни тя и Утър се противопоставиха на Артас.

„Закле се, че никога няма да ме отхвърлиш, Джейна — беше я обвинил Артас, а гласът му режеше като острие на меч. — Точно когато имах нужда от подкрепата ти, разбирането ти, ти се обърна срещу мен.“ „Аз… ти… Артас, не знаехме достатъчно, за да…“ „И сега отново отказваш да ми помогнеш. Отивам в Нортренд, Джейна. Бих искал да дойдеш с мен. Да ми помогнеш да се преборя с това зло. Ще дойдеш ли?“

Джейна потрепери. Утър забеляза, но замълча. С пълна броня, въпреки непоносимата горещина от буйните пламъци, той се доближи бодро към нея. Позата и присъствието му сега излъчваха сила и разбиране, а не заплаха. Той не я прегърна, но сграбчи окуражително ръката ѝ.

— Знаех, че ще те намеря тук. Къде е Артас, мила? Накъде е повел флотилията?

Очите на Джейна се разшириха.

— Флотилията?

Утър кимна утвърдително.

— Пое командването на целия флот на Лордерон и тръгна нанякъде с него, като само изпрати кратко известие на баща си. Не знаем защо са му се подчинили без пряка заповед от краля.

Джейна се усмихна тъжно.

— Защото е техният принц. Той е Артас. Те го обичат. Те не знаят за… това.

Болка прониза грубите черти на Утър и той кимна.

— Така е — каза тихо той. — Винаги е бил добър с хората, които му служат. Те разбират, че е искрено загрижен за тях и биха му служили с цената на живота си.

В думите му прозвуча отчаяние. Артас наистина беше заслужил вечната им вярност и те го бяха последвали. „И сега отново отказваш да ми помогнеш…“

Утър я разтърси леко, връщайки я в реалността.

— Знаеш ли накъде може да ги е повел, дете?

Джейна си пое дълбоко дъх.

— Дойде при мен, преди да тръгне. Умолявах го да не отива. Казах му, че ми прилича на капан…

— Къде? — настояваше Утър.

— Нортренд. Замина за Нортренд, за да убие Мал'Ганис, демоничния властелин, който е виновен за заразата. Не беше успял да го победи… тук.

— Демоничен властелин? По дяволите това момче!

Джейна се сепна от тона му.

— Трябва да докладвам на Теренас.

— Опитах се да го спра — повтори Джейна. — После… и когато той… — тя отчаяно жестикулираше сред невъобразимия брой трупове, които безмълвно ги заобикаляха.

За хиляден път тя се запита дали нямаше как да го спре… ако беше намерила правилните думи, ако го беше докоснала правилно, ако можеше да бъде разубеден.

— Провалих се. Провалих теб и Артас. Провалих тези хора… и себе си.

Тежката ръкавица на Утър докосна малкото й рамо.

— Не се самоизмъчвай така, момиче.

Тя се засмя тъжно.

— Толкова ли е очевидно?

— Всеки човек със сърце би се тревожил за същото. Аз също го правя.

Тя вдигна очи към него, изненадана от признанието му.

— И ти ли? — попита тя.

Утър кимна, кървясалите му от умора очи бяха изпълнени с дълбока болка, която я порази.

— Не можах да го разубедя. Той все още е моя принц. Но се чудя… дали можех да застана на пътя му? Да му кажа нещо друго, да направя нещо друго?

Той въздъхна и поклати глава.

— Може би. А може би не. Но този момент е в миналото и изборът ми не може да се промени. Ти и аз трябва да погледнем към бъдещето. Джейна Праудмуър, ти нямаш нищо общо с това… клане. Благодаря ти, че ми каза къде е Артас.

Джейна сведе глава.

— Имам чувството, че отново съм го предала.

— Джейна, може би си го спасила… и всички онези хора, които са тръгнали с него, без да знаят в какво се е превърнал.

Изненадана от думите му, тя го погледна сурово.

— В какво се е превърнал? Той все още е Артас, Утър!

Очите на Утър изглеждаха като обладани.

— Да, добре. Но той направи жесток избор… и последиците

от него предстоят да бъдат видени. Не съм сигурен, че ще може да се отърси от тях.

Утър се обърна и се загледа в труповете.

— Знаем, че мъртвите могат да се съживят като неживи, че демоните наистина съществуват. Сега се чудя дали няма и духове. Защото ако има, нашият принц няма да може да се отърве от тях.

Утър се поклони.

— Хайде да се махаме от това място, лейди.

Тя поклати глава.

— Не още. Не съм готова.

Той потърси погледа ѝ и после кимна.

— Както решиш. Нека Светлината бъде с теб, лейди Джейна Праудмуър.

— И с теб, Утър, Носителя на Светлината.

Джейна го изпрати с най-красивата усмивка, на която беше способна в момента и се загледа в отдалечаващата се фигура. Артас със сигурност щеше да приеме това като поредно предателство, но ако така животът му можеше да бъде спасен… тя щеше да го преживее.

Миризмата беше станала прекалено непоносима, дори за упоритата ѝ воля. Джейна се спря за последен поглед. Част от нея се чудеше защо се беше върнала тук, другата част знаеше. Беше дошла, за да запечата гледката в ума си, за да осъзнае дълбочината на случилото се. Никога не трябва да го забравя, никога. Дали Артас беше стигнал твърде далеч или не, случилото се тук никога не трябваше да се превърне в бележка под линия на учебниците по история.

Бавно към нея се снижи гарван. Искаше ѝ се да се затича и да го прогони от бедните разсечени тела, но това беше просто естествена реакция. Птицата нямаше съзнание, което да ѝ каже колко обидно за човешките сетива е това, което се канеше да стори. Джейна погледна към гарвана за момент и очите ѝ се разшириха.

Той започна да се променя, да расте и за миг на мястото на лешояда стоеше мъж. Тя го разпозна и се сепна — същия пророк, когото беше видяла два пъти.

— Ти!

Той наклони глава с усмивка, която явно показваше, че той също я познава. Това беше третият път, в който го вижда… преди това беше с Антонидас, а после с Артас. И в двата случая беше невидима, но явно магията ѝ изобщо не го беше заблудила.

— Мъртвите в тази земя може засега да останат такива, но не се заблуждавай. Твоят принц ще открие само смърт в ледения север.

Джейна потрепна от откровените му думи.

— Артас просто действа, както смята за правилно.

Това беше вярно и тя го знаеше. Както и да се е провинил, той искрено вярваше, че прочистването на Стратхолм е единственото решение. Погледът на пророка се смекчи.

— Колкото и да е похвална страстта му — продължи той, — тя ще доведе до края му. Сега всичко зависи от теб, млада магьоснице.

— Какво? От мен?

— Антонидас ме прогони. Теренас и Артас също. Владетелите на хората и магията извърнаха лица от истината. Мисля, че ти няма да го направиш.

Силната му аура беше почти осезаема. Джейна като че ли я виждаше, обгръщаща го шеметна и силна. Той се приближи до нея и постави ръка на рамото ѝ. Объркана, тя го погледна в очите.

— Трябва да поведеш хората си на запад към древните земи на Калимдор. Само там ще можете да се борите със сенките и да спасите света си от пламъците.

Взряна в очите му, Джейна разбираше, че е прав. Не я контролираше, нито ѝ въздействаше… просто ѝ предаваше знание — дълбоко и истинно.

— Аз…

Преглъщайки тежко, тя за последен път погледна към жестокостите, причинени от мъжа, когото беше обичала и все още обичаше, и кимна.

— Ще постъпя както ми кажете.

И ще оставя моя Артас на съдбата, която сам си беше избрал. Няма друг начин.

— Ще отнеме време да събера всички, да ги накарам да ми повярват.

— Не знам дали ще имаш толкова време. Много от него беше пропиляно.

Джейна вдигна брадичката си.

— Не мога да не опитам. Ако знаеш толкова много за мен, трябва да си сигурен в това.

Пророкът гарван явно се поуспокои и се усмихна, стисвайки рамото ѝ.

— Постъпи, както смяташ за добре, но не се бави. Времето лети, а забавянето може да се окаже пагубно.

Джейна кимна, прекалено развълнувана, за да говори. Трябваше да се срещне с толкова много хора… започвайки с главнокомандващия на Антонидас. Ако щеше да послуша някого, това беше тя. Тя щеше да свидетелства за тези жертви… за

грешката да не тръгнат към Калимдор, докато са все още живи.

Пророкът смени формата си, отново се превърна в голямата черна птица и отлетя, шумолейки с криле. А вятърът, който тези черни криле повяха към лицето й, не носеше миризмата на мърша, дим или смърт. Въздухът беше чист и свеж.

Беше мирис на надежда.

Четиринадесет

Нортренд беше името на земята, а Дагъркап Бей[50] — заливът, където флотилията на Лордерон акостира. Водата — дълбока и развълнувана от яростни ветрове, беше смразяващо синьосива. Стръмни скали, върху които тук-там се виждаха здраво вкопчени борове, се извисяваха нависоко, осигурявайки защита на малкото равна земя, където Артас и хората му щяха да си построят лагер. Имаше и водопад, който се спускаше от високо и вълните му се разбиваха с гръм. Оказа се по-приятно място от очакваното и поне засега не изглеждаше като дом на демоничен властелин.

Артас скочи от лодката и се довлече до брега, оглеждайки се наоколо, попивайки гледката. Вятърът, плачещ като малко дете, рошеше светлата му коса, галейки я със студените си пръсти. До него един от капитаните на корабите, който беше повел, без да иска разрешение от баща си, потрепери и запляска с ръце, опитвайки се да ги стопли.

— Каква забравена от Светлината земя, а? Едва можеш да видиш слънцето от тук. Силният вятър пронизва костите, а Вие дори не треперите.

Леко изненадан, Артас осъзна, че мъжът беше прав. Усещаше студа, чувстваше как го пронизва, но не трепереше.

— Милорд, добре ли сте?

— Капитане, всички войски ли са тук?

Артас не си направи труда да отговори на капитана. Въпросът му просто беше глупав. Разбира се, че не беше добре. Беше принуден да избие населението на цял град, за да спре още по-голямо бедствие. Джейна и Утър му бяха обърнали гръб, а тук го очакваше демоничен лорд.

— Почти. Останаха няколко кораба, които…

— Много добре. Първата ни задача е да организираме лагер с подходяща защита. Не се знае какво ни чака в сенките.

Ето, накарай мъжа да млъкне, като му намериш работа.

Артас също помогна, полагайки усилия колкото и останалите мъже, на които беше заповядал да устроят подслон. Липсваше му сръчността на Джейна с пламъците, когато се налагаше да палят огън в ледената тъмнина. По дяволите, Джейна му липсваше. Но щеше да се научи да не усеща липсата ѝ. Тя го отхвърли, когато най-много се нуждаеше от нея и в сърцето му нямаше място за такива хора. То трябваше да е силно, а не разчувствано, решително, а не измъчено. В него нямаше място за слабост, ако искаше да победи Мал'Ганис. Нямаше място и за топлина.

Нощта премина без инциденти. Артас остана буден в

палатката си до ранните сутрешни часове, преглеждайки непълните карти, които беше успял да открие. Когато най-накрая успя да заспи, сънува сън едновременно радостен и кошмарен. Отново беше млад, нетърпелив за всичко ново — на гърба на славния си бял кон, когото обичаше толкова много. Отново бяха едно, идеалната двойка и нищо не можеше да ги спре. Дори в съня си Артас почувства ужас, когато поведе Инвинсибъл към последния му скок. Страданието, което изобщо не беше по-слабо заради усещането, че това е само сън, отново го разтърси из основи. И отново той извади меча си и прониза сърцето на верния си другар.

Но този път… този път осъзна, че държи напълно различен меч от онова просто оръжие, което беше използвал в реалния страшен момент. Този път мечът беше огромен, за две ръце и изящно украсен. По дължината му светеха руни. От него сияеше свежа синя мъглявина, ледена като снега, в който лежеше Инвинсибъл… И когато издърпа меча си, пред Артас не лежеше мъртво животно. Инвинсибъл изцвили и се изправи на крака, напълно излекуван и по-силен отпреди. Сега сякаш блестеше, козината му беше не просто бяла, а лъчиста… И Артас внезапно се събуди, легнал върху картите, със сълзи в очите и радостна усмивка. Това със сигурност беше знамение.

Сутринта се беше мразовита и сива, но Артас беше станал преди зазоряване, нетърпелив да започне да търси следите на този Властелин на ужаса. Той беше тук, Артас беше сигурен в това.

Но в този първи ден не откриха нищо, освен няколко изолирани групички немъртви. Дните отминаваха и все повече територии бяха описани, но Артас започваше да пада духом, макар много добре да знаеше, че Нортренд е необятна земя, почти непроучена. Да, Мал'Ганис беше Властелин на ужаса и немъртвите, които откриваха по пътя си, бяха сигурен знак за присъствието му. Но не само за неговото. Той можеше да е навсякъде… или никъде. Разкривайки, че ще бъде в Нортренд, Властелинът може да е целял умишлено да заблуди Артас, за да го отклони от пътя му, и всъщност да се появи на съвсем друго място и…

Но това би било пълна лудост. Властелинът на ужаса беше безочлив и сигурен, че ще успее да победи човешкия принц. Артас трябваше да повярва, че е тук. Трябваше. Разбира се, това можеше да означава, че Джейна е била права. Мал'Ганис наистина е тук, но му е поставил капан. Всичките мисли на Артас бяха мрачни и колкото повече се задълбочаваше в тях, толкова повече се вбесяваше.

* * *

Бяха изминали две седмици, когато Артас най-сетне откри нещо, което да му вдъхне надежда. Мъжете бяха пръснати в различни посоки, когато първата двойка разузнавачи се върна с новината за голямо струпване на немъртви. После откриха споменатите немъртви — на парчета в замръзналата земя. Преди Артас да успее да реагира, той и хората му се оказаха под обстрел.

— Покрийте се! — извика той и мъжете се разтичаха към дървета, скали, дори снежни преспи.

Почти веднага след началото на атаката дойде и краят й.

— По дя'олите! Вий не сте немъртви! Вий сте си живи!

Беше глас, който Артас много добре познаваше и който не очакваше да чуе в тази далечна земя. Само един можеше да ругае толкова възторжено и за момент Артас забрави защо беше тук, какво търсеше и почувства чиста радост и носталгия по отминалите дни.

— Мурадин? — извика Артас шокиран и щастлив. — Мурадин Бронзбиърд, ти ли си?

Якото джудже пристъпи иззад наредените оръжия и надникна внимателно. Върху навъсеното му лице за миг се ширна усмивка.

— Артас, момко! Не мислех, че точно ти ша до'деш да ни спасиш!

Той се втурна напред, с лице още по-скрито в рунтавата брада, която Артас помнеше от малък — ако изобщо беше възможно, а малко по-сбръчканите му очи светеха от радост. Протегна ръце, изтича до Артас и го прегърна през кръста. Артас се засмя… О, Светлина, от толкова дълго време не се беше смял… и прегръщал стария си приятел и учител. Щом се пуснаха, Артас се сети за думите на Мурадин.

— Да ви спасим ли? Мурадин, дори не знаехме, че сте тук. Ние дойдохме, за да…

Артас изведнъж реши да премълчи. Все още не знаеше как щеше да реагира Мурадин и затова просто му се усмихна.

— Това може да почака — каза той. — Хайде, стари приятелю. Лагерът ни не е далеч от тук. Изглежда с хората ти имате нужда от топла храна.

— Има ли и биричка, ведна'а казвам да — засмя се Мурадин.

С пристигането на Артас, Мурадин, заместник-командирът му Бейлгън и останалите джуджета в лагера възцари празнично настроение. Дори безпощадният студ като че поомекна. Артас знаеше, че джуджетата са свикнали със студения климат и са здрави и силни същества, но забеляза облекчението и

благодарността, които се изписаха по брадатите лица, когато им беше поднесена купа гореща яхния. Не му беше лесно, но Артас премълча въпросите, които толкова го гложделе, докато Мурадин и хората му бяха добре настанени. После той покани Мурадин по-далеч от центъра на лагера, близо до палатката си.

— Е — започна той, докато бившият му учител гребеше в купичката си с бързото темпо на неуморна джуджешка машина, — какво всъщност правите по тези земи?

Мурадин преглътна храната си и посегна към бирата си.

— Ами, момко, не е нещо, дето мо'еш да споделиш с всеки.

Артас кимна с разбиране. Само няколко души от флотилията му знаеха истинската причина за идването им в Нортренд.

— Благодаря за доверието, Мурадин.

Джуджето го потупа по рамото.

— Пораснал си, момко, наистина. Щом си успял да стигнеш до тая забра'ена земя, имаш пра'о да разбереш к'во пра'йм тука с момчетата. Търся е'на легенда.

Очите му проблеснаха, докато отпиваше от бирата си и после продължи.

— Хор'та ми винаги са имали интерес към редките предмети, знайш, нали?

— Така е.

Артас си помни, че беше чул за Мурадин и сформиране на нещо, наречено Лигата на изследователите. Със седалище в Айрънфордж[51], членовете й обикалят по света в търсене на археологически съкровища.

— Значи си по работа на Лигата?

— Точно тъй. Мно'о пъти съм идвал тука. Тая земя има странно привличане. Не издава тайните си лесно… и т'ва я прави още по-интересна.

Джуджето разрови чантата си, извади дневник с кожена подвързия, който изглежда беше преживял доста и го подаде на Артас. Принцът го взе и започна да разгръща страниците. Имаше стотици рисунки на същества, забележителности и останки.

— На пръв поглед не изглежда кой знай к'во.

Разглеждайки рисунките, Артас нямаше как да не се съгласи.

— През по'ечето време само проучваме — продължи Мурадин. — И учим.

Артас затвори дневника и го върна на Мурадин.

— Останахте изненадани като ни видяхте — не защото бяхме немъртви, а по-скоро, че не бяхме такива. Откога сте тук… и какво научихте?

Мурадин изгреба купичката си, обра остатъците с парче хляб и изяде и него. После леко въздъхна.

— А-а, липсват ми сладкишите на пекарите в двореца.

После затърси лулата си.

— Да ти кажа, тука сме достатъчно дълго, за да разберем, че нещо не е наред. Има няк'ва… нарастваща сила. Лоша е и ста'а още по-лоша. Говорих с б'ща ти. Мисля, че т'ва нещо не му харесва просто да си стои тука, в Нортренд.

Артас потисна тревогата и вълнението си, стараейки се да си придаде спокоен вид.

— Мислиш ли, че може да застраши хората ми?

Мурадин се облегна назад и запали лулата си. Миризмата на подбран тютюн погали успокояващо ноздрите на Артас — нещо познато в тази непозната земя.

— Точно тъй. Мисля, че е свързано с появата на тия досадни немъртви.

Артас реши, че е време също да сподели това, което знаеше. Говореше бързо, но спокойно, разказвайки на Мурадин за заразеното зърно. За Кел'Тузад и Култа на прокълнатите, както и за собствения си ужасяващ спомен от срещата с превърнатите фермери. Също и за срещата си с Мал'Ганис, Властелина на ужаса, който се оказал отговорен за заразата, за насмешливата му покана да дойде тук, в Нортренд. Спомена и Стратхолм, но бегло.

— Заразата е стигнала дотук — каза той. — Сигурен съм, че Мал'Ганис не е имал повече трупове за извратените си цели.

Това беше достатъчно. Беше вярно, а и той не беше сигурен дали Мурадин щеше да разбере жестоката необходимост от това, което Артас бе принуден да извърши. Джейна и Утър определено не успяха, а дори видяха с очите си срещу какво трябваше да се изправи.

Мурадин изсумтя.

— Лоша ра'ота е т'ва. Мо'е тоя артефакт дето го търся, да свърши ра'ота, ако ще се изпра'яш срещу тоя властелин. Кат' за рядък и магически предмет, тоя е просто красавец. Съвсем наскоро започнахме да сбираме информация за него, но откакто изобщо чухме за него… е, ние отдавна си го търсим… И'аме и няколко специални магически нещица за т'ва, но засе'а ня'аме късмет.

Мурадин отмести поглед от Артас и се загледа в далечината зад гърба му. За момент блясъкът в очите му изчезна и се смени с печал, която младият Артас не беше виждал досега.

Артас почака, изгарящ от любопитство, но не искаше да се показва като нетърпеливото дете, което Мурадин със сигурност помнеше. Мурадин се съвзе и отново се обърна към Артас.

— Търсим рунически меч[52], наречен Фростморн[53].

Фростморн. Тръпки преминаха през душата на Артас,

чувайки тази дума. Зловещо име на легендарно оръжие. Руническите мечове не бяха нещо нечувано, но се намираха изключително рядко и притежаваха невероятна сила. Артас се загледа в чука си, който стоеше подпрян на едно дърво. Беше красиво оръжие и той много го ценеше, но напоследък Светлината като че светеше твърде слабо, ако изобщо се появеше. Но рунически меч…

Той изведнъж се изпълни с увереност, сякаш съдбата шепнеше в ушите му. Нортренд беше необятна земя. Определено не беше съвпадение, че се натъкна на Мурадин. Ако откриеше Фростморн… със сигурност щеше да успее да убие Мал'Ганис. Да спре тази зараза. Да спаси хората си. Имаше причина двамата с джуджето да са тук. Това беше дело на съдбата. Мурадин продължаваше да говори, а Артас се сепна и отново насочи вниманието си към него.

— Дойдо'ме да открием Фростморн, но колкото по'ече се приближаваме до него, толко'а по'ече немъртви се появяват. Малко съм стар, за да повярвам, че т'ва е съвпадение.

Артас се усмихна замислено. Значи и Мурадин не вярваше в съвпаденията. Предположението му все повече се затвърждаваше.

— Смяташ ли, че Мал'Ганис не иска да го намерим? — измъмри Артас.

— Определено не мисля, че ша остане мно'о доволен да види как го размахваш пред носа му.

— Явно ще можем да си помогнем взаимно — каза Артас. — Аз ще помогна на Лигата да открие Фростморн, а вие ще ми помогнете да се справя с Мал'Ганис.

— Чуден план — съгласи се Мурадин, а пушекът от лулата му се извиваше около него в синьо-черни нишки. — Артас, момче… намира ли се още от тая бира?

* * *

Минаха дни. Мурадин и Артас сравняваха записките си. Сега бяха на двойна мисия — Мал'Ганис и руническия меч. След време решиха, че ще е най-добре да навлязат навътре, а флотилията да се придвижи на север и да устрои нов лагер там. Наложи им се да се бият не само с немъртви, но и с глутници озверели от глад вълци — странни същества, които сякаш бяха наполовина върколаци и наполовина човеци. Освен тях се оказа, че и някаква тролска раса се е настанила удобно в мразовития север, както братовчедите им се бяха навъдили в горещите джунгли на Странгълторн[54]. Мурадин не беше изненадан от срещата с

подобни създания колкото Артас. Явно малки групи, подобни на т.нар. „ледени тролове“[55], се навъртаха около столицата на джуджетата Айрънфордж.

Артас научи от Мурадин, че немъртвите имат бази тук — странни структури, подобни на зикурати[56], в които пулсира черна магия. Явно расата, на която са принадлежали тези храмове, вече е изчезнала, щом досега не се бе възпротивила. Така вече не само немъртвите трябваше да бъдат заличени, а и убежищата им.

Дните минаваха, а Артас сякаш все не успяваше да се доближи до целта си. Имаше много следи от злото на Мал'Ганис, но не и от него самия. Със същия успех Мурадин продължаваше да издирва Фростморн. Следите, колкото мистериозни, толкова и досадни, стесняваха обсега им на търсене, но засега руническото оръжие си оставаше само легенда.

В деня, когато всичко се промени, Артас беше в лошо настроение. Тъкмо се беше върнал във временния лагер — премръзнал, уморен и гладен след поредния неуспешен поход. Беше толкова вглъбен в гнева си, че му отне известно време, преди да се осъзнае.

Стражите не бяха на постовете си.

— Какво по…

Той се обърна към Мурадин, който моментално посегна към брадвата си. Нямаше тела, разбира се… ако немъртвите ги бяха нападнали в отсъствието му, труповете щяха да бъдат съживени — възможно най-жестокият пример за „военна повинност“ в света. Но щеше да има кръв, следи от битка… нямаше такива.

Бавно и внимателно двамата продължиха напред. Лагерът беше изоставен. Всичко беше прибрано, но бяха останали шепа хора. Щом видяха Артас да идва, те се изправиха и го поздравиха. В отговор на мълчаливия му въпрос, единият от тях — капитан Люк Валънфор, каза:

— Извиняваме се, милорд. Баща Ви е отзовал флотилията по искане на лорд Утър. Експедицията е отменена.

Едното око на Артас потрепери.

— Баща ми е… отзовал войската ми? По искане на лорд Утър?

Капитанът изглеждаше нервен и отмести поглед встрани към Мурадин, за да отговори:

— Да, сър. Искахме да Ви изчакаме, но пратениците бяха твърде настоятелни. Всички мъже поеха на север към корабите. Разузнавачът ни предупреди, че по пътя гъмжи от немъртви, затова войниците бързаха да разчистят друга пътека през гората. Сигурен съм, че ще можете да ги настигнете, сър.

— Разбира се — отговори Артас с пресилена усмивка, а вътрешно кипеше от яд. — Извинете ме за момент.

Той отпусна ръка върху рамото на Мурадин и го привика встрани на по-тихо място.

— А-а, съжаля'ам, момко. Мно'о кофти се получава да…

— Не.

Мурадин примигна.

— Я пак?

— Няма да се върна. Мурадин, ако войниците ми ме изоставят, никога няма да победя Мал'Ганис. Заразата няма да спре!

Без да иска, повиши тон и привлече няколко любопитни погледа.

— Момче, т'ва е б'ща ти. Кралят. Не можеш да отмениш заповед. Т'ва е измяна.

Артас изсумтя. Може би баща ми е предател на народа си, помисли си той, но го премълча.

— Отнех ранга на Утър. Разпуснах ордена. Той няма право на глас. Баща ми е бил измамен.

— Ами тога'а ша тря'а да се разберете с него, кат' се върнеш. Накарай го да разбере — ако е тъй, както казваш. Но не мо'еш да не се подчиниш се'а.

Артас изгледа остро джуджето. „Ако е така, както казвам?" Какво намекваше джуджето? Че Артас лъже?

— Прав си за едно нещо. Мъжете ми са лоялни и разбират йерархията. Щом имат пряка заповед, никога няма да откажат да се върнат.

Той потърка брадичката си и се усмихна, осенен от идея.

— Това е! Просто ще отнемем средството им за придвижване. Така няма да е неподчинение… просто невъзможност за подчинение.

Рошавите вежди на Мурадин се събраха.

— К'во приказваш?

В отговор Артас се усмихна злорадо и му разкри плана си. Мурадин изглеждаше шокиран.

— Т'ва не е ли малко прекалено?

По тона на Мурадин си личеше, че идеята наистина е такава, сигурно дори доста повече от „малко" прекалено. Артас го пренебрегна. Мурадин нито беше видял, нито беше принуден да извърши това, което Артас беше. Достатъчно скоро щеше да го разбере… когато се изправеха срещу Мал'Ганис. Артас беше убеден, че ще победи Властелина на ужаса. Трябваше да го стори. Щеше да спре заразата и заплахата към хората си. Тогава унищожаването на корабите щеше да е просто малко неудобство,

като се има предвид, че е спасило жителите на Лордерон.

— Знам, че звучи твърде крайно, но това е начинът. Трябва да е.

* * *

След няколко часа Артас стоеше на брега Форготън Шор[57] и гледаше как цялата му флотилия гори. Решението беше просто. Мъжете не можеха да се приберат и да го изоставят… ако нямаха кораби. Затова Артас ги подпали всичките.

Беше отишъл в гората и беше намерил наемници, които първо да му помогнат с немъртвите по пътя и после да залеят дървените кораби с масло и да ги запалят. В тази земя на непрекъснат студ и слаба светлина горещината, лъхаща от подпалените кораби, беше смущаващо добре дошла. Артас вдигна ръка, за да предпази очите си от ярката светлина. До него Мурадин въздъхна и поклати глава. Той и останалите джуджета, които шушукаха под мустак и гледаха пожара, все още не бяха сигурни, че това бе правилното решение.

Артас скръсти ръце. Гърбът му беше вледенен, а лицето му пламтеше от огъня. Той стоеше тържествено и гледаше как горящият скелет на един от корабите се разпада на парчета.

— Проклет да е Утър, задето ме принуди да го направя — измърмори той.

Щеше да покаже на паладина… на бившия паладин. Щеше да покаже на Утър и на Джейна, и на баща си. Нямаше да отстъпи пред дълга си, независимо колко беше страшно и ужасно. Щеше да се върне като победител, направил това, което е трябвало… нещо, което по-малодушен човек не би направил. И благодарение на него, на неговата воля да носи товара на отговорността, хората му щяха да оцелеят.

Шумът от пламъците, поглъщащи окъпаното в масло дърво бяха толкова силни, че за момент заглушиха отчаяните викове на мъжете, които започнаха да се появяват и застиваха пред гледката.

— Принц Артас! Корабите! Какво се е случило? Как ще се върнем вкъщи?

От няколко часа насам дълбоко в съзнанието на Артас се зараждаше друга идея. Той знаеше, че хората му няма да се зарадват, като разберат, че са в безизходица тук. Бяха се съгласили да го последват, но и Мурадин беше прав. Те щяха да изпълняват заповедите на баща му въпреки неговите. А така Мал'Ганис щеше да победи. Но нямаше как да разберат колко е

важно да спрат заразата тук, сега…

Погледът му се спря върху наемниците. На никого нямаше да липсват. Можеха да бъдат купени и продадени. Ако някой им беше платил да го убият, щяха да го сторят без да се замислят, както по-рано се бяха съгласили да му помогнат. Толкова много хора загинаха — добри, благородни и невинни. Такава безсмислена смърт просто плачеше да бъде отмъстена. И ако хората на Артас не бяха с него от сърце, той нямаше да може да победи. Нямаше да го понесе.

— Бързо, воини мои! — извика той, вдигайки чука си.

Той не блестеше със Светлината, а и не го очакваше. Артас посочи към наемниците, които тъкмо вадеха на брега лодките, пълни с припаси.

— Тези убийци са подпалили корабите ни, отнемайки ни възможността да се приберем вкъщи! Убийте ги в името на Лордерон!

И поведе атаката.

Петнадесет

Артас позна звука от късата, но тежка крачка на Мурадин още преди джуджето да отметне вратата на палатката и да се вторачи в него. Останаха загледани един в друг известно време, после Мурадин кимна към изхода и пусна вратата да се затвори. За момент Артас си спомни за онзи път, когато още като дете изпусна меча си и той полетя насред залата. Намръщи се, стана и последва Мурадин до място, далече от другите мъже. Джуджето не се церемонеше.

— Измами хор'та си и предаде наемниците, коит' се биха за теб! — отсече Мурадин и навря лицето си в Артас колкото позволяваше ръста му. — Т'ва не е момчето, коет' обучавах. Т'ва не е мъжът, който беше приет в Ордена на Сребърната ръка. Т'ва не е момчето на крал Теренас!

— Не съм ничие момче — отряза Артас, избутвайки Мурадин от себе си. — Постъпих както сметнах за нужно.

Артас беше почти сигурен, че Мурадин ще му посегне, но явно гневът на джуджето беше започнал да се стапя.

— К'во ста'а с теб, Артас? — попита тихо Мурадин с глас, изпълнен с болка и съмнение. — Толко'а ли е важно за теб отмъщението?

— О, моля те, Мурадин — избухна Артас. — Не беше там, за да видиш какво направи Мал'Ганис с родната ми земя. Какво направи с невинните мъже, жени и деца!

— Чух к'во си сторил — отвърна спокойно Мурадин. — Бирата развърза езиците на някои от хор'та ти. Знам к'во мисля… но и не мо'а да те съдя. Прав си, не съм бил там. Слава на Светлината, че не ми се е налагало да взе'ам подобно решение, но все пак… нещо ста'а с теб. Ти…

Топовен изстрел и викове за тревога ги прекъснаха. За секунди Мурадин и Артас бяха извадили оръжията си и тичаха към лагера. Мъжете все още се суетяха за оръжия. Фалрик крещеше и раздаваше заповеди на хората, а Бейлгън организираше джуджетата. Извън лагера се чуваше шум от битка и Артас видя как немъртвите ги обграждат. Той хвана здраво чука си. По всичко личеше, че това е планирана атака, а не просто случайна среща.

— Тъмният лорд каза, че ще дойдеш.

Артас чу вече познатия му глас и се изпълни с въодушевление. Мал'Ганис беше тук! Явно все пак не са гонили вятъра.

— Тук свършва пътят ти, момче! Хванат си в ледения свод на

света и само смъртта ще пее песента за гибелта ти.

Мурадин почеса брадата си и зашари с поглед наоколо. Извън огражденията на лагера се чуваше шум от битка.

— Т'ва изглежда зле — призна той с характерното за джуджетата разбиране. — Наобиколени сме.

Артас стоеше замислен, гневен.

— Можехме да успеем — прошепна той. — С Фростморн… можехме да успеем.

Мурадин отвърна поглед.

— Ами… момче… чудех се за тоя меч. И, ако тря'ва да съм честен… и за теб също.

На Артас му отне само секунда да разбере какво иска да му каже Мурадин.

— Искаш да кажеш, че знаеш как да го намерим?

Мурадин кимна и Артас го сграбчи за раменете.

— Каквито и съмнения да си имал, сега не може да се двоумиш. Не и когато Мал'Ганис е тук. Ако знаеш къде е, заведи ме при него. Помогни ми да взема Фростморн! Сам каза, че… не мислиш, че Мал'Ганис ще се зарадва да го види в ръцете ми. Войската на Мал'Ганис е по-многобройна от нашата. Без Фростморн ще загубим, разбираш, нали?

Мурадин го погледна с мъка и затвори очи.

— И'ам лошо предчувствие, момко. Зат'ва и не продължих… има нещо за тоя артефакт, как дойде информацията… нещо не е както тря'ва. Но обещах да стигна до края. Иди и 'земи няколко души с теб и да оти'аме да намерим тоя рунически меч.

Артас потупа по рамото стария си приятел. Това беше. Ще взема проклетия меч и ще го забия в черното ти сърце, Властелин на ужаса. Ще си платиш за всичко.

— Затворете онази пролука! — крещеше Фалрик. — Даван, огън!

Топовният гръм отекна през лагера, докато Артас бързаше към заместник-командира си.

— Капитан Фалрик!

Фалрик се обърна.

— Сър, напълно обградени сме. Може да удържим за известно време, но май ще ни надвият. Като… щом падне ли някой от нас, става един от тях.

— Знам, капитане. С Мурадин ще отидем да намерим Фростморн.

Очите на Фалрик се разшириха както от изненада, така и с надежда. Артас беше споделил част от историята за меча и вероятната му сила с някои от хората си.

— Щом го вземем, победата ни е сигурна. Можеш ли да ни

осигуриш малко време?

— Да, Ваше Височество — Фалрик се усмихна, но продължи да изглежда напрегнат. — Ще задържим тези немъртви гадове.

Малко след това Мурадин, въоръжен с карта и някакъв странен светещ предмет, се присъедини към Артас и няколко от мъжете му. Беше намръщен и с тъжни очи, но вървеше изправено. Фалрик подаде сигнал и започна да привлича вниманието на врага. Повечето немъртви изведнъж се насочиха към него, освобождавайки задния изход на лагера.

— Да вървим — отсече рязко Артас.

* * *

Мурадин подвикваше за посоката, като от време на време поглеждаше в картата и светещия предмет, който явно пулсираше променливо. Придвижваха се по възможно най-бързия начин през дълбокия сняг, като спираха само за миг, за да потвърдят местоположението си. Облаците се насъбраха и небето притъмня. Заваля сняг и това още повече ги забави.

Артас започна да се движи автоматично. Заради снега трудно виждаше и на метър напред. Вече не се интересуваше накъде върви, просто местеше краката си, следвайки стъпките на Мурадин. Като че загуби представа за времето. Можеше да е вървял минути или дни. Съзнанието му беше погълнато от мисли за Фростморн. Спасението им. Артас беше сигурен, че ще бъде. Но дали ще успеят да стигнат до него, преди хората му в лагера да паднат в битката с немъртвите и техния демоничен господар. Фалрик каза, че ще удържат… за известно време. Колко още? Най-накрая да дочака Мал'Ганис… и то в собствения си лагер… и да не може да се бие с него…

— Ей там — каза благоговейно Мурадин и посочи. — Там вътре е.

Артас спря и замига с присвити заради силния сняг очи и заледените си мигли. Бяха стигнали до входа на пещера, която изглеждаше усойна и зловеща в тъмнината на сивия, снеговит ден. Вътре се виждаше някаква светлина — мека, синьозелена и едва доловима. Макар и смазан от умора и премръзнал, Артас се изпълни с вълнение и с мъка помръдна вкочанената си уста.

— Фростморн… и краят на Мал'Ганис. Краят на заразата. Хайде!

Сякаш понесен от вятър той забърза напред, подчинявайки краката на волята си.

— Момко! — гласът на Мурадин го сепна. — Толко'а ценно

съкровище надали седи и чака някой просто да го ’земе. Тря’ва да сме по-внимателни.

Артас се подразни, но Мурадин имаше повече опит в тези неща. Затова кимна, стисна здраво чука си и влезе предпазливо в пещерата. Липсата на вятър и сняг в пещерата моментално ги ободри и те продължиха навътре. Оказа се, че светлината, която видяха да проблясва отвън, се излъчва от тюркоазени кристали и рудни жилки, вградени в каменните стени, пода и тавана. Артас беше чувал за подобни светещи кристали и сега беше благодарен за светлината, която му осигуряваха. Вместо да носят факли, мъжете можеха да държат здраво оръжията си. Преди чукът му излъчваше достатъчно светлина, за да ги води. Тази мисъл го ядоса и той бързо я прогони. Нямаше значение откъде идва светлината, важното беше да я има.

Изведнъж чуха гласове. Мурадин беше прав — очакваха ги.

Гласовете бяха толкова дълбоки, глухи и студени, че думите им отекваха зловещо в ушите на Артас.

— Върнете се назад, смъртни човеци. Само смърт и мрак ви чака в тази забравена гробница. Не ще преминете.

Мурадин спря.

— Момко — каза той, а гласът му като че закънтя безспирно, — може би тря’ва да ги послушаме.

— Какво да послушам?! — извика Артас. — Последен нещастен опит да ме отклониш от пътя към спасението на хората ми? Ще ти трябва нещо повече от думи!

Той сграбчи чука си, забърза напред, сви зад един ъгъл… и спря на място, опитвайки се да попие цялата гледка наведнъж.

Разбраха на кого принадлежат ледените гласове. За миг Артас се сети за послушния воден елементал на Джейна, който й беше помогнал да се пребори с огрите в онзи далечен ден, преди всичко да се преобърне по толкова ужасен и страховит начин. Същества се носеха над ледения под на пещерата като вихър от някаква, подобна на вода, неестествена материя и лед, а бронята им сякаш беше израснала от тях. Имаха шлемове, но нямаха лица, бяха с ръкавици, оръжия и щитове, но нямаха ръце.

Колкото и страховити да изглеждаха тези зловещи елементални духове, Артас не ги удостои с повече от един бегъл поглед, тъй като очите му бяха привлечени от нещото, което ги доведе тук.

Фростморн.

Мечът беше застинал в носещо се във въздуха назъбено парче лед, а руните по цялата му дължина излъчваха светлосиня светлина. Под него имаше нещо като подиум, поставен върху внимателно изградена могила, покрита с тънък слой сняг. Някъде

високо горе пещерата пропускаше дневна светлина, която се стелеше меко надолу към руническото оръжие. Леденият къс скриваше някои от елементите на меча, но подчертаваше други. Беше едновременно открит и прикрит, което го правеше още по-примамлив, като нова любовница, полуприкрита зад прозрачна завеса. Артас позна меча… беше точно онзи меч, който видя в съня си още първия ден от пристигането си тук. Мечът, който не уби Инвинсибъл, а който го съживи и изцели. Тогава той си беше помислил, че е добра поличба, но сега беше сигурен, че е истински знак. Това трябваше да открие тук. Този меч щеше да промени всичко. Артас се вторачи захласнат, а ръцете му като че буквално го заболяха от желание да го хванат. Той жадуваше да свие пръстите около дръжката, да усети как гладко реже въздуха… как посича Мал'Ганис и спира мъката на хората от Лордерон, спира жаждата му за мъст. Артас почувства привличането му и пристъпи напред. Свръхестественият елементал извади меча си.

— Върни се, преди да е станало късно — напя той.

— Все още се опитваш да опазиш меча, а? — Артас изръмжа разгневен и изненадан от реакцията си.

— Не — отекна гласът на съществото. — Опитвам се да опазя теб от него.

За миг Артас се вторачи изненадан. После поклати глава и присви решително очи. Това е просто номер. Не можеше да се откаже от Фростморн… от спасението на хората си. Нямаше да се хване на някаква лъжа. Той атакува и войниците му го последваха. Съществата се скупчиха около тях, нападайки със странните си оръжия, но Артас насочи вниманието си върху водача им — този, който пазеше Фростморн. Той стовари върху него цялата насъбрала се надежда, тревога, страх и гняв. Същото сториха и хората му, които се хвърлиха към другите пазители на меча. Чукът на Артас се издигаше и падаше, разбивайки ледената броня, а гърлото му се раздираше от гневен вик. Как смее това същество да застава между него и Фростморн? Как смееше да…

С последен агонизиращ звук, като последен хрип от гърлото на умиращ човек, духът вдигна това, което му служеше за ръце и изчезна.

Артас остана замислен и задъхан, а от ледените му устни дъхът му излизаше на бели облачета. После се обърна към трудно спечелената си награда. Всичките му лоши предчувствия се изпариха, щом очите му се спряха върху меча.

— Погледни, Мурадин — промълви той, осъзнавайки, че гласът му трепери. — Спасението ни — Фростморн.

— Почакай, момко.

Резките думи на Мурадин, почти заповедни, като че се стовариха върху Артас като кофа ледена вода. Той примигна, събуден от захласа и се обърна към джуджето.

— Какво? Защо? — настояваше той.

Мурадин се беше вторачил с присвити очи към подиума под меча.

— Нещо не е наред.

Той посочи към меча с късия си дебел пръст.

— Твърде лесно беше. И виж как си стои, облян от светлинка, идваща кой знае от къде, кат' цветенце, коет' чака някой да го откъсне.

— Твърде лесно? — Артас го стрелна с невярващи очи. — Достатъчно дълго време ти отне да го откриеш. И трябваше да се преборим с онези същества.

— Ха! — изсумтя Мурадин. — 'Сичко, коет' знам за артефактите, ми казва, че тука има нещо толко'а гнило, колкото в пристанището Буути Бей[58].

Той въздъхна, лицето му остана все така намръщено.

— Почакай… Има няк'ъв надпис на подиума. Дай да видя дали ша мо'а да го прочета. Мо'е да ни каже нещо.

И двамата се приближиха. Мурадин коленичи до надписа, а Артас се загледа отблизо в меча, който сякаш го викаше. После изгледа с любопитство надписа, който толкова много заинтригува джуджето. Не беше написан на нито един от познатите му езици, но явно Мурадин можеше да го разчете, съдейки по начина, по който очите му следваха буквите.

Артас вдигна ръка и докосна леда, който го делеше от меча — гладък, лъскав и убийствено студен… Лед, да, но имаше нещо странно в него. Не беше просто замръзнала вода. Не знаеше как го разбра, но беше сигурен. Имаше нещо много силно в него, сякаш неземно. Фростморн…

— М-да, знаех, че ми е познат. Написано е на калимаг — езика на елементалите — продължи Мурадин и, четейки, се намръщи още повече. — Т'ва е… предупреждение.

— Предупреждение? За какво?

Сигурно разбиването на леда може да повреди меча, помисли си Артас. Неестественият къс лед изглежда беше отрязан от друго, по-голямо парче лед. Мурадин започна да превежда бавно. Артас слушаше с едно ухо, без да откъсва поглед от меча.

— Който 'земе тоя меч, ша получи вечна сила. Както мечът посича плътта, тъй силата ша оста'и белег върху духа.

Джуджето скочи на крака толкова развълнувано, колкото Артас не го беше виждал никога досега.

— А-ах, тря'ваше да се сетя. Мечът е прокълнат! Да се ма'аме

бързо от тука!

Сърцето на Артас се сви от болка. Да се махаме? Да оставим меча да лети в ледения си затвор, недокосван, неизползван, а с такава сила? „Вечна сила“ обещаваше надписът, макар и да белязва духа.

— Духът ми вече е белязан — отсече Артас.

И наистина беше така. Беше белязан от нелепата смърт на любимия си жребец, от ужаса да види как мъртвите се съживяват, от предателството на любимата си — да, той обичаше Джейна Праудмуър. Можеше да го каже сега, в този момент, когато душата му сякаш стоеше гола, изправена на съд пред меча. Беше белязан от това да бъде принуден да избие стотици, от нуждата да измами хората си и завинаги да затвори устите на тези, които щяха да му противоречат или откажат подкрепа. Беше белязан толкова жестоко. Със сигурност белезите от силата, с която да победи ужасното зло, не можеха да бъдат по-страшни.

— Артас, момко — каза с груб и умоляващ глас Мурадин. — Достатъчно ти се е насъбрало на гла’ата, за да доба’яш и проклятие.

— Проклятие? — Артас се усмихна горчиво. — С радост ще поема всяко проклятие, само за да спася земята си.

С крайчеца на окото си той видя как Мурадин потръпва.

— Артас, знайш, че съм стабилен и не се подда’ам на фантазии. Казвам ти, т’ва е лоша ра’ота, момче. Оста’и го меча. Да си остане тука, загубен и забравен. Мал’Ганис е тука, хубаво. Оста’и го да му замръзне демоничният задник у тая пустош. Забра’и я тая ра’ота и заведи хор’та си вкъщи.

Изведнъж в ума на Артас се появиха образите на хората му. Той ги видя, а до тях видя и стотиците вече загинали от ужасната зараза. Загинали, за да се съживят, немислещи гниещи парчета плът. Ами те? Ами душите им, страданията им, жертвата им? Появи се и друг образ… голям къс лед — същият, който обгръщаше Фростморн. Сега видя откъде е дошло парчето лед. Беше част от нещо по-голямо, по-силно… и с руническия меч вътре в него му беше изпратен, за да отмъсти за загиналите си хора. В ума му прошепна глас. Мъртвите искат мъст. Какво беше една шепа хора в сравнение със страданието на тези, които са паднали по такъв жесток начин?

— По дяволите хората! — думите сякаш сами изскочиха отнякъде дълбоко в него. — Имам дълг към мъртвите. Нищо няма да ми попречи да си отмъстя, стари приятелю.

Артас отмести погледа си от меча и срещна разтревожените очи на Мурадин, които леко смекчиха гнева му.

— Нито дори ти.

— Артас… аз те научих да се биеш. Исках да ти помо'на да станеш добър воин, а също и добър крал. Но част от т'ва да бъдеш добър воин е… да мо'еш да избираш кои битки да водиш и с к'во оръжие да се сража'аш.

Той побутна с дебелия си показалец леда около Фростморн.

— А т'ва не е оръжие, коет' би искал в арсенала си.

Артас хвана с двете си ръце парчето лед и приближи лицето си на няколко сантиметра от повърхността му. Сякаш някъде отдалеч продължаваше да чува гласа на Мурадин.

— Чуй ме, момко. Ша намерим друг начин да спасим хор'та ти. Се'а да вървим, ша се върнем и ша измислим нещо.

Мурадин грешеше. Просто не разбираше. Артас трябваше да го направи. Ако си тръгнеше сега, щеше да се е провалил отново, а не можеше да го допусне. Всеки път някой се беше опитвал да го спре. Не и този път.

Той вярваше в Светлината, защото я беше виждал и използвал. Повярва и в духове и ходещи мъртви, защото се беше сражавал с тях. До този момент беше осмивал идеята за невиждани сили и духове, обладаващи места и неща. Но сега сърцето му туптеше в очакване и копнеж… жажда, която сякаш разяждаше душата му. Думите, преплетени с ужасно желание, като че сами излязоха от устата му.

— Сега призовавам душите на това място — каза той, а дъхът му замръзваше в ледения неподвижен въздух.

Само на ръка разстояние Фростморн стоеше във въздуха и го чакаше.

— Каквито и да сте, добри или зли, нито едно от двете или и двете. Усещам присъствието ви. Знам, че ме слушате. Готов съм. Разбирам. И сега ви казвам… Ще дам всичко, ще платя всяка цена, помогнете ми да спася хората си.

За един дълъг, зловещ миг нищо не се случи. Дъхът му замръзна, изчезна и замръзна отново, а по челото му изби студена пот. Беше предложил всичко, което имаше… Отново ли беше отхвърлен? Отново ли се беше провалил?

Изведнъж с леко изскърцване, което спря дъха му, върху гладката повърхност на леда се появи малка пукнатина. Тя бързо продължи нагоре, после в зигзаг и обхвана целия къс. Артас едва виждаше меча в сърцевината му. В следващия момент той отскачаше назад, запушвайки ушите си от силното пропукване, което изпълни помещението.

Ледената обвивка на меча се пръсна. Из пещерата се разлетяха парчета — остри и назъбени като мечове. Разбиваха се в твърдия каменен под и стените, но дори докато Артас падаше на колене, закривайки с ръце главата си, той чу внезапен вик.

— Мурадин!

Ударът от леденото парче го беше отхвърлил няколко метра назад. Сега Мурадин лежеше проснат на ледения под, от корема му стърчеше ледено острие, а кръвта му бавно се стичаше около него. Лежеше неподвижно, със затворени очи. Артас бързо скочи на крака и се затича към стария си приятел и учител, изхлузвайки ръкавиците си. Постави ръка върху раната, взря се в нея и пожела Светлината да дойде и да изпълни ръцете му с лечебна енергия.

Артас се разтърси от чувство на вина. Това ли бе ужасната цена? Не неговият собствен живот, а животът на приятел. Някой, който се беше грижил за него, който го беше подкрепял. Артас склони глава и с парещи сълзи изрече молитва. Аз съм виновен. Цената е моя. Моля те…

И тогава, като познато докосване от любим приятел, той я почувства. Светлината премина през него, успокояваща и топла. Артас сподави плача си, виждайки как сиянието обгръща ръката му. Беше стигнал толкова надалеч, но не беше прекалено късно. Светлината не го беше изоставила. Трябваше само да я приеме, да отвори сърцето си за нея. Мурадин нямаше да умре. Той щеше да го излекува и заедно щяха…

Нещо се завъртя зад главата му. Не, не, не главата му, а съзнанието му. Той погледна бързо нагоре и остана зашеметен. Мечът се беше освободил и стоеше пред него, а синьо-белите му руни го обгръщаха със студена и величествена светлина. Светлината на Артас угасна в ръцете му, докато се изправяше, като че беше хипнотизиран. Фростморн го очакваше като любовница, чакаща докосването от любимия, за да се разкрие в целия си блясък.

Шепотът в дълбините на съзнанието му продължи. Това беше пътят. Беше глупаво да се довери на Светлината. Тя го беше предавала неведнъж. Нямаше я, за да спаси Инвинсибъл, нямаше я, за да спре безжалостната зараза, която беше на път да заличи населението на кралството му. Мощта, силата на Фростморн… това беше единственото нещо, което можеше да се опълчи на Властелин на ужаса.

Мурадин беше станал жертва на тази жестока война. Но дано да се окажеше последната. Артас направи няколко колебливи крачки и се приближи до сияйното оръжие с протегната, трепереща и мокра от кръвта на приятеля си ръка. Тя докосна дръжката, пръстите му я обгърнаха. Пасна му идеално, сякаш бяха създадени един за друг.

През него премина студ, разтърси ръцете му, обхвана цялото му тяло и проникна в сърцето му. За миг усети болка и леко се стресна, но после изведнъж всичко беше наред. Всичко беше

наред. Фростморн му принадлежеше и той принадлежеше на него. Гласът му говореше, шептеше в съзнанието му, сякаш винаги е бил там.

С радостен вик той вдигна оръжието, взрян в него с възхищение и гордост. Сега щеше да оправи всичко… той, Артас Менетил и славния Фростморн, който вече беше такава част от него, каквато бяха умът му, сърцето му и дъхът му… и той внимателно слушаше тайните, които му разкриваше.

Шестнадесет

Артас и хората му дотичаха до лагера и видяха, че битката не е приключила. Броят на войниците му беше намалял, но нямаше трупове. Той и не очакваше да види такива. Загиналите се съживяваха като врагове под командването на Властелина на ужаса.

Фалрик, с броня, цялата покрита с кръв и гной, го видя и се провикна:

— Принц Артас! Направихме каквото можахме и… Къде е Мурадин? Не можем да удържаме повече.

— Мурадин е мъртъв — каза Артас.

Студената, но утешителна същност на меча явно отслабна и сърцето му се изпълни с болка. Мурадин беше платил цената… но щеше да си струва, ако успееше да повали Мал'Ганис. Джуджето щеше да се съгласи, ако знаеше всичко, ако разбираше както Артас разбираше. Хората на Мурадин бяха поразени, но продължиха да обстрелват немъртвите, които също не спираха да приижат към тях.

— Смъртта му не беше напразна. Горе главата, капитане. Врагът няма да устои дълго на силата на Фростморн!

Всички се загледаха с невярващи очи, а Артас се хвърли в тълпата. Мислеше, че се е сражавал добре с благословения си чук, който сега лежеше изоставен и забравен в ледената гробница, където беше затворен Фростморн, но… Жертвите, които посичаше с меча, бяха несравнимо повече. Артас усещаше Фростморн все повече като свое продължение, а не като оръжие. Той бързо влезе в ритъм и започна да посича немъртвите, които се струпваха като стръкове жито пред косата на жътваря. В ръцете си държеше най-балансираното и перфектно оръжие. Един удар и раменете на създанието останаха без глава. Втори помитащ удар и около Артас се разхвърчаха костите на някакъв скелет. Следващ удар повали трети немъртъв. Около Артас се трупаха тела, докато той си проправяше път през немъртвите. В един момент, докато се оглеждаше за следващата си жертва, той видя как Фалрик се е загледал в него. На познатото му лице беше изписано благоговение, но също така и шок… и ужас? Сигурно заради гледката на клането. Фростморн просто пееше в ръцете му.

Вятърът се усили и започна да вали силен сняг на парцали. Фростморн явно беше съгласен, тъй като снеговалежът по никакъв начин не пречеше на Артас. Отново и отново острието улучваше целта си и все повече немъртви затрупваха земята. Накрая робите около него свършиха. Дойде време за господаря

им.

— Мал'Ганис, страхливецо! — провикна се Артас.

Дори гласът му звучеше по различен начин в собствените му уши и се носеше леко по свистящия вятър.

— Ела и се покажи! Подмами ме да дойда до тук, а сега се изправи срещу мен!

И ето че демоничният Властелин се появи, по-грамаден, отколкото Артас го помнеше, но със същата самодоволна усмивка. Изправи се в целия си ръст, крилете му разцепваха въздуха зад него, а опашката му свистеше. Щракна с пръст и немъртвите воини под командването му застинаха на място.

Този път Артас беше готов за страховитата среща с Властелина на ужаса. Изобщо не трепна. Вперил поглед във врага си, той безмълвно вдигна Фростморн и руните по острието му засияха. Мал'Ганис разпозна оръжието и леко присви сините си устни.

— Значи си взел Фростморн с цената на живота на другарите си, точно както каза Тъмният лорд[59]. По-силен си, отколкото предполагах.

Артас чу тези думи, но друг кадифен глас нашепваше в съзнанието му. Артас внимателно слушаше, а после се озъби свирепо.

— Хабиш си времето, Мал'Ганис. Сега чувам само гласа на Фростморн.

Властелинът отметна рогатата си глава назад и се изсмя.

— Чуваш гласа на Тъмния лорд — отвърна Мал'Ганис и посочи към меча с острия си черен нокът. — Той ти шепне чрез меча, който държиш!

Артас усети как кръвта напуска лицето му. Господарят на Властелина на ужаса… говори ми чрез Фростморн. Но как е възможно това? Това ли беше последният номер? Дали не е бил подмамен и доведен право в лапите на Мал'Ганис?

— Какво ти казва, млади човеко?

Самодоволната му усмивка се появи отново, сякаш знаеше нещо, което никой друг не знае. Властелинът на ужаса злорадстваше, наслаждавайки се на този обрат.

— Какво ти казва Тъмният лорд на мъртвите сега?

Шепотът се появи отново, но този път злорадо се усмихна Артас — като огледален образ на Властелина на ужаса. Сега той знаеше нещо, което Мал'Ганис не знаеше.

Артас размаха огромното, блестящо и изящно острие на Фростморн над главата си и зае нападателна поза.

— Казва ми, че е дошло време за отмъщението ми.

Зелените блестящи очи се разшириха.

— Какво? Не е възможно да…

Артас атакува. Мощното руническо оръжие се издигна и падна. Властелинът на ужаса не беше готов, но се поколеба само за миг и успя да вдигне навреме жезъла си и да парира удара. Отскочи настрани, а огромните му криле завихриха въздуха, но вятърът само разроши златните коси на Артас, без да наруши баланса или скоростта му. Той атакуваше отново и отново, вледеняващо спокоен, но бърз и смъртоносен като пепелянка, а острието на меча му пламтеше. Изведнъж усети нещо. Фростморн е жаден.

Част от него реагира с порив на страх. Жаден за какво? Нямаше значение. Той, Артас, жадуваше за мъст и щеше да я получи. Всеки път, щом Мал'Ганис опиташе да направи магия, се появяваше Фростморн, отблъскваше го настрани, разрязваше плътта му, тормозеше го, и накрая дойде мигът за последния смъртоносен удар. Артас почувства нетърпението на Фростморн, жаждата му и изкрещя, описвайки блестяща синя дъга с руническото острие, което нанесе смъртоносната рана в корема на Мал'Ганис.

Тъмна кръв се разпръсна и закапа по снега, а Властелинът на ужаса рухна. На лицето му беше изписано удивление, сякаш до самия си край той не беше повярвал, че може да бъде победен.

Артас остана на място, вятър и сняг се виеха около него, острието на Фростморн блестеше, на места затъмнено от тъмната демонична кръв, и осветяващо славната сцена.

— Свърши се — каза тихо Артас.

„Тази част от пътешествието ти — да, млади принце“ — прошепна Фростморн… Или дали наистина не беше самият Тъмен лорд, за когото спомена Мал'Ганис? Не знаеше, а и не го интересуваше. Артас се наведе и внимателно почисти острието в снега. „Но има още. Още толкова много. Толкова много сила, която може да бъде твоя. Толкова много знание и власт.“ Артас си спомни за Мурадин, когато четеше надписа. Без веднага да осъзнае, той сложи ръка на сърцето си. Мечът вече беше част от него и той беше част от меча.

Снежната буря се усилваше. Артас с голяма изненада забеляза, че изобщо не му е студено. Изправи се с Фростморн в ръка и се огледа наоколо. Демонът лежеше вкочанен в краката му. Гласът — на Фростморн или на мистериозния Тъмен лорд — беше прав. Имаше още. Още толкова много. И зимата щеше да му покаже. Артас Менетил сграбчи руническия меч, впери поглед към снежната буря и се затича, за да я прегърне.

* * *

Артас знаеше, че ще помни камбаните цял живот. Биеха ги само по особено важни случаи — кралска сватба, раждането на престолонаследник, погребение на крал… всички неща, които означаваха преходи в живота на кралството. Но днес камбаните звъняха, защото беше празник. Той, Артас Менетил, се беше завърнал вкъщи.

Беше известил за победата си. За откриването на виновника за заразата. За търсенето му. За убийството му и за този ден на славното му завръщане в родната му земя. Докато вървеше по пътя към Столицата пеша, той беше посрещан с радостни викове, поздрави и ръкопляскане… благодарни излияния от нация, спасена от принца й. Той ги приемаше, но след толкова дълго време нямаше търпение да се срещне с баща си.

„Искам да говорим насаме, татко, за да ти разкажа за всичко, което научих и видях“ — беше му написал в писмо, доставено няколко дни по-рано от бърз вестоносец. „Сигурно си говорил с Джейна и Утър. Представям си какво са ти казали, как са се опитвали да те настроят срещу мен. Уверявам те, постъпих така, както сметнах, че ще е най-добре за народа на Лордерон. Накрая унищожих този, който донесе заразата на хората и се връщам победител, в очакване на новата ера за кралството ни.“

Лицата на тези, които маршируваха зад него, бяха скрити под качулките им също като Артас и бяха толкова мълчаливи, колкото и той. Тълпата явно не очакваше тяхната реакция, за да отпразнува бурно завръщането им. Огромният подвижен мост беше свален и Артас премина по него. И тук имаше радостни тълпи, но вече не от обикновените хора, а от дипломати, благородници, гостуващи сановници на елфи, джуджета и гноми. Те стояха не само из двора, но и по ложите на балконите. Цветчета от рози — розови, бели и червени обсипваха завръщащия се герой на кралството.

Артас си спомни за онзи дъжд. Искаше да види Джейна на сватбения им ден… розови цветчета, посипващи усмихнатото й лице, което се обръща към него за целувка… Джейна…

Развълнуван от мислите си, той улови едно червено цветче в ръкавицата си. Побутна го замислено, но се намръщи, виждайки как се появява някакво петно. То порасна пред очите му, изсуши и унищожи цветчето, и накрая в ръката му то остана по-скоро кафяво, отколкото червено. Артас бързо захвърли мъртвото нещо и продължи напред.

Отвори с трясък огромните порти на тронната зала, която толкова добре познаваше, закрачи навътре, зърна за миг Теренас и му хвърли усмивка, която остана полускрита от качулката му. Артас коленичи покорно, държейки Фростморн пред себе си, а

върхът на острието докосна знака, издълбан върху каменния под.

— Ах, сине. Радвам се да те видя вече вкъщи — каза Теренас, изправяйки се с леко олюляване.

Теренас не изглежда добре, помисли си Артас. Инцидентите от последните няколко месеца го бяха състарили. Косата му сивееше, очите му изглеждаха уморени. Но вече всичко щеше да бъде наред. Повече няма нужда да се жертваш за хората си. Повече няма нужда да носиш тежката корона. Погрижил съм се за всичко.

Артас се изправи, а от движенията му бронята му леко потракна. Вдигна ръка и отметна качулката си, наблюдавайки реакцията на баща си. Теренас видя промяната в единствения си син и очите му се разшириха.

Косата на Артас, която преди беше златиста като зърното, което хранеше хората му, сега беше бяла като кост. Лицето му беше бледо, сякаш кръвта му беше източена от него.

„Време е“, прошепна Фростморн. Артас се приближи до баща си, който се беше спрял на подиума, вторачен и несигурен. Из залата бяха поставени няколко стражи, но те не можеха да му се опрат, нито на Фростморн, нито на двамата войници, които бяха дошли с него. Артас закрачи смело по килима на стъпалата и хвана баща си за ръката. После извади меча си. Руните на Фростморн блеснаха доволно. И после шепот… не от оръжието, а от спомен… гласът на тъмнокосия принц, сякаш отпреди цял един живот… „Бил е убит. Доверен приятел… тя го е убила. Пронизала е сърцето му…“ Артас поклати глава и гласът замлъкна.

— Какво е това? Какво правиш, сине?

— Заемам мястото ти… татко.

И гладът на Фростморн беше утолен… за момента.

* * *

Артас пусна на воля новите си верни и послушни поданици. Ликвидирането на стражите, които се втурнаха към него, виждайки смъртта на баща му, беше лесно. После той излетя навън с леденото намерение да продължи на двора.

Настъпи ужас. Веселбата бързо се превърна в жестока бъркотия. Празникът се превърна в бягство за живот. Много малко успяха да избягат. Повечето от тези, които бяха чакали с часове, за да посрещнат принца си, лежаха мъртви, в страшни кървящи рани, откъснати крайници, смачкани тела. Посланиците лежаха до обикновените хора — мъже, жени и деца, всички

зловещо еднакви в смъртта си.

Артас не се интересуваше от съдбата им — храна за гаргите или нови воини под негово командване. Щеше да ги остави на капитаните си — Фалрик и Маруин — също толкова белокоси като него и двойно по-безпощадни.

Артас мина по пътя, по който беше дошъл, съсредоточен върху едно-единствено нещо. След като дворът и труповете — съживени или не, останаха зад гърба му, той се втурна да бяга. Нямаше кон, който да язди, животните подивяваха от миризмата му и тази на последователите му. Но беше разбрал, че не се уморява, не и щом Фростморн или Крал-лич, който му говореше чрез острието, му шептяха в ухото. Той тичаше бързо към мястото, където не беше идвал с години.

В главата му се гонеха гласове, спомени, думи… „Знаеш, че все още не бива да го яздиш. Изпусна си уроците. Отново…“ Ужасният агонизиращ рев на Инвинсибъл кънтеше в главата му. Светлината, която се забави в онзи страховит момент, тя сякаш се двоумеше дали е достоен за благословията ѝ. Лицето на Джейна, когато приключиха връзката си. „Чуй ме, момче… Сянката вече падна и не можеш да сториш нищо, за да я спреш… Колкото повече се стремиш да избиеш враговете си, толкова по-бързо ще предадеш хората си в ръцете им.“ „Това не е поразена ябълкова градина, това е град, пълен с човешки същества!“ „Знаем твърде малко… не можем просто да ги убием като животни заради собствения ни страх!“ „Излъга хората си и предаде наемниците, които се биха за теб! Т’ва не е момчето на крал Теренас.“

Но те бяха онези, които не можеха да видят, да разберат. Джейна… Утър… Теренас… Мурадин. Всички те в някакъв момент с думи или с поглед му бяха казали, че греши.

Като наближи стопанството, той забави крачки. Поданиците му вече бяха минали оттук и по земята лежаха само вкочанени трупове. Артас застана безчувствен към болката, която му донесе разпознаването на телата дори сега. Те бяха късметлии просто да умрат. Мъж, жена и младеж на неговата възраст. И лехите с кученца… Тази година явно цъфтяха като луди. Артас пристъпи и протегна ръка, за да докосне едно от красивите, високи лавандуловосини цветя, но се разколеба, спомняйки си за розовото цветче. Не беше дошъл тук за цветя.

Обърна се и се затича към гроба, който беше там от почти седем години. Беше обрасъл с трева, но надписът все още се четеше. Нямаше нужда да го чете, за да разбере чий е.

Той застана по-натъжен от смъртта на този в гроба, отколкото от смъртта на собствения си баща, дарена от собствената му ръка.

„Силата е твоя — прошепна гласът. — Изпълни волята си.“

Артас протегна едната си ръка, а с другата здраво държеше Фростморн. Около протегнатата му ръка започна все по-бързо да се завихря мрачна светлина. Проточи се от пръстите му като змия и потъна в земята.

Артас усети как се свързва със скелета отдолу. Изпълни го радост, а очите му се напълниха със сълзи. Той вдигна ръката си и издърпа вече-не-живото нещо от седемгодишния му сън в студената мрачна земя.

— Стани! — заповяда му той, а думата като че избухна от гърлото му.

Гробът изригна с градушка от пръст. Риещи кокалести крака, копита търсещи опора в подвижната земя и череп, изправен нагоре, пробиващ повърхността. Артас гледаше с притаен дъх и усмихнато бледо лице.

Видях как се раждаш, помисли си той, спомняйки си булото, обвиващо шаващото, мокро, ново малко живо същество. Помогнах ти да дойдеш на този свят, помогнах ти и да го напуснеш и чрез ръката ми сега си пероден.

Жребецът-скелет продължи да рие и накрая успя да излезе на повърхността, подпирайки се стабилно на предните си крака, и изправи тялото си. Червен огън пламна в празните му очни гнезда. Размята глава, подскочи и някак изцвили, въпреки че меките му тъкани отдавна бяха изгнили.

Артас трепереше. Протегна ръка към немъртвото същество, което изцвили по-силно и зарови кокалестата си муцуна в ръката му. Преди седем години той беше яздил този кон до смъртта му. Преди седем години той рони сълзи, които бяха замръзнали на лицето му, когато вдигна меча си и прониза храброто сърце на любимото си животно.

Оттогава беше носил вината за това деяние сам. Но сега осъзна… всичко е било част от съдбата му. Ако не беше убил жребеца си, сега нямаше да може да го съживи. Ако беше жив, конят щеше да бяга от него. Сега беше немъртъв, имаше огън вместо очи, а костите му се свързваха с некромантската магия, която Артас владееше благодарение на дара от мистериозния Крал-лич. Сега вече кон и ездач можеха отново да станат едно, както винаги е трябвало да бъде. Не е било грешка преди седем години… той не е грешил. Не тогава, не и сега. Никога. И това беше доказателството.

По цялата земя, над която сега Артас властваше — с червената кръв на баща му все още върху острието на Фростморн — идваше смърт. Промяната.

„Това кралство ще падне“, обеща той на любимия си жребец.

Метна мантията си върху кокалестия му гръб и го възседна. „И от праха ще се въздигне нова орда, която ще разтърси основите на света!“

Конят изцвили. Инвинсибъл.

Част трета
Тъмната дама

Антракт

Силванас Уиндранър[60], бивш рейнджър-генерал на Куел'Талас, банши и Тъмна дама[61] на Отхвърлените[62], излезе забързано от кралската квартира със същата бърза и лека крачка, каквато имаше като жива. Предпочиташе телесната си форма за обикновените всекидневни дейности. Кожените й ботуши не издаваха и звук върху каменния под на Ъндърсити, но всички се обръщаха да я видят. Тя беше единствена по рода си.

Преди косата й беше златиста, очите й — сини, а кожата й имаше цвят на свежа праскова. Преди беше жива. Сега косата й, често покрита със синьо-черна качулка, беше черна като нощта, с бели кичури, а предишната й прасковена кожа — бледа, перлено синьосива. Беше избрала да облече старата си кожена броня, която разкриваше по-голямата част от слабото й, но мускулесто тяло. Ушите й потрепваха от тихото шушнене и тя рядко излизаше от покоите си. Тя беше владетелката на този град и светът дойде при нея.

До нея подтичваше Главният аптекар Фаранел, началник на Кралското аптекарско общество, който говореше оживено и с престорена усмивка.

— Много съм благодарен, че склонихте да дойдете, милейди — каза той, опитвайки се едновременно да се покланя, да върви и да говори. — Казахте, че искате да Ви информираме, ако експериментите се окажат успешни и да видите с очите си, щом…

— Запозната съм със заповедите си, Докторе — изрече рязко Силванас, докато слизаха по лъкатушещия коридор към вътрешността на Ъндърсити.

— Разбира се, разбира се. Ето, оттук.

Появиха се в помещение, което на някого с по-слаби нерви щеше да се стори като стая на ужасите. Над една голяма маса се беше навел някакъв немъртъв, който, тананикайки си тихо под нос, сшиваше части от различни трупове. Силванас леко се усмихна.

— Радвам се да видя, че някой си харесва работата — каза лукаво тя.

Чиракът се стресна и се наведе за дълбок поклон.

Чуваше се леко пращене от движението на някаква енергия. Няколко алхимици се суетяха наоколо, забъркваха отвари, претегляха съставки и си водеха бележки. Миризмата беше странна смесица от разложение, химикали и сладки билки. Силванас се сепна от реакцията си. Ароматът на билки й донесе

странно чувство на… тъга за дома. За щастие тази размекваща емоция не се задържа дълго. Подобни емоции винаги бяха краткотрайни.

— Покажете ми — заповяда тя.

Фаранел се поклони и я поведе през главната зала, покрай окачени на куки части от трупове до една странична стая.

До ушите на Силванас стигна слабият звук от плач. Тя влезе и видя клетките, пълни с опитни обекти — няколко бяха на пода, други се люлееха, закачени на вериги. Някои от тях бяха човеци. Други бяха Отхвърлени. Те бяха почти безжизнени — с очи, изгубили блясък и изпълнени със силен страх от доста дълго време. Но не им оставаше много.

— Както знаете, милейди — започна Фаранел, — немъртви пълчища се транспортират трудно като опитни обекти. Разбира се, за целите на експериментите ни Отхвърлените са също като немъртвите. Но с радост мога да докладвам, че опитите ни в тази област са доста успешни и подробно документирани.

У Силванас се зароди леко вълнение и тя удостои аптекаря с една от редките си красиви усмивки.

— Това много ме радва — каза тя.

Немъртвият доктор потръпна от щастие. Той повика с жест асистента си Кийвър — Отхвърлен, чийто мозък явно беше повреден от първата му смърт и който сега си говореше сам в трето лице, докато изваждаше двама от обектите. Единият от тях беше жена, която очевидно не беше толкова погълната от страх и отчаяние и, докато Кийвър я измъкваше от клетката ѝ, започна тихо да плаче. Другият — мъжки Отхвърлен, беше напълно пасивен и стоеше мирно. Силванас го огледа.

— Престъпник ли е?

— Разбира се, милейди.

Тя се зачуди дали наистина е така. Но в крайна сметка нямаше значение. Така или иначе щеше да послужи на Отхвърлените. Човешкото момиче беше на колене. Кийвър се наведе и я хвана за косата. Дръпна главата ѝ назад и когато тя отвори уста, за да извика от болка, той изля в гърлото ѝ нещо и запуши устата ѝ, принуждавайки я да го глътне.

Силванас гледаше как момичето се бори. До нея мъжкият Отхвърлен прие чашката, която Фаранел му подаде, и я изпи без да се дърпа.

Всичко стана много бързо. Човешкото момиче спря да се съпротивлява, тялото ѝ се стегна и изпадна в силен пристъп. Кийвър я пусна и се загледа с любопитство в кръвта, която започна да блика от устата, носа, очите и ушите ѝ. Силванас се обърна към Отхвърления. Той все още стоеше тихо и мирно и тя

започна да се мръщи.

— Това явно не е толкова ефикасно като…

Отхвърленият потрепери. За миг се олюля, изправи се тежко, но силно отслабналото му тяло не издържа и той се строполи на земята. Всички отстъпиха назад. Силванас остана възхитена, с леко отворена уста.

— От еднакво количество ли? — попита тя Фаранел.

Човешкото момиче изстена веднъж и остана неподвижно с отворени очи. Алхимикът кимна доволно.

— Точно така — отвърна той. — Както знаете, ние сме доста…

Немъртвият се сгърчи, кожата му се разкъса от рани, от които бликна черна кръв и слуз… и после също остана неподвижен.

— … доволни от резултатите.

— Наистина — каза Силванас.

Не й беше лесно да скрие възторга си и „доволни“ беше доста меко казано.

— Зараза, която убива както хора, така и немъртви. Очевидно засяга и моя народ, който също е немъртъв.

Силванас го изгледа с блеснали сребърни очи.

— Трябва да се погрижим това нещо да не попадне в погрешни ръце. Последствията могат да бъдат… унищожителни.

Той преглътна шумно.

— Да, милейди, наистина е така.

Когато се върна в кралските си покои, тя възвърна сериозното си изражение. В главата й се въртяха мисли за хиляди неща, но основното нещо, изгарящо ярко и бурно като сламения човек, който палеше на всеки ХалоусЕнд, беше едно.

Най-сетне, Артас, ти ще платиш за това, което извърши. Човеците, които превърна в себеподобни, ще бъдат избити. Пълчищата ти ще бъдат спрени. Повече няма да можеш да се криеш зад армията си от безмозъчни немъртви марионетки. А ние ще те удостоим със същата милост и състрадание, които ти ни показа.

Въпреки непоклатимия й самоконтрол, по устните й пробягна усмивка.

Седемнадесет

Яхнал скелета на верния си Инвинсибъл, Артас яздеше замислен към Андорал. Каква ирония само — точно този, който беше убил некроманта Кел'Тузад, сега беше изпратен да го съживи.

Фростморн продължаваше да му нашепва, въпреки че Артас нямаше нужда гласът на меча или на Крал-лич, както искаше да бъде наричан, да му вдъхва увереност. Нямаше връщане назад. Нито пък имаше желание за това.

След завладяването на Столицата Артас се беше уединил като странстващ паладин, но в тъмната му версия. Беше кръстосал земята си на шир и на длъж, водейки новите си поданици от град в град и пръскайки ги сред местното население. Сега му се струваше, че името, с което ги беше назовал Кел'Тузад — „немъртвия бич" — беше много подходящо. Някои отцепнически групи на духовенството се самобичуваха, за да прочистват порочността си. Пълчищата на Артас бяха бичът, с който той щеше да прочисти земята от живите. Той беше престъпил границата между два свята — донякъде беше жив, но тихият шепот на Крал-лич го зовеше като Рицар на смъртта, а изчезването на цвета от косата, кожата и очите му беше явен знак, че това е повече от титла. Не беше сигурен, но и не го интересуваше. Той беше избран от Крал-лич, Немъртвите пълчища му се подчиняваха и по някакъв странен и непонятен начин беше започнал да чувства особена загриженост към тях.

Сега Артас служеше на Крал-лич чрез един от сержантите му — Властелин на ужаса, почти същия като Мал'Ганис. Това също беше иронично, но не го притесняваше.

— Аз съм Властелин на ужаса като Мал'Ганис. Но не съм твой враг — увери го Тикондриъс.

Устните му се изкривиха по-скоро в презрителна усмивка.

— Всъщност дойдох да те поздравя. Ти уби собствения си баща и предаде земята си на Немъртвите пълчища, като по този начин премина първото си изпитание. Крал-лич е доволен от… ентусиазма ти.

Артас изпита смесено чувство на… болка и щастие.

— Да — каза той със спокоен глас. — Проклех всичко и всички, които някога бях обичал в негово име и все още не чувствам разкаяние. Нито жал, нито срам.

А в дълбините на сърцето му достигна друг шепот, но не от Фростморн — „Лъжец."

Артас потисна това чувство, а гласът някак си щеше да бъде

заглушен. Не можеше да си позволи никаква сантименталност, която щеше да го разяде като гангрена, ако ѝ позволеше.

Тикондриъс явно не забеляза нищо и посочи към Фростморн.

— Руническият меч, който държиш, беше изкован от моята раса преди много време. Крал-лич му даде силата да краде души и твоята беше първата, която взе.

Артас се вторачи в острието, разтърсен от различни емоции. Думите на Тикондриъс отекнаха в съзнанието му: „Откраднатa душа“. Ако Крал-лич беше поискал душата му в замяна на това да спаси хората, Артас щеше да я даде. Но Крал-лич не я беше поискал, просто си я беше взел. И сега тя беше там — заключена в светещото оръжие, толкова близо до Артас, че принцът… кралят… почти можеше да я докосне. И дали Артас изобщо успя да постигне това, за което се беше борил? Хората му спасени ли бяха? Имаше ли значение?

Тикондриъс го наблюдаваше отблизо.

— Тогава ще я карам без душа — каза с безразличие Артас. — Каква е волята на Крал-лич?

Оказа се, че трябва да подкрепи това, което беше останало от Култа на прокълнатите, за да изпълни по-голямата задача — възстановяването на останките на Кел’Тузад.

Те бяха в Андорал, където той самият ги беше оставил — купчина смърдяща гниеща плът. Андорал — мястото, откъдето беше тръгнало заразеното зърно. Той си спомни за яростта, с която беше повалил некроманта, но не я почувства. По устните му пробяга усмивка. Колко иронично.

След големите пожари от сградите бяха останали само овъглени греди. Тук не трябваше да е останал никой, освен немъртвите, но… дръпвайки юздите, Артас се намръщи. Инвинсибъл спря, толкова послушен в смъртта, колкото беше и в живота. Беше забелязал движение на хора. И малкото проблясваща светлина в мрачния ден угасна.

— Брони — каза той.

Около гробището и близо до една малка гробница стояха мъже в брони. Той хвърли бърз поглед и очите му се разшириха. Не бяха просто живи хора, не бяха просто войници, а паладини. И той знаеше защо са там. Очевидно много хора се интересуваха от Кел’Тузад.

Но Артас беше разпуснал ордена. Не трябваше да има паладини, и най-малко пък тук. Фростморн му прошепна… беше жаден. Артас извади мощния рунически меч, вдигна го във въздуха, за да могат последователите му да го видят, за да се съживят, и после атакува.

Инвинсибъл се впусна напред и Артас видя уплахата в очите

на пазителите на гробището, докато връхлиташе върху тях. Сражаваха се смело, но в крайна сметка се оказа безполезно и те го знаеха — Артас го видя в очите им. Тъкмо беше извадил Фростморн и усети радостта му от поглъщането на новата душа, когато чу глас.

— Артас!

Гласът му беше познат, но не помнеше чий е. Обърна се и се огледа. Мъжът беше висок, величествен. Беше свалил шлема си и гъстата му брада раздвижи паметта на Артас.

— Гавинрейд — каза изненадано той. — Отдавна не сме се срещали.

— Не толкова отдавна. Къде е чукът, който ти дадохме?

Гласът на Гавинрейд беше груб и рязък.

— Оръжието на паладина. Оръжието на честта.

Артас си спомни. Това беше мъжът, който постави чука в краката му. Колко истинско, чисто и искрено му се струваше всичко тогава.

— Сега имам по-добро оръжие — отвърна Артас и вдигна Фростморн във въздуха.

Мечът сякаш пулсираше в ръката му. И в същия миг нещо му хрумна и той не можа да се сдържи.

— Отстъпи, братко — каза той със странна нежност в гласа. — Тук съм, за да взема малко стари кости. Заради онзи далечен ден и заради ордена, към който и двамата принадлежахме, няма да те нараня, ако ме пуснеш да мина.

Рошавите вежди на Гавинрейд се събраха и той се изплю в посока на Артас.

— Не мога да повярвам, че те нарекохме наш брат! Не мога да разбера защо Утър се застъпваше за теб. Предателството ти разби сърцето му, момче. Той щеше да пожертва живота си за теб, а ти така да се отплатиш за верността му? Знаех си, че беше грешка да приемаме разглезен принц в ордена! Ти се подигра със Сребърната ръка!

Артас се изпълни с толкова гняв, че можеше да се задави с него. Как смееше да говори така? Артас беше Рицар на смъртта, слуга на Крал-лич. Живот, смърт и неживот — всичко беше в неговите ръце. А Гавинрейд заплю предложението му за защита. Артас стисна зъби.

— Не, братко — изръмжа той. — Когато те посека и те съживя, за да ми служиш, и те накарам да танцуваш на моята музика… това, Гавинрейд, ще бъде подигравка със Сребърната ръка.

С широка презрителна усмивка той го повика, кимайки. Немъртвите и членовете на култа, които го следваха, чакаха

мълчаливо. Гавинрейд запази спокойствие и се помоли на Светлината, която нямаше да го спаси. Артас го остави да довърши молитвата си и изчака оръжието му да заблести така, както преди заблестяваше неговият чук. Стиснал здраво Фростморн, той усети как силата на Крал-лич изпълва мъртво-немъртвото му тяло, и знаеше, че Гавинрейд няма шанс.

Нито пък той самият. Паладинът се бори с всички сили, но не беше достатъчно. Артас се позабавлява малко с него, облекчавайки обидата от думите му, но скоро му писна да си играе и довърши някогашния си брат по оръжие с един мощен удар. Той усети как Фростморн поема новата душа и леко потръпна, виждайки как безжизненото тяло на Гавинрейд се строполява на земята. Въпреки заканата си към вече покорения си враг, Артас го остави мъртъв.

С рязко движение той заповяда на слугите си да приберат останките. Беше оставил Кел'Тузад да гние, но някой, очевидно верен последовател на некроманта, се беше постарал да запази тялото му в малка крипта. Последователите на Култа на прокълнатите се втурнаха напред, стигнаха до гробницата и с мъка отместиха тежкия й капак. После бързо извадиха ковчега, който лежеше вътре. Артас го побутна с крак и леко се усмихна.

— Хайде, идвай, некроманте — каза той с насмешка, докато слугите му товареха ковчега в т.нар. „месохвъргачка“[63]. — Силите, на които служеше преди, отново се нуждаят от теб.

— Казах ти, че смъртта ми няма да промени нищо.

Артас се стресна. Беше свикнал да чува гласове, все пак Крал-лич му шептеше чрез Фростморн почти непрекъснато. Но това беше различно. Той разпозна гласа. Беше го чувал и преди, но надменен и подигравателен, а не потаен и заговорнически. Кел'Тузад.

— Какво, да не би вече да чувам и духове?

Не само ги чуваше, но можеше и да ги види. Или поне един от тях. Фигурата на Кел'Тузад бавно се появи във въздуха пред него, прозрачна и с тъмни дупки на мястото на очите й. Без съмнение беше той, а призрачните му устни се усмихваха доволно.

— Оказах се прав за теб, принц Артас. Доста време ти отне.

От нищото с гръмовен и гневен тътен се появи Тикондриъс и призракът, ако изобщо се беше появявал, изчезна. Артас остана потресен. Дали си въобразяваше? Дали освен душата си не започваше да губи и разсъдъка си?

Тикондриъс не беше забелязал нищо и се зае с ковчега. Отвори капака му и се загледа с отвращение в почти втечнения труп на Кел'Тузад. Артас с изненада установи, че вонята, макар и

убийствена, беше по-поносима от очакваното. Сякаш беше изминал цял живот, откакто беше стоварил чука си в тялото на некроманта и бе видял бързото разлагане на трупа му.

— Останките са твърде разложени. Няма да издържат прехода до Куел'Талас.

Артас се сепна.

— Куел'Талас? Златната земя на елфите…

— Да. Само енергиите на елфския Слънчев извор могат да върнат живота на Кел'Тузад — каза Властелинът на ужаса и се намръщи още повече. — А той продължава да се разлага всяка секунда. Трябва да откраднем една много специална урна от паладините. Сега я пазят тук. Сложете останките на некроманта в нея, за да го запазим по време на пътуването.

Властелинът на ужаса се усмихна самодоволно. Имаше нещо повече от това, което му казваше. Артас понечи да попита, но замълча. Тикондриъс нямаше да му каже. Той сви рамене, яхна Инвинсибъл и пое накъдето му беше посочено.

А зад гърба му прозвуча зловещият смях на демона.

* * *

Тикондриъс беше прав. Артас видя как по пътя бавно върви малка погребална процесия. Явно беше на някой военен или важен човек, съдейки по официалните облекла. Няколко мъже в брони маршируваха в редица, а този, който беше в средата на редицата, носеше нещо важно в ръцете си. Слънцето проблясваше слабо върху бронята му и предмета в ръцете му — това беше урната, за която говореше Тикондриъс. Изведнъж Артас осъзна защо демонът злорадстваше.

Той позна характерната осанка на паладина и уникалната му броня… и стисна Фростморн с ръце, които неочаквано се разтрепериха. Той потисна многото обърквaщи и неприятни чувства и заповяда на слугите си да приближат.

Погребението не беше голямо, макар да присъстваха известни воини и се оказа твърде лесно да ги наобиколят. Хората извадиха оръжията си, но не атакуваха, а се обърнаха в очакване на заповед към мъжа, който носеше урната. Утър, сякаш можеше да бъде някой друг, изглеждаше напълно спокоен, виждайки бившия си ученик. Лицето му беше невъзмутимо, но по-сбръчкано, отколкото Артас го помнеше. Очите му обаче изгаряха от справедлива ярост.

— Кучето се връща към бълвоча си — каза Утър, а думите му прозвучаха като удари от камшик. — Молех се да не се връщаш.

Артас леко потръпна.

— Аз съм като лош навик. Винаги се появявам отново — отвърна Артас с груб глас. — Виждам, че се смяташ за паладин, въпреки че разпуснах ордена.

Утър се засмя, макар и горчиво.

— Да не би да си беше помислил, че можеш да разпуснеш ордена? Аз отговарям пред Светлината, момче! Както и ти навремето.

Светлината. Още я помнеше. Сърцето му се сви и за момент, само за един момент той свали меча. Но тогава се появи шепотът, подсещайки го за силата, която притежава, напомняйки му, че не пътят на Светлината го беше довел до това, което всъщност искаше. Артас отново стисна Фростморн.

— Навремето правех много неща. Вече не.

— Баща ти управлява тази земя петдесет години, а ти я превърна в пепел за няколко дни. Но разрушението е лесно, нали?

— Много ме разчувства, Утър. Колкото и да ми е приятно, нямам време да се рея в миналото. Дойдох за урната. Дай ми я и ти обещавам да умреш бързо.

Той нямаше да бъде пощаден, дори и да му се беше помолил… особено ако му се беше помолил. Двамата имаха твърде много история. Твърде много… чувства. Сега Утър показа емоция, различна от гняв. Той остана втрещен и вторачен в Артас.

— Това е прахът на баща ти, Артас! Искаше да го заплюеш още веднъж, преди да оставиш кралството ти да гние ли?

Артас остана поразен. Татко…

— Не знаех какво има в урната — измънка Артас, по-скоро на себе си, отколкото на Утър.

Значи това беше втората причина Властелинът на ужаса да злорадства, когато му възложи задачата. Той явно е знаел какво съдържа урната. Изпитание след изпитание. Можеше ли Артас да нападне учителя си? Можеше ли да оскверни праха на баща си? Вече започваше да губи търпение. Той овладя гнева си, докато слизаше от коня и извади Фростморн.

— Не че има значение. Ще взема това, за което съм дошъл, по един или друг начин.

Фростморн сякаш си пееше в съзнанието и в ръката му, готов за битка. Артас зае позиция за атака. Утър го погледна и извади своето светещо оръжие.

— Не исках да повярвам — каза той с пресипнал глас, а Артас с ужас забеляза сълзите в очите му. — Когато беше по-млад и глупав, го наричах детска слабост. Когато израста крайно упорит,

реших, че е младежката нужда да излезе от сянката на баща си. И Стратхолм… да, Светлина, прости ми, дори това… Молех се да откриеш пътя си и да разбереш грешката от решението си. Не можех да се противопоставя на сина на краля си.

Артас насили усмивка и двамата започнаха да се дебнат.

— Но сега го правиш.

— Това беше последното обещание към баща ти. Към приятеля ми. Да се погрижа тленните му останки да бъдат погребани почтително, след като собствения му син безмилостно го посече — невъоръжен и без да очаква.

— Ще умреш заради това обещание.

— Вероятно.

Това явно не го притесняваше.

— Предпочитам да умра, спазвайки обещанието си, отколкото да живея от твоята милост. Радвам се, че е мъртъв. Радвам се, че не може да види в какво си се превърнал.

Думите му бяха… болезнени. Артас не го очакваше. Той спря за миг, объркан от множество противоречиви емоции, а Утър, който винаги го беше надвивал, се възползва от момента, за да атакува.

— За Светлината! — извика той и замахна с чука, засилвайки го с всичка сила към Артас.

Блестящото оръжие изсвистя покрай ушите на Артас, но той отскочи в последния миг и усети полъха му върху лицето си. Изражението на Утър беше спокойно, съсредоточено и… страшно. Той приемаше за свой дълг да убие сина-предател и да спре плъзналото зло.

По същия начин Артас се чувстваше длъжен да отнеме живота на човека, от когото се беше учил. Трябваше да заличи миналото си… изцяло. Иначе винаги щеше да се поддава на измамно сладката надежда за милост и прошка. С неясен вик Артас замахна с Фростморн.

Чукът на Утър го спря. Двамата мъже се сблъскаха, лицата им се доближиха на сантиметри едно от друго, ръцете им трепереха от напрежение, но накрая Утър изрева и отблъсна Артас назад. По-младият мъж се спъна. Утър се хвърли към него. Лицето му продължаваше да е спокойно, но очите му бяха изпълнени с ярост и непоколебимост и той сякаш вярваше, че победата му е сигурна. Артас остана потресен от пълната му увереност. Ударите му бяха силни, но нестабилни. Никога досега не беше успявал да надвие Утър…

— Всичко свършва тук, момче! — извика Утър и гласът му отекна.

Изведнъж, за ужас на Артас, паладинът беше облян от

заслепяваща слънчева светлина. Не само чукът му, но и цялото му тяло — сякаш се бе превърнал в оръжие на Светлината, която щеше да сразi Артас.

— За справедливостта на Светлината!

Чукът се вдигна и се стовари… Артас изгуби всичкия си въздух от мощния, прав и решителен удар в корема. Единствено бронята му го спаси, но дори тя се огъна под блестящия чук на благочестивия, озарен паладин. Артас се сгромоляса на земята, изпускайки Фростморн, сгърчи се от болка, но направи жалък опит да си поеме въздух и да се изправи. Светлината… Той й беше обърнал гръб, беше я предал. И сега тя искаше отплата чрез Утър, Носителя на Светлината, най-върховния й защитник. Сега тя изпълваше стария му учител с чист, ослепителен блясък и воля.

Сиянието на Утър се засили и Артас се смръщи, а Светлината попари очите и душата му. Беше я отхвърлил и беше сгрешил, беше сгрешил ужасно. Сега милостта и любовта й се бяха трансформирали в това сияйно и непреклонно същество. С насълзени очи той се вгледа в бялата светлина, извираща от очите на Утър и зачака последния му удар.

Дали сграбчи меча си, без да го осъзнава или той сам долетя в ръцете му в онзи разкъсващ душата му момент, Артас не можа да разбере. Знаеше само, че изведнъж ръцете му стиснаха дръжката на Фростморн и гласът прозвуча в ушите му.

„Всяка Светлина има своя Сянка… всеки ден има своя нощ… и дори най-яркият пламък може да бъде угасен. Както и най-светлият живот.“

Артас си пое въздух с мъка и само за миг видя как изчезва Светлината, която обгръщаше паладина. Утър вдигна чука си, готов за съкрушаващия удар… Но Артас вече не беше там.

Ако Утър беше мечка, огромна и мощна, то Артас беше тигър — силен, хитър и бърз. Чукът беше мощен и благословен от Светлината, мъжът, който го държеше — също. Но не беше оръжие за бърз бой, нито пък стилът на Утър беше такъв. От друга страна Фростморн, макар и огромен рунически меч за две ръце, сякаш се движеше почти сам.

Артас се хвърли напред, вече напълно уверено и започна да атакува ожесточено. Замахваше безпощадно към Утър, Носителя на Светлината, без да му дава никаква възможност да направи своя разбиващ удар. Очите на паладина се разшириха от изненада, но после се присвиха непоколебимо. Само че Светлината, която извираше от мощното му тяло, сякаш намаляваше с всяка секунда. Намаляваше от силата, която Краллич излъчваше. Фростморн се стоварваше отново и отново върху

бляскавия чук, върху дръжката му, върху рамото на Утър, забивайки се дълбоко в тясното пространство между бронята на шията и рамото. Утър изрева и се олюля назад, а от раната му рукна кръв. Фростморн жадуваше за още и Артас искаше да му угоди.

Озъбен като звяр и с развята бяла коса, той се хвърли към Утър. Чукът, славен и светъл, падна от безсилните пръсти на Утър, след като Фростморн едва не отсече ръката му. Последва силен удар в гърдите му… После и втори, на същото място, който сряза бронята му и разкъса плътта под нея. Плащът на Утър в синьо и златисто, цветовете на Алианса, за който се беше сражавал преди, сега се разпростря на парчета върху заснежената земя, а Носителят на Светлината се свлече на колене. Погледна нагоре, дишайки тежко. От устата му бликна кръв и се стече по брадата му, но на лицето му нямаше и следа от намерение да се предаде.

— Искрено се надявам, че за теб има специално място в ада, Артас.

Той се закашля от несекващата кръв.

— Едва ли някога ще разберем, Утър — отговори студено Артас, вдигайки Фростморн за последния си удар.

Мечът като че запя от радост.

— Възнамерявам да живея вечно.

Той замахна с меча право надолу към гърлото на Утър, спирайки завинаги болезнените думи, пронизвайки огромното сърце. Утър умря почти веднага. Артас издърпа меча си и отстъпи назад разтреперан. Явно напрежението и умората си казваха думата.

Той се наведе и взе урната. Подържа я известно време, после бавно счупи печата, махна капака и изсипа съдържанието ѝ. Прахът на крал Теренас се разпиля върху снега като сив дъжд, като заразено брашно. Внезапно вятърът смени посоката си. Сивата пепел, която беше единственият остатък от краля, изведнъж се издигна във въздуха, завихри се и полетя към Рицаря на смъртта. Артас се стресна и отстъпи крачка назад. Той автоматично закри лицето си с ръце, изпускайки урната, която падна на земята с тъп звук. Артас затвори очи и се извърна, но не достатъчно бързо. Парливата пепел в устата му го накара да се закашля силно. Изведнъж го завладя паника. Опита да си почисти лицето с брониранатa си ръка, но финият прах беше полепнал по гърлото, в носа и в очите му. Артас започна да плюе и за миг стомахът му се сви. Пое си дълбоко въздух и се опита да се овладее.

В следващия момент вече беше спокоен. Ако изобщо беше

почувствал нещо, вече го беше заключил някъде дълбоко, без самият той да знае точно къде. С каменно лице, той се върна при каруцата, където бяха вонящите втечнени останки на Кел'Тузад и подаде урната на един от немъртвите.

— Сложете некроманта тук — заповяда той.

После яхна Инвинсибъл. Куел'Талас не беше далеч.

Осемнадесет

През шестте дни, които бяха нужни да достигнат до високите елфски владения, Артас разговаря със сянката на Кел'Тузад и събра още много, много последователи.

Тръгвайки на изток от Андорал, следван от месохвъргачките си, той премина през малките селца в полето Фелстоун[64], овошките на Далсън и стопанството на Гарън, през река Тондрорил към източната част на Лордерон. Навсякъде пъплеха съживени жертви на заразата. Само при една мислена команда те се присъединяваха към пълчищата като послушни хрътки. Грижите за тях бяха прости — хранеха се с мъртвите. Всичко беше много… прибрано.

Артас с готовност прие тези нови попълнения, както и огромните създания, сшити от различни човешки тела, а също и духовете на умрелите. Но към него се присъедини и съвсем невиждан съюзник, който го стресна, ужаси, но накрая го зарадва.

За пръв път ги видя на половината път до Куел'Талас. Когато се появиха в далечината, сякаш самата земя се раздвижи. Не, това не можеше да бъде. Това бяха някакви зверове. Говеда или овце, които са избягали от оборите си, след като стопаните им са били превърнати в немъртви…

Мечки или вълци, търсещи прехрана от пресните трупове… С ужасени и невярващи очи, Артас сграбчи Фростморн. Не се движеха като четириноги животни. Движеха се бързо и се суетяха по хълмовете и поляните като…

— Паяци — прошепна той.

Сега се изливаха от хълмовете, виолетово-черни, многокраки и зловещи… идваха бързо към Артас. Идваха за него… те…

— Това са новите воини, които Крал-лич изпраща на любимеца си — чу се гласът на Кел'Тузад.

Явно единствено Артас можеше да вижда и чува призрака, който през последните няколко дни доста се беше разприказвал. Наскоро беше започнал да внушава подозрение у Рицаря на смъртта. Не към себе си, а към Тикондриъс и останалите демони.

— Не трябва да се доверяваш на Властелините на ужаса. Те са тези, които затвориха Крал-лич. Ще ти кажа всичко… когато отново стъпя на тази земя.

Имаха много време. Артас се чудеше дали Кел'Тузад само му пускаше кокалче, за да е сигурен, че мисията ще бъде изпълнена.

— Изпратил ми е… тези твари? — попита Артас. — Какви са те?

— Преди са били нерубиани[65] — отвърна Кел'Тузад. —

Потомци на древната и горда раса акир[66]. Когато бяха живи, притежаваха невъобразима интелигентност и се бяха посветили да избиват всички, които не бяха като тях.

Артас погледна към паякообразните същества и потръпна с отвращение.

— Чудесно. И как?

— Ами те се възпротивиха на този, на когото ние служим. Той ги превърна в немъртви заедно с господаря им Ануб'арак и сега те са тук, за да те следват, принц Артас. Да служат в негова чест и в твоя също.

— Немъртви паяци… — зачуди се Артас.

Бяха огромни, отвратителни и смъртоносни. Движеха се бързо и се смесиха с труповете, духовете и гигантските парчетии.

— За да се бият с елфите в Куел'Талас.

Този Крал-лич, който и да беше той, явно имаше усет към драматизма.

Приближаването на Артас, разбира се, не остана незабелязано. Елфите бяха известни с опитните си разузнавачи. Повече от вероятно беше, че преди Артас да успее да ги види, те вече щяха да го очакват. Но това не беше важно. Събралата се войска беше достигнала внушителни размери и нямаше съмнение, че въпреки нервните предупреждения на Кел'Тузад, Артас щеше да влезе в чудната вечна земя и бързо да стигне до Слънчевия извор.

Бяха хванали пленник — млад жрец, който в опита си да се защити, без да иска беше издал малко важна информация, от която Артас щеше мъдро да се възползва. Освен това, заловиха и друг елф, който, за разлика от жреца, с готовност предаде народа и земята си в замяна на силата, която Артас и Крал-лич му обещаха.

Рицарят на смъртта остана изумен от лекотата, с която елфският магьосник се предаде. Остана не само изумен, но и объркан. Преди хората обичаха Артас, а също и баща му. Той се радваше на топлото одобрение от страна на поданиците си. Беше си направил труда да запомни имената им и да слуша семейните им истории. Искаше да го обичат. И те го обичаха и му бяха верни, както капитан Фалрик.

Но Артас трябваше да приеме, че елфските водачи също обичаха народа си. И както Артас вярваше, те също би трябвало да вярват, че поданиците им са лоялни към тях. А в същото време един от магьосниците им беше предал хората си срещу простото обещание за сила, от простата съблазън са власт. Смъртните бяха подкупни. Смъртните можеха да бъдат използвани или купени.

Артас обърна поглед към новата си армия и се усмихна. Да…

така беше по-добре. С тези, които не можеха да сторят друго, освен да му се подчинят, въпросът за вярност изобщо не стоеше.

* * *

— Истина е — каза задъхано разузнавачът. — Всичко е вярно.

Силванас Уиндранър, рейнджър-генерал на Силвърмуун, добре познаваше този елф. Информацията на Келмарин винаги беше точна и подробна. Тя слушаше без желание да повярва, но и без да смее да се усъмни. Разбира се, всички бяха чули слуховете за някаква зараза, която била плъзнала по човешките земи. Но куел'дорейските елфи смятаха, че са в безопасност в родината си. През вековете бяха устоявали на атаките на дракони, орки и тролове. Със сигурност това, което се случваше в човешките земи, нямаше да стигне до тях.

Само че грешаха.

— Сигурен ли си, че е Артас Менетил? Принцът?

Все още задъхан, Келмарин кимна.

— Да, милейди. Чух поданиците му да го наричат с това име. Съдейки по това, което видях, не смятам, че слуховете, че е убил собствения си баща и е отговорен за размириците в Лордерон, са преувеличени.

Силванас слушаше, а сините й очи се разшириха от историята на разузнавача, която се оказа твърде невероятна, за да е истина. Ходещи трупове — както пресни, така и разложени. Огромни, безмозъчни създания, съшити от човешки части; странни зверове, които летят и изглеждат като съживени каменни същества; гигантски паякообразни твари, които й напомняха историите за изчезналата акирска раса. А също и вонята… Келмарин, който никога не преувеличаваше, докладва подробно за смрадта, която предшества армията. Горите — първата отбранителна сила на земята им, падаха под ударите на странните бойни машини, които бяха донесли със себе си. Силванас си спомни за червените дракони, които бяха подпалили горите преди много години. Силвърмуун устоя, разбира се, но горските земи доста пострадаха. Както страдат и сега…

— Милейди — завърши Келмарин, изправи глава и я изгледа загрижено. — Ако успее да проникне… не мисля, че имаме достатъчно войски, за да го победим.

Жестокият извод й донесе гнева, от който се нуждаеше.

— Ние сме куел'дорейци — изрече рязко тя, изправяйки се. — Земята ни е неуязвима. Той няма да влезе. Не се плашете. Първо трябва да разбере как да развали магиите, които предпазват

Куел'Талас. После трябва да успее да го направи. И по-добри, и по-мъдри врагове са се опитвали да превземат земята ни. Имай вяра, приятелю. Имай вяра в силата на Слънчевия извор… и в силата и волята на народа ни.

Докато Келмарин беше отведен да подкрепи силите си, преди да се завърне на поста си, Силванас се обърна към рейнджърите си:

— Сама ще се погрижа за този човек. Свикайте първите батальони. Ако Келмарин е прав, трябва да сме готови за контраатака.

* * *

Силванас се качи на върха на Голямата порта, която заедно с назъбения планински пръстен осигуряваше защита на земята й. Тя беше облечена с пълна и удобна кожена броня, а лъкът й беше преметнат на гърба й. Заедно с Шелдаръс и Вор'атил — другите двама разузнавачи, които бяха тръгнали преди нея и я чакаха да дойде с рейнджърското си подкрепление, стояха и гледаха ужасени. Както ги беше предупредил Келмарин, вонята се усещаше много преди да се появят самите същества.

Принц Артас яздеше кон-скелет със зловещи очи, а Силванас моментално разпозна огромния рунически меч на гърба му. Човеци, облечени в черно, се суетяха, изпълнявайки заповедите му. Същото правеха и немъртвите. Силванас се задави от гняв, оглеждайки сбирщината от всякакви гниещи трупове и остана безмълвно благодарна на вятъра, който смени посоката си и отвя смрадта надалеч от нея.

Тя разясни плана си, махайки нервно с дългите си пръсти, а рейнджърите кимаха разбиращо. После се разпръснаха безшумни като сенки, а Силванас обърна поглед към Артас. Изглежда, не беше забелязал нищо. Приличаше на човек, но твърде блед, а косата му беше бяла, вместо златиста, каквато беше чувала, че е била. Как тогава търпеше подобно нещо? Да бъде заобиколен от мъртви… невероятната смрад… ужасяващите създания…

Тя потрепери и се опита да се съсредоточи. Немъртвите, които се подчиняваха на Артас, просто стояха и чакаха заповедите му. Човеците-некроманти, помисли си Силванас и усети как се изпълва с отвращение, бяха заети със създаването на чудовища, които да служат като постови. Те не можеха и да си помислят за поражение. Арогантността им щеше да ги погуби.

Тя чакаше и гледаше, докато стрелците й заеха позициите си. Предупредена от Келмарин, тя беше свикала две трети от

рейнджърите си. Беше твърдо убедена, че Артас няма да успее да премине през елфските магически порти, които закрилят Куел'Талас. Имаше прекалено много неща, които не знаеше за тях, за да го стори. Но все пак… и тя не беше вярвала на много неща, които сега виждаше с очите си. По-добре да премахне заплахата тук и сега.

Тя се обърна към Шелдаръс и Вор'атил. Те уловиха погледа й и кимнаха. Бяха готови. Силванас копнееше просто да атакува и да повали врага без предупреждение, но честта й не го позволяваше. После нямаше да бъде възпята като защитилата родната земя с подмолни средства рейнджър-генерал Силванас Уиндранър.

— За Куел'Талас — прошепна тя и се изправи.

— Не сте добре дошли тук! — извика тя със силен и мелодичен глас.

Артас обърна коня си. Силванас за миг съжали горкото създание.

Той се завъртя и се вгледа в нея внимателно. Некромантите замлъкнаха, обръщайки се към господаря си в очакване на команда.

— Аз съм Силванас Уиндранър, рейнджър-генерал на Силвърмуун. Съветвам ви да си вървите веднага.

Устните на Артас — бяха сиви, забеляза тя, сиви устни върху бяло лице на човек, който някак си личеше, че е още жив — се изкривиха в усмивка. Той явно се развесели.

— Ти си тази, която ще си върви, Силванас — отвърна Артас, умишлено пропускайки да назове титлата й.

Гласът му щеше да прозвучи като приятен баритон, ако не беше съпроводен с… нещо. Нещо, което накара дори нейното сърце да потрепне за миг. Тя се стегна и се опита да запази самообладание.

— Самата смърт е дошла за земята ви.

Сините й очи се свиха.

— Постарайте се добре — предизвика го тя. — Портата към вътрешното кралство е защитена от мощни заклинания. Няма да преминете.

Тя приготви първата си стрела, което беше знак за атака. След миг десетки стрели внезапно изсвистяха във въздуха. Силванас се беше прицелила в човека… или този, който е бил човек… или принц и изстрелът й беше точен, както винаги. Стрелата полетя към незащитената глава на Артас. Но в мига преди да попадне в целта, се появи синьобяло проблясване.

Силванас зяпна. По-бързо, отколкото тя можеше да си представи, Артас беше извадил меча си със светещи в синьо и

бяло руни и беше разцепил стрелата на две. Той се усмихна широко и й смигна.

— На оръжие, воини мои, избийте ги всичките, за да могат да служат на мен и господаря ми! — извика Артас.

Гласът му отекна с онзи странен силен грохот. Тя изръмжа и отново се прицели. Но той вече се движеше, немъртвият кон го носеше с неестествена бързина и тя осъзна, че тези ужасяващи войски нападат.

Те наближаваха рейнджърите и за миг й заприличаха на рояци насекоми, напълно слети в безмозъчно единство. Стрелците бяха инструктирани първо да премахнат живите, а после с огнени стрели да преминат към неживите. Първият залп от стрели попадна до почти всеки некромант. Вторият изпрати десетки огнени стрели по ходещите трупове. Но въпреки че започнаха да падат, някои почти напълно изсъхнали, други мокри и гниещи, истинската им бройка започна да се разкрива на вълни пред очите й.

Някак си успяха да се пръснат по почти отвесните стени от земя и камък, където бяха позициите на рейнджърите. За щастие, някои от тях бяха твърде разложени, за да стигнат надалеч и загнилите им крайници се разпадаха, спирайки по-нататъшните им опити за движение. Но това не ги спираше напълно. Те продължаваха да напредват към рейнджърите, които вече трябваше да захвърлят лъковете и да хванат мечовете си. Бяха опитни воини, разбира се, обучени за ръкопашен бой. Можеха да се бият с врагове, които да бъдат забавени от загуба на кръв или крайник, но тези…

Мъртви ръце, по-скоро с нокти вместо пръсти, се протегнаха към Шелдаръс. С намръщено лице червенокосият рейнджър се сражаваше яростно, а устните й се движеха от викове, които Силванас не можеше да чуе. Но немъртвите я наобиколиха, притиснаха я и Силванас усети дълбока болка, виждайки как Шелдаръс изчезва в ръцете им.

Фокусирана към дълга си и без да се замисля, тя опъна тетивата и стреля. С крайчеца на окото си видя едно от страховитите крилати същества, със сива като камък кожа, да профучава на няколко метра от нея. Прилепоподобното му лице се озъби в усмивка, когато се спусна, сграбчи Вор’атил и го понесе във въздуха, сякаш откъсваше зрял плод от дърво. Ноктите му се вдълбаха в раменете му и върху Силванас попаднаха пръски кръв, докато съществото се издигаше в небето с трофея си.

Вор’атил се съпротивляваше в лапите на звяра и успя да напипа и извади камата си. Силванас отмести поглед от немъртвите под нея и се прицели в чудовището горе. Стрелата й

полетя точно към шията му, но отскочи, без да го нарани. Съществото отметна глава и се озъби, вече загубило желание за игрички с Вор'атил. Вдигна ръка и разряза с нокът гърлото на разузнавача, после го захвърли небрежно и се понесе в търсене на следващата си жертва.

С безмълвна печал Силванас гледаше как безжизненото тяло на приятеля й пада на земята върху купчината мъртви некроманти, свалени по-рано от рейнджърите й.

И после зяпна. Некромантите се размърдаха. От телата им стърчаха стрели, на някои от тях проблясваха дори десетки… но те пак се движеха.

— Не — прошепна тя, погнусена.

Ужасеният й поглед попадна върху Артас. Принцът се взираше в нея с онази проклета злорада усмивка. Едната му силна бронирана ръка стискаше руническия меч, другата беше вдигната в приканващ жест и Силванас видя как още един убит човек се размърда, изправи се и извади стрелата от окото си, сякаш махаше прашинка от дрехата си. Войската на Артас не даде нито една жертва от атаката й. Всеки, който паднеше убит, биваше съживен от черна магия. Артас забеляза озарението и гнева в очите й и усмивката му прерасна в злорад смях.

— Опитах се да ти кажа — извика той, а гласът му се издигна високо над тътена на битката. — Ти ще ми осигуриш нови попълнения…

Той повтори жеста си и още едно тяло се раздвижи и изправи, следвайки движението на ръката му. Тялото беше слабо и мускулесто, с дълга черна коса, вързана на опашка… с тъмна кожа и заострени уши. От раните по гърлото му все още се стичаше кръв, а главата се клатеше нестабилно, като че пораженията върху врата му бяха прекалено сериозни, за да я държат изправена. Мъртвите очи, които преди бяха сини като лятно небе, се спряха върху Силванас. И после бавно се насочи към нея. Беше Вор'атил.

В този момент тя усети как портата под краката й леко се разтърси. Убийството и съживяването на същества, които трябваше да си останат мъртви, беше отвлякло вниманието й и тя не беше забелязала кога машините на Артас се бяха строили за обсада. Създанията с размери на огри, които бяха сшити от различни части на трупове, също обстрелваха портата. Паякообразните същества им помагаха.

После се чу звук от меко цопване и Силванас се покри с мокри пръски от… нещо. За част от секундата съзнанието й отказа да приеме това, което видя с очите си, но после се окопити.

Артас не само съживяваше труповете на падналите елфи, той мяташе телата им… или части от телата им вместо муниции… по Силванас.

Тя преглътна тежко и издаде заповед, която няколко минути преди това не беше и помисляла, че може да изрече.

— Шинду фала на! Оттеглете се към втората порта! Оттеглете се!

Тези, които бяха оцелели — оскъден брой, но поне все още живи и борещи се под командването й — моментално се подчиниха. Те събраха ранените и ги понесоха на рамене с пребледнели, облети в пот лица, които изразяваха същия насила сдържан ужас, който беше изписан и на нейното лице. Елфите побягнаха. Друго не им оставаше. Това не беше организирано, синхронизирано военно отстъпление, а чисто бягство за спасение. Силванас тичаше заедно с другите, носейки ранен на раменете си, а мислите в главата й препускаха.

Зад гърба й се разнесе нечуваният звук от пропукването на портите и рева на немъртвите, които отбелязваха победата си. Сърцето й щеше да се пръсне от болка.

Беше успял… но как? Как?

Гласът му — силен и звучен, и примесен с нещо тъмно и зловещо, отекна над шума.

— Елфската порта падна! Напред, воини! Напред към победа!

За Силванас като че ли най-ужасното и страшно нещо в този злокобен вик беше… радостта, която излъчваше.

Тя хвана ръкава на младия елф, който тичаше до нея.

— Тел'кор! — извика му тя. — Бягай към платото на Слънчевия извор. Кажи им какво видя тук. Кажи им… да се подготвят.

Тел'кор беше още млад и не успя да прикрие искрата на разочарованието, която проблесна по красивите му черти. Той искаше да остане и да се бие, но разбра и наведе златната си глава. Силванас се поколеба.

— Милейди?

— Кажи им… може да сме били предадени.

Тел'кор пребледня, но кимна и полетя напред като стрела. Той беше добър стрелец, но Силванас не се заблуждаваше и знаеше, че един лък повече или по-малко не беше от значение за грозящата ги война. Но магьосниците, които владееха и насочваха енергиите на Слънчевия извор, знаеха срещу какво са изправени… познаваха тази сила.

Елфите бягаха на север и докато войските й преминаваха по моста, тя внезапно спря, обърна се и погледна назад. И остана втрещена. Очакваше да види как Артас и тъмната му армия

приближават. Това щеше да е достатъчно страшно — немъртвите, огромните създания, летящите, подобни на прилепи демони, страховитите паякообразни — стотици воини, напредващи с непреклонна решителност. Това, което не очакваше да види, бяха следите, които оставяха след себе си.

Като следи от охлюв, като бразда от гребло, земята, където немъртвите бяха стъпвали, беше черна и безплодна. Дори по-лошо. Силванас си спомни за изпепелените гори, които оставиха орките, но които природата щеше да прероди. Това… това беше ужасяваща черна пътека на смърт, сякаш неестествените енергии, които съживяваха труповете, убиваха самата земя под краката им. Отрова! Те бяха отрова, черна магия от най-ужасен вид. Трябваше да бъде спряна.

Силванас спря само за миг, но имаше чувството, че е стояла като замразена цял живот.

— Спрете! — извика тя със силен и уверен глас. — Ще установим съпротивата си тук.

Елфите останаха изненадани за момент, но после се съгласиха. Силванас ги инструктира бързо и те се втурнаха да изпълнят заповедите. Много от тях се спряха и шокирани се загледаха в мъчителните рани на земята, които бяха ужасили рейнджър-генерала им, но бързо се съвзеха и продължиха. По-късно щяха да имат достатъчно време да скърбят за осквернената земя. Сега трябваше да попречат на страшната отрова да бъде разпространена.

Вонята предшестваше армията, но Силванас и нейните рейнджъри вече бяха посвикнали и не се повлияха от нея. Тя застана на моста с изправена глава, а изпод качулката й светлееше златистата й коса. Армията от немъртви се забави и спря, обърканa от гледката. Грозните каруци, катапулти и требушети също изскърцаха и останаха на място. Конят-скелет се изправи на крака и Артас го потупа по врата, сякаш беше живо същество. Конят отвърна на жеста на господаря си и Силванас я побиха тръпки от нередното нещо, което се разигра пред очите й.

— Леле! — възкликна Артас с насмешка и нещо като топлота в гласа. — Това не може да са величествените елфски порти, за които толкова много съм чувал.

Силванас се принуди да му се усмихне.

— Не точно. Но все пак ще видиш, че не са толкова крехки.

— Но това е просто някакво мостче, милейди. И все пак елфите обичат да слагат хартиени гриви на котките си и да ги наричат лъвове…

Тя го изгледа, но гневът й надделя над престорената й самодоволна усмивка.

— Премина през първите порти, касапино, но няма да минеш през вторите. Вътрешните врати към Силвърмуун се отварят със специален ключ, който никога няма да имаш!

Тя кимна на хората си, те прекосиха моста и се присъединиха към останалите.

Хуморът на Артас изчезна и светлите му очи проблеснаха. Брониранатa му ръка стисна руническия меч и гравираните му знаци прозвъняха.

— Губиш си времето, жено. Не можеш да избягаш от неизбежното… Макар че трябва да призная, харесва ми да гледам как бягаш.

Този път Силванас се засмя. Гневният, самодоволен звук се издигна някъде от дълбините на душата й.

— Мислиш, че бягам от теб? Явно досега не си се сражавал с елфи.

Някои неща, замисли се тя, бяха невероятно прости. Силванас вдигна ръка, хвърли напълно немагическия, но особено практичен запалителен предмет и хукна да бяга, преди мостът зад гърба й да избухне. Дърветата ги посрещнаха, извиха златни и сребърни корони и ги скриха от очите на врага. Преди да се отдалечи, тя дочу нещо, което я накара да се усмихне свирепо.

— Жената-рейнджър започва да ми лази по нервите…

Да. Така беше. Врабчето дразнеше ястреба. Елрендар разделяше горите Евърсонг[67] и той нямаше да успее скоро да намери път за военните си машини.

Тя знаеше, че това щеше само да ги забави. Но ако армията се забавеше достатъчно, може би щеше да успее да изпрати вест.

Силванас беше започнала да се притеснява. Артас изглеждаше напълно уверен, че ще може да се пребори с магията, която движеше елфските порти. Вече беше показал известни познания, успявайки да премине през външните, макар те да не бяха защитени с толкова силна магия, както вътрешните. А съдейки по това, което беше видяла, арогантността беше нормалното му състояние, но… възможно ли беше? Отново се изпълни с мъчителната несигурност, която я накара да изпрати последното си предупреждение към магьосниците по Тел’кор.

Дали Артас знаеше за ключа?

Деветнадесет

Предателят — магьосник на име Дар'кан Дратир, трябваше да улесни нещата. И, разбира се, до някаква степен беше успял. В противен случай Артас никога нямаше да разбере за Ключа на трите луни[68] — магически предмет, разделен на три отделни лунни кристала, които били скрити на различни строго охранявани места из Куел'Талас.

Готов да предаде народа си, продажният елф беше обяснил, че всеки храм е бил построен върху пресечна точка на Лей линии[69], подобно на самия Слънчев извор. Лей линиите били кръвоносните съдове на земята, по които се движела магия вместо червена течност. Кристалите, свързани по този начин, образували енергийно поле, познато като Бан'динориел или „Пазителя". Артас трябваше само да открие тези места в Ан'телас, Ан'дарот и Ан'оуин, да убие пазителите и да вземе лунните кристали.

Но невероятно красивите и изненадващо силни елфи им поставиха предизвикателство. Артас седеше върху Инвинсибъл, въртеше Фростморн в ръце и се чудеше как привидно толкова крехката раса беше успяла да му се възпротиви. Армията му беше напълно… стотици воини, вече мъртви и много от тях особено трудни за премахване.

Хитрият малък трик на рейнджър-генерала да взриви моста наистина щеше да коства на Артас много време. Реката преминаваше през Куел'Талас и на изток достигаше предпланинския район, който беше също толкова голяма пречка за придвижването на машините му, колкото и водата.

След известно време обаче успяха да пресекат реката. Докато обмисляше решението, нещо се беше загнездило в съзнанието му, някакво дразнещо чувство, което не можеше да разбере. Ядосан, той го пренебрегна и заповяда на няколко от най-верните си воини да построят нов мост… мост от гниеща плът. Десетки от тях нагазиха във водата и просто налягаха там — един върху друг, пласт върху пласт, докато стана възможно месохвъргачките, катапултите и требушетите да преминат отгоре им.

Някои немъртви, разбира се, вече не ставаха за нищо друго, тъй като телата им бяха твърде потрошени или разкъсани до неузнаваемост. Артас почти милосърдно ги освободи от служба, дарявайки ги с истинска смърт. Труповете им щяха да отровят реката, а това си беше допълнително оръжие.

Артас обаче не можеше да премине лесно. Инвинсибъл с готовност се хвърли във водата, което точно по средата на пътя

напомни на Артас за смъртоносния скок, когато се подхлъзна на ледените скали точно толкова самоотвержено, колкото и сега. Споменът го връхлетя толкова неочаквано, че за миг дъхът му спря от чувството на болка и вина.

Но то отмина почти моментално, както се беше появило. Сега вече беше по-добре. Вече не беше емоционално разбито дете, раздирано от вина и срам, което плачеше в снега и вдигаше меча си, за да пронижe сърцето на верния си приятел. Не, нито пък Инвинсибъл беше просто живо същество, което можеше да бъде наранено. Сега и двамата бяха много по-силни. По-мощни. Инвинсибъл щеше да му служи вечно и вярно, както винаги. Нямаше да чувства жажда, глад, болка или умора. И Артас щеше да взема всичко, което и когато си пожелаеше. Нямаше го вече мълчаливото несъгласие на баща му, нямаше го мъмренето на прекалено религиозния Утър. Нямаше ги вече подозрителните погледи на Джейна, онази нейна бръчица, която се появяваше, когато… Джейна…

Артас тръсна рязко глава. Джейна беше получила шанс да се присъедини към него. И му беше отказала. Беше го отхвърлила, макар да се беше заклела никога да не го прави. Нищо не й дължеше. Сега само Крал-лич можеше да му нарежда. Новата посока на мислите му го успокои и Артас се усмихна, потупа изпъкналия гръбнак на немъртвия си приятел, а в отговор на това той поклати кокалестата си глава. Със сигурност красивата и своенравна елфа — рейнджър-генерал — беше тази, която го разконцентрира и го накара да се усъмни, макар и за миг, в правотата на избора си. Тя също получи своя шанс. Артас беше дошъл с една-единствена цел — да заличи Куел'Талас и цялото му население. Ако не му се бяха противопоставили, щеше да ги остави да умрат. Не той, а нейният остър език и дръзко отношение щяха да доведат до гибелта на народа й.

Водата се процеждаше през местата, където се съединяваха частите на бронята му и попиваше по бричовете, ризата и бойната му туника. Целият подгизна и започна да замръзва, но не усещаше нищо. След миг Инвинсибъл се засили напред и скочи върху отсрещния бряг. Последните месохвъргачки също се дотъркаляха до сушата, а труповете, които успяха да се изправят, се потътриха след тях. Другите останаха да лежат на място, а около тях се плискаше чистата речна вода.

— Напред — каза Рицарят на смъртта.

* * *

Рейнджърите се бяха оттеглили в селото Феабрийз[70]. Щом първоначалният им шок отмина, тамошните елфи веднага се заловиха да им помагат — погрижиха се за ранените, предложиха оръжията и уменията си. Силванас заповяда на тези, които не можеха да се бият, да тръгнат незабавно към Силвърмуун.

— Не вземайте нищо със себе си — каза тя.

Една елфа кимна и побърза да изкачи рампата към горния етаж.

— Но в стаите ни горе…

Силванас се завъртя с блеснали очи.

— Не разбирате ли? Мъртвите идват за нас! Те не се уморяват, не се забавят и добавят нашите жертви към армията си! Успяхме само да ги забавим и то не за дълго! Съберете семействата си и тръгвайте!

Елфата като че се изненада от резкия тон на рейнджър-генерала, но се подчини. Набързо събра семейството си и всички поеха надолу по пътя към столицата.

Артас нямаше дълго време да седи на едно място. Силванас обходи с поглед ранените. Никой от тях не трябваше да остава тук. И те трябваше да се евакуират в Силвърмуун. А що се отнася до малкото останали живи и здрави, от тях тя трябваше да поиска още повече. Може би всичко, което имаха. Те, както и тя, се бяха заклели да защитават народа си. Сега беше дошъл моментът да го сторят.

Наблизо, между Елрендар и Силвърмуун, имаше кула. Странно, но беше сигурна, че Артас ще намери начин да продължи марша си. Да продължи да оставя виолетово-черни белези по земята й. Кулата щеше да е удобно място за защита. Рампите бяха тесни и не позволяваха струпване на немъртви, което преди се беше оказало пагубно, а и имаше няколко етажа, всички открити. Заедно със стрелците си тя можеше да успее да нанесе тежки поражения, преди…

Силванас Уиндранър, рейнджър-генерал на Силвърмуун, си пое дъх, за да се успокои и плисна малко вода на лицето си. После пи дълго от живителната течност и се изправи, за да подготви ранените за това, което без съмнение щеше да бъде последната им битка.

* * *

Едва не закъсняха. Докато рейнджърите се изкачваха по кулата, която щеше да бъде техният бастион, въздухът — преди сладък и свеж, сега беше напоен с противната смрад от

разложение. Над тях се носеха стрелци върху дракондори[71]. Огромните създания, в златисти и червени цветове, изпъваха недоволно юздите със змийските си глави. Те също усещаха смъртта и това ги дразнеше. Тези красиви зверове никога досега не бяха подлагани на подобно гнусно изпитание. Един от ездачите размени знаци със Силванас.

— Немъртвите са били забелязани — уведоми спокойно тя воините си.

Всички кимнаха.

— По местата. Бързо!

Като добре смазана джуджешка машина те се подчиниха. Ездачите на дракондори се спуснаха на юг към наближаващата армия. Отряд стрелци и воини за близък бой също се втурнаха напред като първа отбранителна линия. Най-добрите стрелци се изкачиха по извитите рампи на кулата, а останалите се подредиха около основата ѝ.

Не се наложи да чакат дълго.

Ако Силванас беше таила някаква дори и малка надежда численността на армията да намалее при забавянето си, тя се пръсна като кристал върху каменен под. Сега виждаше предните му отряди — гниещи немъртви, следвани от скелети и чудовищни създания, които размахваха огромни оръжия с трите си ръце. Над тях като мишелови летяха подобните на камъни същества. Щяха да пробият…

Колко странно нещо е съзнанието, помисли си Силванас със страховита ирония. Сега несъмнено настъпваше часът на смъртта ѝ, а в главата ѝ зазвуча древната песен, която обичаше да пее като малка с братята и сестрите си… Когато цареше мир и всички бяха заедно — Алериа, Варева и най-малкият ѝ брат Лират — на здрачаване, когато нежните лавандулови сенки разстилаха мантии и сладкият аромат на океана и цветята се понасяше над цялата земя.

„Анар'ала, анар'ала белор, куел'дорей, шинду фала на…“ За светлината, за светлината на слънцето, висши елфи, враговете ни пробиват…

Без да осъзнава от начало, ръката ѝ се вдигна към колието, което висеше на тънката ѝ шия. То беше подарък от по-голямата ѝ сестра, Алериа. Само че не Алерия ѝ го даде, а лейтенантът ѝ — Верана. Алериа беше изчезнала през Тъмния портал в опита си да попречи на Ордата отново да стовари жестокостта си в Азерот или в някой друг свят.

Повече не се върна. Беше претопила колието, което беше получила от родителите си, и беше направила три отделни колиета с камъни за всяка от сестрите Уиндранър. За Силванас

беше сапфиреното. Тя знаеше надписа наизуст: „За Силванас. Винаги ще те обичам, Алериа“.

Силванас постоя с ръка върху колието си, почувства връзката със сестра си, която то винаги й даваше, и после бавно свали ръка. Пое си дълбоко дъх и извика:

— Атака! За Куел’Талас!

Но нищо не можеше да ги спре. Всъщност тя не очакваше да ги спре. От мрачните изражения около нея Силванас осъзна, че рейнджърите й мислят същото.

По лицето й избиха капчици пот. Мускулите й стенеха от изтощение, но Силванас Уиндранър не спираше. Тя стреляше, опъваше тетивата и стреляше пак и пак, толкова бързо, че ръцете й почти се замъглиха пред очите й. Когато масата трупове и чудовища се приближи твърде близо за стрели, тя захвърли лъка и сграбчи къс меч и кама. Замахваше на всички страни и режеше, крещейки неразбираемо.

Още един падна — главата му се отдели от раменете и се пръсна като пъпеш под краката на един от своите. Още два урода се хвърлиха към нея, а Силванас се сражаваше като див рис от горите Евърсонг, насочвайки болката и гнева си към врага. Щеше да покоси колкото може повече, преди да падне. Щяха да пробият…

Притискаха ги, стесняваха кръга и вонята им почти я замая. Вече бяха прекалено много. Силванас не забави бързото си темпо. Щеше да се бие, до пълно изтощение, докато…

Изведнъж труповете спряха да прииждат. Отстъпиха и застанаха мирно. Задъхана, Силванас погледна надолу от хълма. Той беше там и чакаше, яхнал немъртвия си кон. Вятърът развяваше белите му коси, а той гледаше към нея съсредоточено. Тя се изправи и избърса кръвта и потта от лицето си. Преди е бил паладин. Сестра й беше обичала един като него. Изведнъж Силванас се зарадва, че Алериа е мъртва и не може да види всичко това, да види какво някогашен последовател на Светлината причинява на всичко, което елфите Уиндранър обичаха и ценяха.

Артас вдигна блестящия рунически меч в знак на официален поздрав.

— Поздравявам те за смелостта, елф, но ловът приключи.

Странно, но това звучеше сякаш той наистина й правеше комплимент. Силванас преглътна тежко, устата й беше пресъхнала като пустиня. Тя стисна силно оръжията си.

— Тогава ще се отбранявам от тук, касапино. Анар’ала белор.

Сивите му устни потрепнаха.

— Както желаеш, рейнджър-генерале.

Той дори не си направи труда да слезе от коня. Вместо това жребецът-скелет изцвили и се втурна право към нея. Артас стисна юздите с лявата си ръка, а с дясната вдигна огромния си меч. Силванас изхлипа. Това не беше плач от страх или съжаление, а просто кратко, рязко стенание от безсилен гняв, омраза и справедлива ярост за това, че не беше успяла да ги спре, не и след като беше дала всичко от себе си, не и след като беше проляла кръвта си. Алериа, сестро, идвам.

Тя посрещна смъртоносното острие, парирайки със своите оръжия, които се разхвърчаха на парчета от удара. И руническото острие я прониза. Студено, беше толкова студено… премина през тялото й, сякаш беше лед.

Артас се наведе над нея и я погледна в очите. Силванас се закашля и малки капчици кръв опръскаха бледото й лице. Дали си въобразяваше или на все още приятното му лице се беше изписало нещо като съжаление?

Той издърпа оръжието си и тя падна, а от тялото й бликна кръв. Силванас потръпна върху студения каменен под, усещайки неописуема болка при най-малкото движение. Едната й ръка се присегна към отворената рана на корема й, сякаш можеше да я затвори и да спре бликащата кръв.

— Довърши ме… — прошепна тя. — Заслужавам… чиста смърт.

Гласът му достигна ушите й някъде отдалеч, докато тя лежеше със затворени очи.

— След всичко, което ми причини, жено, последното нещо, което ще ти дам, е покой в смъртта.

За миг я прониза страх, но постепенно избледня, както и всичко останало. Той щеше да я съживи като едно от ужасяващите тътрещи се неща.

— Не — прошепна тя, а гласът й прозвуча сякаш идваше от много далеч. — Не би… посмял…

И после си отиде. Всичко си отиде. Студът, смрадта, пронизващата болка. Стана меко и топло, тъмно и спокойно, и Силванас се остави да потъне в приятния мрак. Най-накрая щеше да си почине, да остави оръжията, които беше носила толкова дълго в служба на народа си. И тогава…

Силна болка, каквато никога досега не беше изпитвала, премина през тялото й и Силванас изведнъж осъзна, че никоя физическа болка не може да се сравни с тази. Това беше агонията на духа, на душата й, която напускаше безжизнената си обвивка, за да бъде пленена. Беше… разкъсване, отделяне и внезапно изтръгване от топлото убежище на тишина и спокойствие. Насилственото действие усили страданието на Силванас и тя

усети как някъде дълбоко в нея се надига силен вой и преминава през устните й, които вече не усещаше физически. Това беше остър, мъчителен вой, който не беше само неин и който смразяваше кръвта и спираше сърцето.

Тъмнината изчезна, но цветовете не се завърнаха. Вече не й беше нужно да различава червено, синьо или жълто, за да го види — нейният мъчител беше бял, сив и черен в свят, изпълнен с цветове. Руническият меч, който отне живота й и погълна душата й, блестеше ярко, а Артас вдигна свободната си ръка с подканващ жест, откъсвайки я от тихата прегръдка на смъртта.

— Банши — каза й той. — Съживих те… Можеш да излееш мъката си, Силванас, поне това мога да ти позволя. Другите и толкова не получават. С това ти ще трябва да нараниш някого. И така, заядлива рейнджърко, вече ще ми служиш.

По-ужасена от всякога, Силванас се понесе над окървавеното си и разбито тяло, взря се в очите си и после се обърна към Артас.

— Не — отвърна тя с глух и зловещ глас, макар все още да си личеше, че е нейният. — Никога няма да ти служа, касапино.

Той направи жест с ръка. Беше леко движение, само помръдна бронирания си пръст. Гърбът й се изви от болка и от нея се откъсна още един вик. И с разкъсващо чувство на гняв тя осъзна, че е напълно безпомощна пред него. Тя беше негово оръжие, както гниещите трупове и белезникавите вонящи създания.

— Твоите рейнджъри също ще ми служат — каза той. — Вече са част от армията ми.

Артас се подвоуми и с искрено съжаление продължи.

— Не трябваше да става така. Запомни, че съдбата ти, както и тяхната, а и на целия ти народ, беше определена от твоите решения. Но сега трябва да продължа към Слънчевия извор, а ти ще ми помагаш.

* * *

В безплътното тяло на Силванас се зароди омраза, сякаш беше нещо живо. Тя се понесе до него, сякаш беше новата му лъскава играчка. Тялото й беше отнесено и хвърлено върху една от месохвъргачките и само Артас знаеше за какво щеше да го използва. Сякаш беше завързана с някаква невидима нишка, но не можеше да се отдели от Рицаря на смъртта на повече от метър.

Започна да чува и шепота. Отначало Силванас си помисли, че полудява в новото си толкова противно превъплъщение. Но скоро разбра, че не й е позволено дори бягството в лудостта. В началото

гласът в съзнанието й беше неразбираем, а и в злочестото състояние, в което се намираше, тя просто не искаше да го слуша. Но после разбра чий беше той.

От време на време Артас й хвърляше кос поглед. Той продължаваше неудържимия си марш към Силвърмуун и я следеше отблизо. В един момент, докато армията, в която беше задържана насила, се придвижваше напред и унищожаваше земята под краката си, тя отново чу гласа, но много по-ясно.

„Ще служиш на моята слава, Силванас. Ще се бориш за мъртвите. Ще жадуваш за подчинение. Артас е първият и най-любим мой Рицар на смъртта. Той ще бъде твоят командир завинаги, а ти ще си щастлива.“

Артас видя как тя потръпва и се усмихна.

Презрението, което почувства, когато го видя за пръв път пред портите на Куел'Талас, когато чудната земя беше все още чиста и неосквернена и не познаваше полъха на смъртта; омразата, която я изпълни, когато видя как марионетките му избиват сънародниците й и те биваха съживени, за да бъдат негови неживи слуги, и когато той я прониза с един жесток замах на руническия меч… всичко това беше нищо в сравнение с чувството, което я обзе сега. Като свещица към слънцето, като шепот към вик на банши…

„Никога“, каза тя на гласа в ума си. Артас може да контролира движенията ми, но никога няма да пречупи волята ми. Единственият отговор беше глух и студен смях.

Те продължаваха напред покрай селцето Феабрийз и Източното Светилище[72]. Спряха пред самите порти на Силвърмуун. Гласът на Артас не прозвуча особено мощно, но Силванас знаеше, макар да стоеше пред портите, че той е проехтял във всяко кътче на града.

— Жители на Силвърмуун! Дадох ви достатъчно възможности да се предадете, но вие упорито ги отказвахте. Днес ще бъде краят на цялата ви раса и древното ви наследство. Самата смърт е дошла да превземе дома на елфите!

Тя — рейнджър-генерал Силванас Уиндранър — беше показана като пример на сънародниците си, за да видят какво ги очаква, ако не се предадат. Те не го направиха и тя се гордееше с тях, макар да беше във властта на тъмния си господар.

Градът падна — сияйният и красив град на магията, а великолепието му беше смачкано и превърнато в чакъл. Армията от немъртви — Немъртвите пълчища, както беше чула Артас да ги нарича с неестествена топлота в гласа — продължи напред. И както преди, Артас съживяваше падналите, за да му служат и ако Силванас все още имаше сърце, то щеше да се пръсне при вида на

толкова много нейни приятели и близки, които се тътреха до нея в безмозъчно подчинение. Маршът продължи през града, разцепвайки го на две с противния виолетово-черен белег, а жителите му се изправяха на крака с рани, спукани черепи или висящи вътрешности и се провлачваха след него.

Силванас се надяваше реката между Силвърмуун и Куел'Данас да се окаже непроходима бариера и за миг надеждата й като че изглеждаше реална. Артас дръпна юздите, загледан в синята вода, проблясваща на слънцето, и се намръщи. Известно време той седеше върху неестествения си кон и мръщеше белите си вежди.

— Не можеш да запълниш реката с трупове, Артас — злорадстваше Силванас. — Дори целия град да изсипеш, няма да е достатъчно. Ти беше дотук и провалът ти е прелестен.

И тогава съществото, което някога беше човек, и то неопровержимо добър човек, се обърна и се усмихна злобно на досадните й предизвикателни забележки. В същия миг тя изпадна в пристъп на жестока болка и от нетленните й устни се изтръгна още един сърцераздирателен вик.

Той беше намерил решение. Хвърли Фростморн към брега и мечът почти възторжено се завъртя и се приземи, забождайки острието си в пясъка.

— Фростморн казва…

Силванас също го чу — гласът на Крал-лич, излизащ от нечестивото оръжие, а пред шокирания й поглед водата, галеща руническото острие, започна да се превръща в лед. Лед, по който машините и воините му можеха да преминат. Той отне живота й, отне любимите й Куел'Талас и Силвърмуун, а после, преди поредното си зверство, отне и краля й.

В Куел'Данас се съпротивляваха дълго и с всички сили. Когато Анастериан се появи пред Артас, огнената му магия нанесе сериозни щети върху ледения мост, но Артас бързо се окопити. Смръщи вежди над искрящите си очи, извади Фростморн и го засили право към елфския крал.

Силванас отчаяно се надяваше Анастериан да победи Артас, но знаеше, че няма да успее. На плещите му лежаха три хилядолетия и белият цвят на косата му, която стигаше почти до земята, се дължеше на възрастта му, а не на черна магия. Навремето е бил могъщ воин и все още беше могъщ магьосник, но с новия си призрачен поглед тя беше забелязала някаква слабост, която не беше виждала, докато беше жива. Той се изправи срещу Артас. С едната си ръка държеше древното си оръжие Фело'мелорн — „Огнен удар“[73], а с другата — жезъл с мощен светещ кристал.

Артас замахна, но Анастериан вече не стоеше пред връхлитащия жребец. Някак си по-бързо, отколкото очите на Силванас успяха да видят, той беше приклекнал и с чист хоризонтален замах на Фело'мелорн отсече двата му предни крака. Конят изцвили и падна заедно с ездача си.

— Инвинсибъл! — извика Артас, втрещен при вида на коня си, който се търкаляше, опитвайки се да се изправи без предните си крака.

На Силванас това й прозвуча като странен боен вик, особено след като Анастериан си беше спечелил предимство. Но когато Артас се обърна към елфския крал, лицето му изразяваше чиста болка и гняв. Изглеждаше почти като човек, като мъж, който вижда как любимото му животно се измъчва от болка. Артас бързо скочи на крака, погледна към коня си и за един кратък миг Силванас си помисли, че може би, само може би…

Древното елфско оръжие не можеше да съперничи на руническия меч и тя го знаеше. При сблъсъка на оръжията то се пръсна на парчета, а Анастериан падна, душата му беше пленена от блестящия Фростморн така, както се беше случило с още много други.

Той се строполи върху леда, безжизнен, около него започна да се образува локва кръв, а бялата му коса се разстла като наметало. Артас изтича до немъртвия си кон и поправи отсечените му крака. После го потупа, а конят изцвили и го потърка с муцуна. А Силванас, която знаеше, че той ще нарани тези, които все още обичаше, не можеше да понесе болката, мъката и изгарящата омраза към него и това, което беше сторил. Тя отпусна глава назад, разпери ръце и от нетленното й гърло се изтръгна вик — едновременно красив и ужасен.

И преди беше крещяла, докато я измъчваше. Но това беше нейната собствена болка, нейното отчаяние. Беше дори нещо много повече. Изтезание, агония и още… толкова дълбока омраза, че сякаш беше напълно непорочна. Силванас дочу и други викове, които се смесиха с нейния и видя елфи, които падаха на колене, притискайки кървящите си уши. Гласовете и заклинанията им стихнаха, а на тяхно място прозвучаха несвързани викове от жестока мъка и неочаквана болка. Някои от тях паднаха, броните им се строшиха на дребни парчета, а костите им се счупиха, още обвити в плът.

Дори Артас се загледа в тях, събирайки белите си вежди в опит да прецени гледката. Силванас искаше да спре. Искаше да замълчи, да заглуши това разрушително ридание, което радваше само този, когото тя мразеше толкова яростно. Накрая болката й притъпи звука и банши Силванас остана изтощена и безмълвна.

— Какво чудно оръжие си била — прошепна Артас. — А може би ще бъдеш и двуостър меч. Ще те наблюдавам.

Зловещата армия продължи пътя си. Артас достигна до платото. И не само го достигна, но и уби пазителите на Слънчевия извор, принуждавайки Силванас да му помогне. После причини най-големия ужас за елфите — стигна до величествения сияен басейн, който векове наред беше поддържал живота на куел'дорейците. До него стоеше и чакаше някой, когото Силванас разпозна… Дар'кан Дратир.

Значи той е предал Куел'Талас. Той е елфът, по ръцете на когото имаше кръв на хиляди — повече дори от тази, която беше пролял Артас. Обзе я ярост. Тя гледаше как златното сияние облива чертите на Артас, смекчава ги, давайки им някаква изкуствена топлина. Артас отвори красиво изработената урна, изсипа съдържанието ѝ в извора и сиянието се промени. Започна да пулсира и да се вълнува, а в центъра на замърсения магически блясък… някаква сянка…

Дори след всичко, на което стана свидетел в този мрачен ден, дори след това, в което се беше превърнала, Силванас остана поразена от нещото, което се появи от осквернения Слънчев извор — то се извиси и вдигна ръце към небето. Скелет с рога, злорада усмивка и огън в празните очни орбити. Около него като змии пълзяха вериги, а от движенията се развяваха виолетовите му одежди.

— Прероден съм, както ми беше обещано! Крал-лич ме дари с вечен живот!

За това ли беше всичко? За да бъде съживено едно същество? Цялото клане, изтезанията, ужаса… Безценният Слънчев извор беше осквернен, беше погубен живот, продължил хиляди години… за това?

Тя гледаше погнусена към дърдорещия лич. Единственото нещо, което донякъде смекчи огромната ѝ болка, беше да види Дар'кан — който се опита да предаде господаря си, както беше предал народа си — да умира от острието на Фростморн.

Двадесет

Студеният вятър развя белите коси на Артас, погали лицето му и той се усмихна. Хубаво беше отново да бъде в по-студената част на света. Земята на елфите с вечното си лято и тежкия аромат на цветя и живот го дразнеше. Прекалено много му напомняше градините на Даларан, където беше прекарал толкова много време с Джейна, напомняше му лехите с кученца в стопанството на Балнир. Предпочиташе вятърът да го прочиства, а студът да потиска спомените му, които не само че не му помагаха, а го правеха по-слаб. Но сърцето на Артас Менетил нямаше място за слабост.

Както винаги, беше яхнал верния си другар — Инвинсибъл. В Куел'Талас преживя неприятен момент, когато проклетият крал Анастериан, като истински страхливец, нападна невинния жребец вместо ездача му, покосявайки краката му по същия начин, по който Инвинсибъл беше загубил живота си. Инцидентът изпрати Артас назад в онова ужасно време, разтърси го из основи и в момента на битката с Анастериан отприщи ледения гняв, който доведе до края му.

Пред него и зад гърба му армията му маршируваше през снежния проход, без да усеща нито умора, нито студ. Някъде сред многобройните воини се носеше банши. Артас беше решил за известно време да остави Силванас на мира. Интересуваше се повече от Кел'Тузад, който се носеше до него почти като ведър полъх, ако изобщо можеше така да се нарече един лич. Точно той насочи Немъртвите пълчища към това далечно замръзнало място и досега Артас не беше повдигнал въпроса. Но пътуването вече го отегчаваше, а и принцът беше любопитен. Той усети как по устните му пробягва усмивка.

— Е — саркастично започна той, — не ми се сърдиш, че те убих, нали?

— Не ставай глупав — отвърна немъртвият некромант. — Крал-лич ми каза как ще свърши срещата ни.

Артас се изненада.

— Крал-лич е знаел, че ще те убия?

Той се намръщи и погледна към меча, който лежеше в скута му. Сега мълчеше. Нямаше шепот, руните също не светеха.

— Разбира се — отвърна Кел'Тузад, а в гробовния му глас прозвуча леко превъзходство. — Той те избра за свой първенец много преди Немъртвите пълчища да се появят.

Безпокойството на Артас се увеличи. Никой не го беше питал, нито пък му беше казвал нещо за съдбата му. Но дали щеше да я

приеме, ако знаеше? Не, реши той. Той не обичаше да бъде манипулиран, но знаеше, че трябва да бъде каляван, за да се превърне в страшно оръжие. Трябваше да разкрива съдбата си стъпка по стъпка, иначе щеше да я отрече. И тогава щеше да е още с Джейна, и Утър, и баща си…

— Ако е толкова всезнаещ, как така е попаднал под контрола на Властелините на ужаса?

— Те са свирепите Властелини на Пламтящия легион[74] и служат на този, който сътвори господаря.

При тези думи Артас потръпна. Пламтящ легион. Само две думи, но силата, която обещаваха, беше някак опияняваща. Фростморн проблесна в скута му.

— Това е огромна демонична армия, която е погълнала безброй светове отвъд нашия.

Гласът на Кел'Тузад беше почти хипнотичен и за миг Артас затвори очи. Под затворените му клепачи в съзнанието му се разиграха сцени. Той видя червено небе, извисяващо се над червен свят. От един хребет се изля вълна от някакви същества. Те тичаха като хрътки, но не бяха просто зверове… имаха страховити челюсти, натъпкани със зъби, а от раменете им стърчаха странни пипала. Камъни се разбиваха в земята, оставяйки следи от зелен огън, после се превръщаха в живи камъни и маршируваха към врага.

— Дойде време да подпалим този свят. Господарят ни беше създаден, за да прокара пътя за пристигането на Легиона. Властелините на ужаса бяха изпратени, за да осигурят успеха му.

Сцената се смени. Сега Артас гледаше към една богато украсена и гравирана врата. Той позна Тъмния портал, въпреки че никога не го беше виждал с очите си. Излъчваше зелен огън, а около него се бяха струпали група демони. Артас поклати глава и видението изчезна.

— Значи заразата в Лордерон, крепостта в Нортренд, избиването на елфите… всичко е било само за да се подготви някакво демонично нашествие.

— Да. С времето ще разбереш, че цялата ни история е скроена така, че да подготви предстоящия конфликт.

Артас се замисли над думите му. Фростморн се събуждаше и той свали ръкавицата на дясната си ръка да го погали. Студен, сковаващо студен… толкова студен, че когато Рицарят на смъртта го докосна, дори закалената му ръката го заболя. Отново чу шепота и се усмихна.

— Има още, нали? — попита той, обръщайки се към Кел'Тузад. — Беше ми казал, че Властелините на ужаса са затворили господаря ни. Кажи ми повече.

Кел'Тузад не разполагаше с плът и изражение, което да издаде емоциите му. Но Артас разбра, че се е притеснил по лекото изгърбване на немъртвата му фигура. Въпреки това той му отговори.

— Първата фаза от плана на Крал-лич беше да създаде Немъртвите пълчища, за да премахнат всяка фракция, която би се опълчила на Легиона.

Артас кимна.

— Като войските на Лордерон… и елфите.

Той почувства леко свиване на стомаха, но го пренебрегна.

— Точно така. Втората фаза е всъщност да призове демоничния Властелин, който да възпламени искрата на нашествието.

Призракът вдигна кокалестия си пръст и го насочи в посоката, в която се движеха.

— Наближаваме лагер на орки, които поддържат активен демоничен портал. Трябва да използвам портала, за да получа инструкции от Властелина.

Артас седеше спокойно върху Инвинсибъл. Мислите му го върнаха във времето, когато се сражаваше с орките в Странбрад заедно с Утър, Носителя на Светлината. Спомни си как орките принасяха човешки жертви на демоничните си Властелини. С Утър бяха отвратени и ужасени от това. Самият Артас беше толкова вбесен, че Утър трябваше да го укорява, задето се бие с гняв в сърцето. „Ако позволим емоциите ни да доведат до кръвопролитие, ще се обезчестим също като орките", беше го смъмрил той.

Е, Утър беше мъртъв и докато Артас все още убиваше орки, сега действаше в съюз с демони. Покрай окото му потръпна мускулче.

— Какво чакаме? — сопна се той и пришпори Инвинсибъл в галоп.

* * *

Орките се биха смело, но накрая беше безполезно, както всеки опит да бъдат спрени Немъртвите пълчища. Артас яздеше бясно напред, а Инвинсибъл тъпчеше пъргаво оркските трупове. После дълго време стоя, загледан във вратата. Три каменни плочи, неприсъщо елегантни за толкова брутална раса. Наблизо стърчаха огромни животински кости, които излъчваха слабо червено сияние. В местата, отбелязани с каменните плочи, бавно и спираловидно се виеше зелен енергиен поток — проход към

друг свят. Джейна щеше да се заинтригува… но щеше да е твърде ужасена, за да задоволи любопитството си. Това я правеше слаба. То… това я правеше Джейна…

— Зверовете бяха избити — тросна се Артас. — Демоничният портал е твой, лич.

Скелетната форма потръпна от радост, понесе се напред и молитвено вдигна ръце. Към арката водеха стъпала, но Артас забеляза, че призракът не ги изкачи. Той застана в началото им от уважение… или от практичното желание да избегне нещо лошо. Артас се стегна на гърба на Инвинсибъл и се загледа внимателно.

— Призовавам те, Аркемонд[75]! Смирените ти слуги биха желали да се появиш.

Зелената мъглявина продължи да се върти. После Артас осъзна, че може да различи форма… черти… които бяха едновременно като и не като познатите му Властелини на ужаса.

Съществото, както Артас предполагаше, имаше синьосива кожа, макар че от зеления оттенък не беше много сигурно. Несъмнено обаче тялото на демона беше мощно, с огромни мускулести гърди, огромни силни ръце, а долната част сякаш наподобяваше това на коза… краката на Аркемонд се извиваха назад и завършваха с копита. Опашката му се движеше нервно в контраст със спокойното му и сдържано изражение. Ръцете, раменете и краката му бяха покрити със златни брони, гравирани и украсени с фигури на черепи и шипове. От брадичката му излизаха две тънки и дълги пипала. Но най-поразителната черта на издълженото му лице бяха очите, които излъчваха противна зелена светлина, по-силна и завладяваща от зеленикавата мъглявина около него. Макар че Аркемонд още не беше пристигнал — не и физически — в този свят, Артас не остана безразличен към присъствието на демона.

— Извика името ми, жалък лич, и ето, че дойдох — каза демонът, а гласът отекна и завибрира по костите на Артас. — Ти си Кел'Тузад, нали?

Кел'Тузад сведе рогатата си глава в поклон. Очевидно не се подмазва, помисли си Артас.

— Да, Велики. Аз те призовах. Умолявам те, кажи ми как можем да ускорим прехода ти в този свят. Съществувам само за да служа.

— Трябва да откриеш специална книга — отговори демоничният властелин.

Погледът му се спря върху Артас, изследва го за миг и после се извърна. Артас започна да се дразни.

— Единствената книга със заклинания на Медив, Последния

пазител. Само неговите заклинания са достатъчно мощни, за да ме доведат в този свят. Потърсете града на смъртните, наречен Даларан. Там се пази книгата. След три дни на здрачаване трябва да ме призовете.

Образът изчезна. Артас дълго остана взрян в празното пространство, което остана след него. Даларан… Най-могъщото съсредоточаване на магия в Азерот след Куел'Талас.

Даларан. Там се обучаваше Джейна. Може би щеше още да е там. За миг през него премина болка.

— Даларан се пази от най-мощните магьосници в Азерот — каза той спокойно на Кел'Тузад. — Няма начин да се приближим незабелязано. Те ще се подготвят за нас.

— Както Куел'Талас ли?

Смехът на Кел'Тузад прозвуча глухо.

— Спомни си колко лесно ги премазахме. Ще направим същото и там. Освен това, не помниш ли… Аз бях член на Кирин Тор и много близък с архимаг Антонидас. Даларан беше мой дом. Познавам тайните му, защитните му заклинания и не толкова добре защитените места, през които да се промъкнем. С радост ще донеса ужас на тези, които ме принуждаваха да загърбя пътя и съдбата си. Не се страхувай, Рицарю на смъртта, не можем да се провалим. Никой и нищо не може да спре Немъртвите пълчища.

С крайчеца на окото си Артас засече някакво движение. Той се обърна и видя носещия се дух на някогашната Силванас Уиндранър. Явно беше слушала целия разговор и беше видяла реакцията към новата му заповед.

— Този разговор за Даларан те притесни — каза заядливо тя.

— Млъквай, привидение — измърмори той, въпреки че точно сега си мислеше за първия път, когато премина през портите на Даларан като ескорт на Джейна. Вече почти не можеше да си представи невинността на онова време.

— Да не би там да е някой, за когото те е грижа? Красиви спомени, може би?

Проклетата банши не се отказваше. Той се предаде на гнева си, вдигна ръка и тя се сгърчи от болка.

— Повече няма да говориш за това — предупреди я той. — Да изпълним задачата си.

Силванас замълча. Но върху бледото й лице се появи злорада и самодоволна усмивка.

* * *

— Мога да помогна.

Гласът на Джейна беше спокоен, по-спокоен, отколкото очакваше да прозвучи. Тя стоеше с учителя си Антонидас в познатия любим и чудесно разхвърлян кабинет и се взираше в него.

— Научих толкова много.

Архимагът гледаше през прозореца, скръстил ръце зад гърба си, сякаш нямаше нищо по-важно от това да наблюдава упражненията на учениците навън.

— Не — отвърна тихо той. — Имаш други задължения.

Той се обърна към нея и сърцето й се сви, виждайки изражението на лицето му.

— Задължения… и Теренас, Светлината да прости душата му… и двамата се предадохме. Защото отказахме да послушаме онзи странен пророк, той беше убит от собствения си син, кралството му е в руини, обитавани само от немъртви…

Дори сега Джейна се сви от неудобство. Артас… Все още й беше трудно да повярва. Толкова много го обичаше… И още го обичаше. Непрекъснато се молеше, безмълвно, само на ум, че е попаднал под някакво влияние, на което не може да се противопостави. Защото, ако беше сторил всичко това по собствена воля…

— Аз също бях помолен и също бях надменно сигурен, че знам повече. И ето, мила моя, до къде стигнахме. Всички трябва да живеем… или да умрем… от решенията си.

Антонидас се усмихна тъжно. Очите й се наляха със сълзи, които обаче отказа да пролее и успя да потуши.

— Нека остана. Мога да…

— Опази онези, за които си обещала да се погрижиш, Джейна Праудмуър — каза Антонидас с особена строгост в гласа и изражението си. — Един повече или по-малко… няма да е от значение. Другите вече те следват.

— Антонидас… — гласът й заглъхна, преди да продължи.

Тя се хвърли към него и го прегърна. Никога досега не си беше позволявала такова нещо, винаги се беше страхувала от него, за да го направи. Но сега той изглеждаше… стар. Стар и немощен, а по-лошо — примирен.

— Дете — каза топло той, потупа я по гърба и се засмя. — Не, вече не си дете. Вече си жена и водач. Така че… по-добре върви.

Отвън отекна глас — силен, ясен и познат. Джейна се почувства като зашлевена. Зяпна ужасена и се отдръпна от учителя си.

— Магьосници от Кирин Тор! Аз съм Артас, първият Рицар на смъртта! Настоявам да отворите портите и да се предадете на Немъртвите пълчища!

Рицар на смъртта? Джейна обърна изумени очи към Антонидас, който се усмихна тъжно.

— Исках да ти спестя истината… поне засега.

Тя се олюля поразена. Артас… тук…

Архимагът закрачи към прозореца. Леко потрепна с кокалестите си ръце и гласът му се извиси като на Артас.

— Поздравления, принц Артас — призова го Антонидас. — Как е благородният Ви баща?

— Лорд Антонидас — отговори Артас.

Къде беше той? Точно отвън ли? Дали щеше да го види, ако излезеше на балкона при Антонидас?

— Няма нужда да ме иронизирате.

Джейна се обърна настрани и избърса очите си. Опита се да каже нещо, но думите заседнаха в гърлото й.

— Подготвихме се за идването ти, Артас — продължи спокойно Антонидас. — С братята ми издигнахме аури, които да унищожат всеки немъртъв, който се опита да мине през тях.

— Жалките ви магии няма да ме спрат, Антонидас. Сигурно си чул какво се случи в Куел'Талас. И там си мислеха, че са неуязвими.

Куел'Талас.

На Джейна й призля. Беше тук, в Даларан, когато разбраха за случилото се в Куел'Талас от няколкото оцелели, успели да избягат. Тук беше и куел'дорейският принц. Никога не беше виждала Кейл'тас толкова… бесен, толкова разтърсен, толкова груб. Беше отишла при него, за да изкаже съчувствието си, но той се беше обърнал към нея с толкова гневно изражение, че тя инстинктивно бе замълчала.

— Не казвай нищо — беше изръмжал той.

Беше свил юмруци и тя остана шокирана, осъзнавайки, че той едва се сдържа да не я нарани физически.

— Глупаво момиче. Това е чудовището, което вкара в леглото си?

Джейна примигна, ужасена от грубите думи на толкова културен елф.

— Аз…

Но той не се нуждаеше от отговора й.

— Артас е касапин! Изклал е хиляди невинни хора! Има толкова кръв по ръцете си, че цял океан няма да му стигне, за да я отмие. А ти го обичаше? Избра него пред мен?

Обичайно мелодичният му и сдържан глас загрубя на последните думи. Очите на Джейна се напълниха със сълзи, след като изведнъж осъзна какво се случва. Той я нападаше, защото не можеше да се изправи срещу истинския си враг. Чувстваше се

безпомощен и се беше прицелил в най-близката мишена… в нея, Джейна Праудмуър, чиято любов се беше опитал да спечели, но не беше успял.

— Кейл'тас… — каза тихо тя. — Той е извършил ужасни неща. Това, което е изстрадал народът ти…

— Нямаш представа какво е страдание! — изкрещя той. — Ти си дете, с детски ум и детско сърце. Сърце, което беше дала на… на този… Той ги е избил, Джейна. И е съживил труповете им!

Джейна се втренчи в него и замълча, а думите му вече не бяха толкова болезнени, след като знаеше причината за тях.

— Той е убил баща ми, Джейна, както е убил и своя собствен. Аз… трябваше да съм там.

— За да загинеш с него ли? Заедно с всички останали? Какво щеше да спечелиш, жертвайки живота си…

В момента, в който произнесе думите, тя осъзна, че не трябваше да ги изрича. Кейл'тас се стегна и отвърна остро.

— Можех да го спра. Трябваше да го спра.

Той се изпъна и хладнокръвието му угаси огъня в душата му. Поклони се леко и преувеличено.

— Ще напусна Даларан възможно най-скоро. Тук няма нищо за мен.

Джейна потръпна от празнотата и примирението в гласа му.

— Бях такъв глупак да си помисля дори, че човеците могат да ми помогнат. Напускам това място на изнемощели стари и амбициозни млади магьосници. Никой от вас не може да ми помогне. Народът ми се нуждае от мен, след като баща ми…

Той замълча и преглътна тежко.

— Отивам при малкото останали. При онези, които са издържали, прероден от кръвта на тези, които сега служат на твоя любим.

Кейл'тас закрачи бързо към вратата, а цялото му високо и елегантно тяло излъчваше ярост. Джейна усети как сърцето я боли от неговата болка.

А сега беше тук. И Артас беше тук — Рицар на смъртта, начело на армия от немъртви. Гласът на Антонидас я сепна и тя примигна, опитвайки се да се върне към реалността.

— Изтегли войските си или ще бъдем принудени да насочим цялата си мощ срещу теб! Избирай, Рицарю на смъртта!

Антонидас отстъпи назад и се обърна към Джейна.

— Джейна — каза той с нормалния си глас, — след малко ще издигнем бариери, които ще блокират телепортирането. Трябва да тръгнеш, преди да останеш затворена тук.

— Може да успея да го разубедя. Може да мога…

Тя замълча, чувайки нереалното желание в собствения си

глас. Не беше успяла да го спре да избие невинните в Стратхолм или да отиде в Нортренд, когато беше сигурна, че е капан. Той не я беше послушал тогава. Ако Артас наистина беше под някакво тъмно влияние, как щеше да го разубеди сега?

Тя си пое дълбоко въздух и отстъпи назад, а Антонидас кимна одобрително. Имаше толкова много неща, които искаше да му каже, но единственото, което успя да направи, бе да се усмихне тъжно. И двамата знаеха, че вероятно предстои последната му битка. Не успя дори да се сбогува с него.

— Ще се погрижа за хората ни — каза твърдо тя, изрече заклинанието за телепортиране и изчезна.

* * *

Първата част от битката приключи и Артас получи това, за което беше дошъл — поисканата книга със заклинания на Медив. Беше голяма и по-тежка, отколкото изглеждаше, подвързана с червена кожа и златни конци. На корицата имаше красиво изрисуван черен гарван с разперени криле. По книгата още стояха следите от кръвта на Антонидас и Артас се зачуди дали това няма да й даде повече сила.

Инвинсибъл се раздвижи под него, тропна с копита и размаха глава, сякаш все още имаше плът, раздразнена от мухите по нея. Стояха на върха не един хълм, откъдето се виждаше Даларан. Кулите му, все още окъпани от слънцето, блестяха в нюанси на златно, бяло и виолетово, а по улиците се стичаха реки от кръв. Много от магьосниците, които преди няколко часа му се бяха противопоставили, сега стояха до него. Повечето от тях бяха в твърде лошо състояние и ставаха само за муниции на месохвъргачките, но други… Други можеха да се окажат полезни и да използват уменията си от живота в службата си към Краллич в смъртта.

Кел'Тузад се държеше като дете на сутринта след Уинтър Вейл. Той разлистваше страниците на книгата на Медив, погълнат от новата си играчка. Това подразни Артас.

— Кръгът на силата е подготвен според инструкциите ти, лич. Готов ли си да започнеш призоваването?

— Почти — отговори призракът.

Костите на пръстите му продължаваха да разгръщат страниците.

— Толкова много трябва да поема. Познанието на Медив само за демоните е потресаващо. Мисля, че е бил много по-мощен, отколкото някой някога си е представял.

Когато Кел'Тузад започна да произнася нещо, се образува някакво черно-зеленикаво завихряне, а после се появи и Тикондриъс. Артас още повече се подразни, когато Властелинът на ужаса заговори с обичайния си надменен тон.

— Поне е ясно, че не е достатъчно могъщ, за да избегне смъртта. Но да речем, че това, което е започнал, ние ще довършим… днес. Започнете призоваването!

След това Тикондриъс изчезна. Кел'Тузад се понесе над кръга. Мястото беше очертано само с четири малки кръстчета. В центъра му светеше малък издълбан кръг от мистериозни знаци.

Кел'Тузад носеше книгата със себе си и щом се намести над кръга, кръгът заблестя с виолетова светлина. В същия миг се чу пропукване и около него се появиха осем огнени стълба. Кел'Тузад се обърна към Артас с блеснали очи.

— Тези, които са останали живи в Даларан, ще усетят силата на това заклинание — предупреди Кел'Тузад. — Не трябва да бъда прекъсван, иначе ще се провалим.

— Ще ти пазя кокалите, лич — увери го Артас.

Кел'Тузад се оказа прав. Твърде лесно бяха проникнали в Даларан, убиха хората, задействали заклинания срещу тях и взеха това, за което бяха дошли. Артас дори беше успял да убие архимаг Антонидас — мъжът, когото беше смятал за особено могъщ.

Ако Джейна беше там, със сигурност щеше да му се противопостави, да му припомни какво е имало между тях, както беше правила и преди. Нямаше да има по-голям късмет от преди, само че… Той се радваше, че не се бе наложило да се изправя срещу нея.

Вниманието на Артас изведнъж се завърна в реалността. Вратите се отваряха и сивите му устни се извиха в усмивка. Преди Немъртвите пълчища бяха използвали елемента на изненадата. И да, в Даларан винаги е имало много могъщи магьосници, но никога не е имало обучени военни, нито пък всички магьосници от Кирин Тор бяха там. Разполагаха с няколко часа и не си бяха губили времето. Бяха телепортирали цяла армия.

Чудесно. Кървава битка беше точно това, от което се нуждаеше, за да се отърве от мислите за Джейна Праудмуър и младежките си спомени.

Той вдигна Фростморн, усети гъдела в ръката си и чу мекия глас на Крал-лич да гали ума му.

— Фростморн е жаден — каза той на войските, насочвайки меча си към брониранитe защитници на славния град на магьосниците. — Да утолим жаждата му!

Немъртвите пълчища зареваха, а изстрадалият вик на Силванас се издигна над целия шум и Артас се зарадва още повече. Дори в смъртта си, макар че се подчиняваше, тя го отхвърляше. Затова той обичаше да я принуждава да наранява тези, които искаше да защити. Инвинсибъл се изправи под ездача си и, изцвилвайки, се впусна в галоп. Някои от гнусните войници останаха да пазят Кел'Тузад, но повечето последваха водача си. Артас позна облеклото на много от хората, които Кирин Тор беше телепортирал, за да защитят града. Някои от тях му бяха приятели, но това беше в миналото, което беше от значение колкото и вчерашната прогноза за времето. Вече му беше полесно, защото усещаше единствено удовлетворението на Фростморн. Мечът не само светеше, но и пееше, когато поемаше нови души, вдигаше се и падаше, разкъсваше брони сякаш режеше плът.

След като покосиха първата вълна и съживиха тези, които можеха да бъдат употребени в редиците на Немъртвите пълчища, дойде и втора вълна. В нея имаше и магьосници, облечени във виолетовите роби на Даларан, с избродирано върху тях великото Око. Но и Артас имаше допълнителна помощ.

Явно демоните също искаха да защитят своите. Гигантски камъни започнаха да се сипят от небето, оставяйки след себе си зелени пламъци. Земята се разтърсваше под краката им, а от ямите, образувани при сблъсъка им, се появяваха същества, приличащи на каменни големи[76], ръководени от противната зелена енергия.

Артас погледна през рамо. Кел'Тузад се носеше с разперени ръце и отметната назад рогата глава. От него започна да пращи и извира енергия, която се оформи като зелено кълбо. После личът рязко свали ръцете си и излезе от кръга.

— Заповядайте, лорд Аркемонд! — извика Кел'Тузад. — Заповядайте в този свят и нека се озарим от силата Ви!

Зеленото кълбо започна да пулсира, да расте и да свети още по-ярко. Изведнъж огнен стълб изригна до небето и няколко мълнии изтрещяха извън кръга. И тогава в празното пространство се появи фигура… висока, мощна и изящна по свой си мрачен и зловещ начин. Артас се обърна към бойното поле. Прозвуча сигнал за отстъпление — очевидно поне магьосниците бяха разбрали какво се случва. Войските им обърнаха конете си и забързаха към сигурното място… временно, обаче, мислеше си Артас… Даларан. Дори докато бягаха, над грохота от суматохата се извиси дълбок и звучен глас.

— Треперете, смъртни, и загубете надежда! Смъртта дойде в този свят!

Артас вдигна ръка и от жеста му Немъртвите пълчища спряха и бавно започнаха да се оттеглят. Докато Артас яздеше обратно към Кел'Тузад и наблюдаваше гигантския демоничен Властелин, изведнъж се телепортира Тикондриъс, както обикновено след като всичко е приключило.

Властелинът на ужаса направи дълбок реверанс. Артас дръпна юздите и се оттегли на известно разстояние, за да може да наблюдава.

— Лорд Аркемонд, всичко е подготвено.

— Много добре, Тикондриъс — отговори Аркемонд, кимайки пренебрежително на нисшия демон. — След като Крал-лич вече не ми е необходим, вие, Властелини на ужаса, поемате командването на Немъртвите пълчища.

Изведнъж Артас осъзна колко е благодарен за всички онези часове, които дисциплинирано беше прекарал в медитация, защото само това му помогна да скрие шока и яростта си. Въпреки това Инвинсибъл усети промяната в него и изцвили нервно. Артас дръпна юздите и немъртвото животно остана мирно. Крал-лич вече не им е необходим? Защо? Кой точно беше той и какво му се беше случило? Какво щеше да се случи с Артас?

— Скоро ще заповядам да започне нашествието. Но първо ще дам пример с тези смешни магьосници… като превърна града им в пепел за историята.

Демонът се отдалечи изправен, горд и властен. Копитата му отекваха, а бронята му проблясваше в розово, златисто и лавандуловосиньо на фона на здрачаващото се небе. До него, все още покланящ се, вървеше Тикондриъс. Артас изчака да се отдалечат, после се обърна към Кел'Тузад и избухна.

— Това трябва да е някаква шега! Какво ще се случи с нас сега?

— Бъди търпелив, млади Рицарю на смъртта. Крал-лич знаеше и за това. Може да ти е отредил още някоя роля в грандиозния си план.

Може? Разярен, Артас сновеше около некроманта, но успяваше да потиска гнева си. Ако някой, демон или самият Крал-лич, беше решил, че Артас е някаква играчка, която да използват и после да захвърлят, скоро щеше да му покаже колко е грешал. Беше направил прекалено много… беше изгубил прекалено много от себе си, за да бъде изоставен сега. Не можеше това да е било за нищо. Нямаше да бъде за нищо.

Земята се разтресе. Инвинсибъл се размърда нервно, повдигайки копита, като че в опит да се отдели от земята. Артас погледна към магическия град. По това време на деня кулите изглеждаха прекрасно, горди и величествени, проблясващи в

цветовете на залеза. Но докато гледаше, чу силен грохот. Върхът на най-високата кула, най-красивата кула, изведнъж се срути, бавно и неумолимо, сякаш самата кула беше откъсната от невидима гигантска ръка. Останалата част от града рухна бързо, а звукът от разрушението ехтеше в ушите на Артас. Той се сви от силния шум, но не откъсна поглед.

Беше предизвикал падането на Силвърмуун. Беше повел Немъртвите пълчища срещу него. Но това… в това имаше някаква небрежност, лекота… Силвърмуун беше трудно спечелена награда. Аркемонд явно беше способен да разруши най-славния човешки град, без дори да присъства.

Артас се замисли за Аркемонд и Тикондриъс. Почеса бавно брадичката си, а Фростморн проблесна в скута му.

Двадесет и едно

Артас седеше на върха на зеления хълм и мислеше за Кел'Тузад — онзи лич, който явно щеше да е полезен, ако се навърта около него и който му беше обещал, че някой ще дойде да се срещне с него.

Призракът беше абсолютно верен на Крал-лич, дори до там, че убедително да играе галеното кученце в присъствието на Аркемонд и Тикондриъс, в случай че това се изискваше от него. Артас беше предпочел да си мълчи, тъй като не смяташе, че умее да лъже толкова убедително, колкото Кел'Тузад. За двамата демони те бяха твърде маловажни, но скоро щяха да се убедят в противното.

Нехайно бяха оставили книгата на Медив в кокалестите ръце на призрака. Той самият имаше познания за толкова мощни заклинания, които самият Артас осъзнаваше, че няма да може да разбере напълно.

— Третата част от плана — беше подметнал Кел'Тузад в отсъствието на демоните, като че коментираше времето — е същинската част от заговора за Легиона.

Артас си спомняше думите на Кел'Тузад отпреди. Първо беше създаването на Пълчищата, после призоваването на Аркемонд. Сега той слушаше внимателно останалата част от историята на Кел'Тузад.

— Целта на Легиона е да изсмуче цялата магия и да отнеме целия живот от този свят. За това планират да изтеглят всички мощни енергии, концентрирани в Извора на Вечността[77] на елфите. За да го постигнат, трябва да унищожат единственото нещо, което съдържа най-истинската и чиста енергия на живота в Азерот. Изворът на Вечността се намира отвъд океана, на континента Калимдор, а нещото, което можеше да спре Легиона, се нарича Нордрасил — Дървото на света[78]. То дарява безсмъртието на калдорейците, затова те са свързани с него.

Калдорейци? Артас беше объркан.

— Знам за куел'дорецитe. Тези друга елфска раса ли са?

— Те са първата раса — поправи го Кел'Тузад и махна пренебрежително с ръка. — Но тези подробности са без значение. Важното е, че трябва да попречим на Легиона да достигне целта си и има един калдореец, който може да ни помогне.

Така, използвайки магията си, Кел'Тузад беше телепортирал Артас до този далечен континент, на този хълм, от който се откриваше просторна гледка. Горите бяха тучни, живи, но в далечината Артас виждаше следите, които Легионът беше

оставил след себе си. Там, където земята, дърветата и животните не бяха мъртви, всичко беше съсипано. Наистина поглъщаха всеки живот.

Една фигура се появи на хълма под него и Артас се усмихна вътрешно. Ето и този, когото чакаше.

Определено нощните елфи бяха по-различни. Кожата му беше бледолавандулова и набраздена с ритуални белези и татуировки. Очите му бяха превързани с черна лента, но изглежда това не го затрудняваше да се придвижва по неравния терен. Оръжието, което носеше, не приличаше на нищо, което Артас беше виждал. Вместо традиционен меч, който имаше дръжка и острие, това оръжие имаше две назъбени остриета, които светеха в ужасното зелено на нещо, пропито с демонична енергия. Явно този елф и преди си е имал работа с демони.

Артас почака известно време, като го наблюдаваше внимателно. Нощният елф — Илидън Стормрейдж[79], както го беше нарекъл Кел'Тузад, беше… разярен на самия себе си. Явно списъкът със злодеяния срещу него беше доста дълъг и той жадуваше за отмъщение и сила точно колкото Кел'Тузад предполагаше.

Артас се усмихна.

— След десет хиляди години най-после съм свободен, а собственият ми брат ме мисли за злодей! — сподели Илидън. — Ще му покажа истинската си сила. Ще му покажа, че демоните вече нямат власт над мен.

— Сигурен ли си в това, ловецо на демони? — попита Артас и гласът му отекна.

Нощният елф се завъртя и замахна с оръжието си.

— А ти сигурен ли си, че волята ти е твоя?

Елфът можеше да е сляп в традиционния смисъл на думата, но въпреки това виждаше Артас твърде добре. Илидън подуши и се намръщи.

— Вониш на смърт, човеко. Ще съжаляваш, задето си ме повикал.

Артас се усмихна по-широко. Изгаряше от нетърпение за битка.

— Хайде тогава — подкани го той. — Ще видиш, че мога да ти се опра.

Инвинсибъл се обърна и се спусна надолу по хълма, готов за действие, колкото господаря си. Илидън изръмжа и се затича срещу него.

Беше почти като танц, помисли си Артас, когато двамата воини се изправиха един срещу друг. Илидън беше силен и изящен, а уменията му — подсилени от демонична сила. Но

Артас също не беше просто войник, нито пък Фростморн беше обикновен меч. Битката беше яростна и бърза. Артас се оказа прав — наистина бяха равностойни противници. И не след дълго и двамата отстъпиха задъхани.

— Може да продължаваме така… вечно — каза Илидън. — Какво всъщност искаш?

Артас свали Фростморн.

— От това, което спомена по-рано, разбирам, че ти и съюзниците ти сте заобиколени от немъртви. Властелинът на ужаса, който ги командва, се нарича Тикондриъс. Той използва мощен вещерски артефакт, наречен Черепа на Гул'дан[80]. Той е причината за оскверняването на тези гори.

Илидън изправи глава.

— И искаш да го откраднем ли? Защо?

Артас повдигна белите си вежди. Този схващаше много бързо и Артас реши, че заслужава поне полуистината.

— Нека просто кажем, че не харесвам Тикондриъс и този, на когото служа… би имал полза Легионът да се провали.

— Защо да вярвам на думите ти, дребен човеко?

Артас сви рамене.

— Справедлив въпрос… Нека ти отговоря. Господарят ми вижда всичко. Той знае, че цял живот си се стремил да получиш сила и сега тя е на една ръка разстояние от теб!

Брониранатата му ръка се сви в юмрук пред завързаните очи на нощния елф и както очакваше, той се обърна към него.

— Вземи черепа и враговете ти ще бъдат заличени.

Илидън бавно вдигна глава и се обърна към Артас. Този слепец, който всъщност виждаше много добре, беше страховит. Елфът отстъпи назад, кимайки замислено. Без повече думи, Артас обърна Инвинсибъл и препусна назад.

Скоро Кел'Тузад щеше да го пренесе обратно. Всичко се развиваше според плана на Крал-лич. Само се надяваше Илидън да се окаже толкова покорен, колкото изглеждаше, иначе… нещата щяха да се усложнят.

* * *

Тя не беше жива, нито пък имаше силата да се противопостави на заповедите на този, който я беше довел с писък в новото й битие. Но Силванас Уиндранър имаше воля и Артас някак си не беше успял да я пречупи. Беше успял с толкова много други… но защо изглеждаше, че само тя няма да му се подчини толкова сляпо? Дали беше собствената й сила или

просто защото той се наслаждаваше на страданието ѝ? Сега тя беше банши и сигурно никога нямаше да разбере. Но, ако все още разполагаше с волята си, защото на Артас така му харесваше, със сигурност тя щеше да се смее последна. Така се беше зарекла, а Силванас спазваше обещанията си.

В света на живите мина много време, откакто Артас Менетил и Немъртвите пълчища пометоха родната ѝ земя, а и много неща се случиха. Така нареченият ѝ „господар“ беше отказал да бъде използван като пионка. Заедно с арогантната торба кости Кел'Тузад, който беше виновен за оскверняването на славния Слънчев извор, Артас заговорничеше срещу двамата Властелини на ужаса — Тикондриъс и демона Аркемонд, които бяха доведени в Азерот от самия Кел'Тузад. Силванас ги беше наблюдавала много внимателно — всичко, което Артас ѝ беше разкрил като замисъл и военна тактика, щеше да ѝ бъде от полза. Той не се беше опитал да премахне Тикондриъс, както беше сторил с Мал'Ганис. О, не, лукавият човешки принц вече беше подмамил някой друг да свърши мръсната работа вместо него. Злочестият изпълнител се казваше Илидън. Артас беше успял да подуши жаждата му за власт и я беше използвал срещу него, карайки го да открадне черепа на Гул'дан — легендарен вещер орк. За тази цел Илидън трябваше да убие Тикондриъс. Така Артас щеше да се отърве от демоничен Властелин, а Илидън щеше да бъде възнаграден с артефакт, който да задоволи жаждата му за власт. Предполагаше се, че всичко върви по план. Оттогава Артас и следователно и Силванас, не бяха чували нищо за Илидън.

А колкото до Аркемонд… който беше толкова силен, че да може да унищожи славния магьоснически град Даларан с едно-единствено заклинание, бе погубен от силата на живота, който беше дошъл да погълне. Сега Силванас мразеше живите толкова, колкото и Легиона и откакто научи за падението му, се разкъсваше от смесени чувства. Нощните елфи бяха жертвали безсмъртието си, за да го победят. Чистата, концентрирана сила на природата беше унищожила демона отвътре и Дървото на света беше отдало огромната си сила като мощна ударна вълна, довела до катаклизъм.

И, когато Аркемонд беше сразен, както и скелетите му, опитът на Легиона да превземе този свят беше провален.

Силванас се откъсна от мислите си и се завърна в реалността, чувайки името на покойния и неоплакан демоничен Властелин.

— От няколко месеца не сме чували нищо от лорд Аркемонд — каза лидерът им Детерок, риейки нервно с копита. — Започна да ми писва да се занимавам с тези немъртви! Какво още правим тук?

Стояха там, където едно време бяха градините на замъка, където Артас беше дошъл да убие родния си баща и да донесе смърт на собствените си хора. Градините гниеха, както и хората тук.

— Беше ни заповядано да наглеждаме тази земя, Детерок — обади се демонът на име Балназар. — Наш дълг е да останем тук и да поддържаме Пълчищата в бойна готовност.

— Така е — включи се третият, Вариматрас. — Но досега трябваше да сме получили нови заповеди.

Силванас едва повярва на думите, които чу и се обърна към Кел'Тузад. Презираше го точно толкова, колкото и Рицаря на смъртта, на когото се преструваше, че служи предано, но умело прикриваше чувствата си.

— Легионът беше унищожен преди месеци — започна тихо тя. — Как може да не са разбрали?

— Не мога да кажа — отговори призракът. — Но колкото по-дълго останат начело на Пълчищата, толкова повече немъртви ще попият в земята. Ако нещо не е…

Думите му прекъсна шум, който Силванас никога не бе очаквала да чуе на това място — характерния звук от разбиването на врата. И двата призрака се обърнаха в посока на шума, а демоните гневно изръмжаха, застанаха нащрек и размахаха черните си криле.

Блестящите призрачни очи на Силванас се разшириха леко, виждайки не друг, а Артас, който се появи на вратата. Познатият немъртъв кон под него се изправи на задни крака. Артас не носеше шлем и бялата му коса падаше свободно около бледото му лице, а Силванас видя самодоволната му усмивка, която толкова презираше. Тя се опита да свие в юмруци нетленните си ръце, но контролът му върху нея беше толкова силен, че тя успя само леко да помръдне пръсти.

Гласът на Артас беше звучен и бодър.

— Поздрави, Властелини на ужаса — започна той.

Те се сепнаха при вида му, едва сдържайки се пред наглостта му.

— Трябва да ви благодаря, че наглеждахте кралството ми, докато отсъствах. Но повече няма да се нуждая от услугите ви.

За миг те просто онемяха. После Балназар се съвзе достатъчно, за да продума.

— Тази земя е наша. Немъртвите пълчища принадлежат на Легиона!

О-о, помисли си Силванас, започва се.

Самодоволната усмивка на Артас се разтегна, а гласът му безспорно звучеше злорадо.

— Вече не, демони. Господарят ви беше повален. Легионът е унищожен. Смъртта ви ще завърши цикъла.

Без да сваля усмивката от лицето си, той вдигна Фростморн. Руните по острието се раздвижиха и блеснаха. Той стисна здраво юздите и конят-скелет се хвърли върху скупчилите се трима демони.

— Това не е краят, човеко! — извика Детерок заплашително.

Властелините на ужаса бяха по-бързи от кокалестия жребец на Артас и Фростморн запя само от объркване, прорязвайки празното пространство. Демоните бяха успели да отворят портал и да избягат. Артас се намръщи, но бързо възвърна доброто си настроение. Силванас осъзна причината за това — беше успял да ги прогони, а смъртта им бе само въпрос на време.

Той вдигна очи, срещна погледа на Силванас и я прикани към себе си. Тя беше принудена да се подчини. Кел'Тузад нямаше нужда от покана и се понесе доволно към господаря си като послушно кученце.

— Знаехме, че ще се върнете при нас, принц Артас! — разпали се призракът.

Артас едва удостои верния си слуга с кратък поглед. Очите му бяха приковани към Силванас.

— Сърцето ми се вълнува — каза саркастично той. — И ти ли очакваше завръщането ми, малка банши?

— Да — отвърна студено тя.

Истина беше, трябваше да е, иначе нямаше да получи възможност за отмъщение. Той изви пръста си, изисквайки повече от нея и тя изохка от болката, която прониза цялото й нетленно тяло.

— Принц Артас — добави тя.

— О-о, вече ще ме наричаш крал. Все пак това е земята ми. Роден съм да управлявам и това и ще правя, щом веднъж…

Той замълча и си пое дълбоко дъх. Очите му се разшириха, а лицето му се изкриви от болка. Сви се върху кокалестата шия на коня си и бронираните му ръце стиснаха юздите. Силен вик на болка се изтръгна от него.

Силванас го гледаше с най-голямата радост, която беше изпитвала след ужасния ден, в който беше сринат Куел'Талас. Отпиваше от болката му, сякаш беше нектар. Нямаше никаква представа какво я причинява, но се наслаждаваше на всяка секунда от нея.

Задъхан, Артас вдигна ръка. Очите му гледаха към нещо, което тя не виждаше, а ръката му се протягаше умолително към него.

— Болката е… непоносима — Артас изскърца през зъби. —

Какво се случва с мен?

Изглежда се заслуша в глас, който му отговаряше.

— Крал Артас! — извика Кел'Тузад. — Имате ли нужда от помощ?

Артас не отговори веднага. Опитваше се да си поеме въздух, после бавно се изправи и видимо се успокои.

— Не… не, болката отмина, но… силите ми отслабнаха.

Гласът му беше изпълнен с недоумение. Ако Силванас имаше сърце, то сигурно щеше да прескочи от радост при тези думи.

— Нещо не е наред тук. Аз…

Болката отново го разтърси. Тялото му се сви, а главата му се отметна назад. Устата му се отвори за безмълвен вик от болка, а вените по шията му се издуха като въжета. Кел'Тузад пърхаше около любимия си господар като объркана болногледачка. Силванас просто гледаше студено, докато спазмите отминаха. Бавно и внимателно той се свлече от Инвинсибъл. Ботушите му удариха в плочите, подхлъзнаха се и той се строполи на земята. Призракът протегна кокалестата си ръка, за да помогне на принца… не, на самопровъзгласилия се крал да се изправи на крака.

— Старата ми стая — простена той. — Трябва да си почина… и да се подготвя за дълго пътуване.

Силванас гледаше как се оттегля, тътрейки се немощно към стаите, в които беше израснал, а устните й се изкривиха в усмивка. После призрачните пръсти на ръцете й леко потрепнаха и гневно се свиха в юмруци.

* * *

В Силвърпайн цареше странно спокойствие. Леки мъгли нежно се стелеха върху влажната земя, покрита с борови иглички. Силванас знаеше, че под истинските си крака, ако имаше такива, щеше да ги почувства меки и еластични… щеше да вдиша богатия вечнозелен аромат на влажния въздух. Но тя не почувства нищо, не усети никакъв аромат. Носеше се безплътна към мястото на срещата. С такова нетърпение я очакваше, че изобщо не съжаляваше за рискованото си решение. Артас се радваше да превръща красивите, горди куел'дорейски женски елфи със силна воля в банши, след успеха си с нея. Беше й ги предоставил — на нея, рейнджър-генерала им в живота — да ги контролира и командва, сякаш беше подхвърлил кокал на вярната си хрътка. Скоро щеше да разбере колко вярно домашно животинче беше тя наистина. След като беше дочула разговора между Властелините

на ужаса, тя беше изпратила баншитата си да разговарят с тях и да съберат информация.

Демоните с готовност бяха приели пратениците й и бяха поискали господарката им да се присъедини към тях тази вечер, за да обсъдят „нещо от общ интерес, свързано с настоящия статус на Кралицата на баншитата“.

Дълбоко в гората тя видя слаба зелена светлинка и се понесе към нея. Явно я очакваха, както бяха обещали — трима огромни демони се обърнаха към нея, а крилете им изплющяха, издавайки вълнението им.

Балназар проговори първи.

— Лейди Силванас, радваме се, че дойдохте.

— Как можех да откажа? — отвърна тя. — По някаква причина вече не чувам гласа на Крал-лич. Волята ми отново е моя.

Наистина беше така и точно затова тя успяваше да прикрие превъзбудата в гласа си. Не искаше демоните да разберат повече, отколкото беше склонна да признае.

— Вие, Властелини, явно знаете причината за това.

Те размениха погледи и лицата им се озариха от усмивки.

— Разбрахме, че Крал-лич губи силата си — каза Вариматрас със злокобен тон. — Заедно с нея отслабва и способността му да контролира немъртви като теб.

Това беше чудесна новина, стига да беше истина. Но за Силванас това не беше достатъчно.

— А какво ще стане с крал Артас? — продължи тя, без да успее да скрие сарказма, изричайки титлата му. — Какво ще стане с неговата сила?

Балназар махна пренебрежително с черните нокти на ръката си.

— Той ще престане да ни дразни, като лятна мушица, на която времето просто е свършило. Въпреки че руническият му меч, Фростморн, съдържа мощна магия, силите на самия Артас ще изчезнат с времето. Неизбежно е.

Силванас не беше напълно сигурна. Тя също беше подценила Артас и заедно със студената омраза в сърцето си носеше вината от участието си в кървавата му победа.

— Искате да го премахнете и се нуждаете от помощта ми — каза безцеремонно тя.

Детерок, който изглежда беше главатарят, стоеше мълчаливо, докато братята му разговаряха със Силванас. Те бяха нервни и бесни, но неговото изражение беше останало невъзмутимо. Сега вече се обади и той, с глас, изпълнен с чиста омраза.

— Легионът може да е унищожен, но ние сме натрезими[81].

Няма да позволим някакво човече да ни победи.

Той замълча за миг и се взря във всеки един поотделно.

— Артас трябва да умре!

Блестящият зелен поглед се спря върху Силванас.

— Както ти ни следеше, малко призраче, така и ние те наблюдавахме. Очевидно немъртвият Кел'Тузад е твърде верен, за да предаде господаря си. Явно между двамата има… някаква връзка.

Сивите му устни се извиха в зловеща усмивка.

— Но ти, от друга страна… го мразиш.

Тя не мислеше, че може да скрие истината, дори да искаше — толкова силно я изгаряше вътрешно.

— В това поне сме единодушни, Властелини. Имам свои причини за отмъщение. Артас изби сънародниците ми и ги превърна в тези… чудовища.

Тя замълча за миг. Омразата към Артас и това, което й беше причинил… беше толкова силна, че й отне способността да говори. Демоните чакаха търпеливо и самодоволно. Мислеха, че могат да я използват, но грешаха.

— Мога да участвам в кървавия ви заговор, но ще бъде по моя начин.

Тя искаше да се съюзи с тях, но държеше да разберат, че не е играчка.

— Нямам намерение да заменя господаря си за някой друг. Ако искате помощта ми, трябва да приемете условието ми.

Детерок се усмихна.

— Значи заедно ще убием Рицаря на смъртта.

Силванас кимна и лека усмивка пробяга по призрачното й лице. Дните ти са преброени, крал Артас Менетил, а аз съм… пясъчният часовник.

Двадесет и две

Артас потърка слепоочията си, премисляйки отново и отново това, което беше видял. Винаги досега гласът на Крал-лич идваше само от Фростморн. Но в мига, когато жестоката болка го погълна, Артас за пръв път успя да види съществото, на което служеше. Крал-лич беше сам в средата на широка пещера, затворен в същия такъв неестествен лед, в какъвто беше Фростморн. Но това не беше гладка обвивка на тялото му. Тя беше назъбена, сякаш някой беше отчупил парче от нея.

Прикрит от леда, Крал-лич не се виждаше добре, но гласът му прониза съзнанието на Рицаря на смъртта с вик от болка.

— Опасност грози Замръзналия трон[82]! Силата отслабва… Времето изтича… Трябва незабавно да се върнеш в Нортренд!

И после, сякаш копие се заби в корема на Артас.

— Изпълнявай!

Всеки път, когато го чуеше, Артас се замайваше и му призляваше. Силата, която пулсираше през него като адреналин, когато беше просто човек, отслабваше и вземаше от него повече, отколкото му беше дала. Той беше слаб и уязвим… нещо, което никога не си беше представял, че ще бъде, когато сграбчи Фростморн за пръв път и загърби всичко, в което беше вярвал. Лицето му беше плувнало в пот, докато с мъка се покачи на Инвинсибъл и пое към Кел'Тузад.

Личът го очакваше, носейки се във въздуха с развята роба, а обичайното му изражение като че излъчваше и загриженост.

— Значи, пристъпите се влошават? — попита той.

Артас се поколеба. Дали можеше да му се довери? Дали Кел'Тузад щеше да се опита да отнеме силата му? Не, реши той… Някогашният некромант никога не го беше подвеждал. Винаги е бил верен на Крал-лич и на самия Артас.

Кралят кимна с усещането, че главата му ще падне.

— Да. Силите ми са източени и едва контролирам собствените си воини. Крал-лич ме предупреди, че ако не успея да стигна навреме до Нортренд, всичко ще бъде загубено. Трябва да тръгнем веднага.

Ако беше възможно празните очни кухини да изразят тревога, Кел'Тузад даваше идеален пример за това.

— Разбира се, Ваше Височество. Вие не сте и няма да бъдете изоставен. Ще тръгнем веднага, щом решите, че сте…

— Има промяна в плана, крал Артас. Никъде няма да ходите.

Той дори не ги беше усетил — доказателство за силното му изтощение. Артас се сепна при вида на тримата демони, които го

наобиколиха.

— Убийци! — извика Кел'Тузад. — Това е капан! Защитете краля си от тези…

Но звукът от затръшващата се врата заглуши думите на призрака. Артас изтегли Фростморн. За пръв път, откакто го беше докоснал, откакто се беше свързал с него, го почувства тежък и почти безжизнен в ръцете си. Руните по острието едва просветваха и Артас имаше усещането, че държи просто парче метал, а не красивото и балансирано оръжие, каквото винаги е било.

Немъртвите се спуснаха към него и за един страшен миг Артас се върна назад във времето, когато за пръв път беше видял ходещи трупове. Отново стоеше пред малката селска къща, отвратен от вонята на разложение и почти вцепенен от ужас при вида на мъртвите, които го атакуваха. Много отдавна беше превъзмогнал ужаса и отвращението си от тяхното съществуване, дори беше започнал да ги харесва. Те бяха негови поданици, беше ги прочистил от живота им, за да служат за славата на Крал-лич. Те не просто се движеха, не просто се биеха, те атакуваха самия него. Бяха под пълния контрол на Властелините на ужаса. Артас събра всичките си сили и безжалостно започна да ги отблъсква, изпълвайки се със странно чувство на погнуса. Никога не беше допускал, че можеха да се обърнат срещу него.

Над шума от ударите злорадият гласът на Балназар се извиси.

— Не трябваше изобщо да се връщаш, човеко. Толкова си слаб, че вече контролираме по-голямата част от воините ти. Явно властта ти няма да трае още дълго.

Артас стисна зъби и някъде дълбоко в себе си намери още сили, още воля да се бие. Нямаше да умре тук. Но те бяха толкова много… толкова много, които преди почти без усилие контролираше, а сега неумолимо го атакуваха. Артас знаеше, че те нямат ум и се подчиняват на най-силния, но все пак… болеше. Той ги беше създал…

Артас отслабваше твърде бързо и в един момент дори не успя да парира директен удар към корема си. Тъпият меч издрънча върху бронята му, рани го тежко и той се стресна, осъзнавайки, че един немъртъв е успял да пробие защитата му.

— Прекалено много са, кралю! — прозвуча гробовният глас на Кел'Тузад, изразявайки безусловна вярност, от което очите на Артас се насълзиха. — Бягай… махни се от този град! Ще намеря начин да те открия в пустошта. Това е единственият ти шанс, господарю!

Артас знаеше, че призракът е прав. Той изрева и тромаво се

свлече от коня. От един замах на ръката му Инвинсибъл се дематериализира, от скелет се превърна в дух на кон и изчезна. Артас щеше да го върне, когато успееше да се отдалечи в безопасност. Той се втурна напред, стискайки с две ръце обезсиления Фростморн, без да се опитва да убие или дори само да рани, а просто разчистваше пътя пред себе си.

Портите бяха затворени, но той беше израснал в този замък и го познаваше по-добре от всеки. Познаваше всяка врата, стена и скрит коридор и вместо да се запъти към вратите, които нямаше да може да отвори сам, се втурна навътре в замъка. Немъртвите го последваха. Артас тичаше по коридорите в задната част, където преди бяха кралските покои… където веднъж тичаше с Джейна, хванал здраво ръката й. Той се спъна и му се зави свят.

Как беше стигнал до тук… да бяга в пустия замък, преследван от собствените си творения, от хората, които се беше заклел да защитава. Но не… той ги беше убил. Беше предал поданиците си срещу силата, която му беше предложил Крал-лич. Сега силата му изчезваше, сякаш изтичаше от рана, която не може да бъде затворена. Татко… Джейна…

Артас изключи мислите си за миналото. Сега не беше време да се разсейва. Имаше нужда само от скорост и хитрост. Тесните коридори ограничиха броя на немъртви, които можеха да го преследват, и той успяваше да затваря и заключва вратите пред тях, забавяйки ги поне за малко. Накрая достигна собствената си стая и тайния изход в една от стените. Той, родителите му и Калия имаха такъв изход от стаите си, за които знаеха само те, Утър и епископът. Всички, освен Артас, вече ги нямаше. Той дръпна гоблена, който висеше на стената и скриваше малката врата към изхода, после я затвори зад себе си я заключи.

Артас тичаше и се препъваше по тясното криволичещо стълбище, което щеше да го изведе на свобода. Отвън вратата беше физически и магически маскирана, за да изглежда като част от външната стена на замъка. Задъхан, Артас непохватно задърпа резето и едва не се строполи върху тирисфалската поляна. До ушите му достигна шумът от битка, вдигна поглед и застина. Примигна объркан. Немъртвите… се биеха помежду си.

Разбира се… Някои от тях все още бяха под негово командване. Все още бяха негови поданици… негови инструменти. Негови оръжия, не поданици.

Той се подпря на един студен камък и се загледа. Един от верните му призраци откъсна дългоуха глава и я запрати във въздуха. Артас потръпна от погнуса, гледайки и двамата немъртви — разлагащи се, пълни с червеи, тътрещи се неща. Без значение кой ги контролираше, и двете бяха отвратителни. Нещо

проблесна и привлече погледа му — боязливо носещ се нещастен малък дух на младо момиче. Преди е била жива, но той беше убил и нея — директно или недиректно. Тя беше негов поданик. Изглежда, че все още беше свързана със света на живите. Изглежда, че помнеше какво е значело да бъде човек. Това можеше да му е от полза, тя можеше да му е от полза. Той протегна ръка към носещото се призрачно нещо, което беше създал от жажда за власт.

— Нуждая се от уменията ти, малка сянка — каза той, опитвайки се да звучи възможно най-миловидно. — Ще ми помогнеш ли?

Тя вдигна лице и се понесе към него.

— Живея, за да Ви служа, крал Артас — каза тя с добродушен, макар и глух глас.

Той се насили да й се усмихне. По-лесно беше с тези, които бяха просто гниеща плът, но и това си имаше предимства. Артас се съсредоточи и започна да призовава все повече и повече от тях, изтощавайки се до такава степен, че едва си поемаше дъх. Те дойдоха, но щяха да служат на по-силния. Артас крещеше и посичаше тези, които се осмеляваха да застанат на пътя на съдбата, която им беше отредил, но колкото повече идваха, толкова повече го атакуваха. Беше слаб, а единственото нещо, което можеше да го защити, беше купчина месо. Разтреперан и задъхан, той вдигна Фростморн с отпаднали ръце. Земята се разтресе и Артас се извърна, за да види не повече от три противни огромни тела да се приближават към него.

Той свирепо вдигна Фростморн във въздуха. Той, Артас Менетил, крал на Лордерон, нямаше да се предаде без бой.

Изведнъж настъпи суматоха, изпълнена със силни крясъци. Като духове на птици, те се спускаха и нападаха чудовищата, докато ги принудиха да спрат атаката си към Артас. Огромните тела замахваха и виеха срещу призрачните фигури, които изведнъж сякаш вече се спускаха направо вътре в тях.

Противните бледи и червиви създания останаха на място, после рязко се обърнаха към немъртвите, които се тътреха към Артас. Той се усмихна доволно. Баншита. Беше решил, че Силванас е твърде погълната от омразата си към него, за да му се притече на помощ или по-лошо — че, както много други, беше станала пионка на враговете му. Но явно раздразнението на някогашната рейнджър-генерал беше отминало.

С помощта на обладаните от банши гиганти, вълната бързо намаля и не след дълго Артас се олюляваше от пристъп на внезапна слабост над купчина наистина мъртви трупове. Бледите създания се нахвърлиха едно срещу друго и взаимно се разкъсаха

на парчета. Артас се зачуди дали тези, които ги бяха създали, можеха отново да сшият остатъците им. Докато се сгромолясваха на земята, духовете, които ги обладаваха, излитаха свободни.

— Благодаря ви, дами. Радвам се, че вие и господарката ви сте все още мои съюзници.

Те закръжаха във въздуха, а гласовете им бяха нежни и натрапчиви.

— Наистина, велики кралю, тя ни изпрати да те открием. Дойдохме, за да те пренесем през реката. Щом минем на отсрещния бряг, ще се спасим в пустошта.

Пустошта… също както му беше казал Кел'Тузад. Артас се успокои още повече. Явно дясната и лявата му ръка бяха единодушни. Той вдигна ръка и се съсредоточи.

— Инвинсибъл, при мен! — извика той.

След миг се появи лека мъглявина, завихри се и прие формата на конски скелет, и изведнъж и самият Инвинсибъл беше там. Артас остана доволен, че действието не му отне много усилия, Инвинсибъл все пак го обичаше. Той беше единственото нещо, което беше направил точно както трябва. Единственото нещо, което никога нямаше да се обърне срещу него, както нямаше да го стори дори да беше жив. Той го възседна внимателно, опитвайки се да прикрие слабостта си от баншитата и останалите немъртви.

— Заведете ме при господарката си и Кел'Тузад — каза той.

Те го послушаха и се понесоха надалеч от замъка, напред, дълбоко в сърцето на поляните Тирисфал.

Артас усети леко вълнение, като видя, че поемат по пътя, който минаваше много близо до стопанството на Балнир. За щастие баншитата смениха посоката и се насочиха към по-хълмиста местност, след която следваше открито поле.

— Това е мястото, сестрици. Тук ще си починем, велики кралю.

Нямаше помен от Силванас или Кел'Тузад. Артас дръпна юздите на Инвинсибъл и се огледа наоколо. Изведнъж той започна да схваща.

— Защо тук? — попита той. — Къде е господарката ви?

Болката се завърна и той изрева, притискайки гърдите си. Под него Инвинсибъл се изправи на задни крака, а Артас се хвана здраво за него. Сиво-зелената поляна изчезна и на мястото ѝ се появи синьото и бялото на странно натрошен замръзнал трон. Гласът на Крал-лич го прониза и Артас с мъка сподави болезнен вик.

— Измамиха те! Ела бързо при мен! Подчини се!

— Какво… става тук? — успя да процеди Артас през стиснатите си зъби.

Той примигна, опитвайки се да проясни погледа си и с усилие повдигна глава.

Тя излезе иззад дърветата с лък в ръка. За момент той си помисли, че се намира в Куел'Талас и пред него е живата елфа. Но косата й вече не беше златиста, а черна като нощта и с бели кичури. Кожата й беше бледа със синкав оттенък, а очите й имаха сребърен блясък. Беше Силванас и в същото време не беше тя. Тази Силванас не беше нито жива, нито безтелесна. Някак си беше успяла да се добере до тялото си, което Артас беше заключил в железен ковчег, за да я измъчва още и в бъдеще. Беше обърнала играта.

Докато Артас се опитваше да преглътне болката и да събере мислите си, Силванас вдигна черния си лъскав лък, намести стрелата и се прицели. Устните й се изкривиха в усмивка.

— Дойде ми точно на мушката, Артас.

Тя пусна стрелата.

Прониза лявото му рамо, премина през бронята му, сякаш беше тънка като пергамент и добави нова болка към агонията му. Той остана изумен… Силванас беше славен стрелец. Нямаше как да пропусне фаталния удар от това разстояние. Защо рамото? Дясната му ръка се вдигна автоматично, но той осъзна, че не може дори да сгъне пръстите си около дръжката на меча. Бяха започнали да се вкочаняват… както и краката му.

Той се хвърли към шията на Инвинсибъл, драпайки и опитвайки се по всякакъв начин да го възседне, преди крайниците му да се обездвижат напълно. С последни усилия успя да се обърне към нея и да изсъска.

— Предателка! Какво ми стори?

Тя се усмихваше. Беше щастлива. Бавно и спокойно тя закрачи към него. Беше облечена със същата кожена броня, която носеше в деня, когато Артас я беше убил, разкриваща голяма част от бледосинята й кожа. Само че сега по тялото й нямаше белези от раните, които беше получила при последната си битка.

— Това е специална отровна стрела, която направих за теб — каза тя, щом го доближи.

После преметне лъка през рамо и извади камата си.

— Парализата, която усещаш сега, е нищо в сравнение с агонията, която ми причини.

Артас преглътна с мъка. Устата му беше суха като пясък.

— Довърши ме тогава.

Силванас отметна глава и се засмя с глух и призрачен глас.

— Бърза смърт… като тази, която ти ми даде?

Радостта ѝ изчезна толкова бързо, колкото се беше появила и очите ѝ проблеснаха гневно. Доближи се още малко, докато не застана на една ръка разстояние от него. Инвинсибъл подскочи, притеснен от близостта ѝ, а сърцето на Артас се сви и едва се задържа да не падне.

— О, не. Добре ме научи, Артас Менетил. Научи ме колко голяма глупост е да проявяваш милост към врага и колко е приятно да го гледаш как се измъчва. И сега, учителю, ще ти покажа колко добре съм си научила уроците. Ти ще страдаш, както страдах аз. Благодарение на стрелата ми дори няма да можеш да избягаш.

Явно очите на Артас бяха единственото нещо, което можеше да движи и той безпомощно гледаше как елфата вдига камата си.

— Предай поздравите ми в ада, негоднико!

Не. Не по този начин… не обездвижен и безпомощен… Джейна…

Изведнъж Силванас се олюля назад, а ръката, с която държеше камата, се изви и разтвори пръсти. Лицето ѝ изразяваше пълно удивление. Миг след това малката сянка, която по-рано се беше притекла на помощ на Артас, се материализира и се усмихна щастлива, че е помогнала на краля си. Щастлива да му служи.

— Назад, безмозъчни твари! Няма да умрете днес, кралю!

Кел'Тузад! Както беше обещал, той дойде, след като беше успял да открие къде го бяха завлекли предателските баншита. И не беше дошъл сам, а с още десетина немъртви, които се нахвърлиха върху Силванас и нейните баншита. У Артас се зароди надежда, макар да беше напълно парализиран. Той гледаше как около него се разразява битка и не след дълго стана ясно, че Силванас ще трябва да отстъпи.

Тя го стрелна с гневни очи.

— Това не е краят, Артас! Никога няма да спра да те преследвам!

Артас гледаше как фигурата ѝ изчезва в сянката, а последното нещо, което проблесна, бяха гневните ѝ очи. След като господарката им изчезна, останалите баншита под командването ѝ също се изпариха.

Кел'Тузад се втурна към Артас.

— Нарани ли Ви, господарю?

Артас можеше само да го гледа, защото парализата беше обхванала и устните му. Кокалестите ръце изненадващо ловко хванаха стрелата и я издърпаха. Артас потисна писъка от болка от изваждането на стрелата. Червената му кръв беше примесена с черна лепкава течност, която Кел'Тузад изследва внимателно.

— Ефектът от отровата ще отслабне с времето. Явно целта е била само да Ви обездвижи.

Разбира се, помисли си Артас, иначе нямаше да й трябва камата… Той се изпълни с облекчение и се почувства още по-изтощен. Беше толкова близо… твърде близо… до смъртта. Ако не беше верният му лич, елфата щеше да го довърши. Отново се опита да проговори и успя.

— Аз… ти ме спаси.

— Радвам се, че успях да услужа, кралю. Но трябва да побързате да стигнете до Нортренд. Всички приготовления по заминаването Ви са направени. Какво ще ми заповядате?

Кел'Тузад беше прав. Чак сега Артас започна да усеща, че сякаш животът се връща в крайниците му, макар все още да не можеше да ги контролира.

— Трябва час по-скоро да открия Крал-лич. Ако се забавя още… не знам какво бъдеще ме чака и дали ще се върна, но искам да наглеждаш земята ми. Погрижи се наследството ми да оцелее.

Артас имаше доверие на призрака, не от обич или вярност, но просто като точен и неоспорим факт. Кел'Тузад беше немъртво същество, свързано с господаря, на когото служеха и двамата. Очите на Артас се преместиха върху малкия дух, който се носеше усмихнат леко встрани. После погледна гниещите трупове с мрачни лица, които бяха готови да се хвърлят от върха на някоя скала заради него.

Само мъртва плът и реещи се духове, а не поданици. Никога не са били поданици, каквото и да показваше усмивката на малкия дух.

— Оказвате ми голяма чест, господарю. Ще постъпя, както ми казвате, крал Артас. Уверявам Ви.

* * *

Тя вече имаше тяло, същото като в живота, но променено, както беше променена и тя самата. Силванас отново вървеше бодро и с лекота, както когато беше жива и носеше старата си броня, но не беше същата. Беше завинаги и необратимо променена.

— Изглеждате притеснена, господарке.

Силванас се сепна и се обърна към една от многото банши, които се носеха покрай нея. Тя не можеше да лети с тях, но предпочиташе тежестта и стабилността на телесната си форма, която беше откраднала обратно.

— Ти не си ли, сестро? — отвърна рязко тя. — Само преди

дни бяхме роби на Крал-лич, съществувахме, за да убиваме в негово име. А сега сме… свободни.

— Не разбирам, господарке.

Гласът на банши беше глух и объркан.

— Сега волята ни си е изцяло наша. Не се ли борихме именно за това? Мислех, че ще сте щастлива.

Силванас се засмя, осъзнавайки, че е на границата да изпадне в истерия.

— Каква радост има в това проклятие? Все още сме немъртви, сестро… още сме чудовища.

Тя изпъна ръката си, погледна синьосивата си плът и забеляза студа, който като втора кожа беше неотменна част от нея.

— Не сме ли роби на това мъчение?

Той й беше отнел толкова много. Дори да можеше да удължи смъртоносната му агония с дни… седмици… пак нямаше да успее да го измъчи достатъчно. Смъртта му нямаше да върне мъртвите, нямаше да прочисти Слънчевия извор, нито пък да я върне към живота й, като прасковенозлатно същество. Но щеше да я накара да се чувства… чудесно.

Преди няколко дни беше успял да й се измъкне. Неговият лакей се беше появил в най-неподходящия момент. Артас вече беше отишъл твърде далеч, за да се възстанови. Силванас беше научила, че сега Кел'Тузад е поел властта над заразената земя. Но това не беше проблем. Тя беше мъртва и имаше цялото време на света, за да състави перфектния си план.

Някакво движение привлече погледа й и тя елегантно се изправи на крака, хвана лъка си и опъна тетивата с едно-единствено бързо движение. Завихреният портал се отвори и от него се появи Вариматрас, снизходително усмихнат.

— Поздрави, лейди Силванас.

Демонът дори се поклони и Силванас повдигна вежда, без дори за миг да си помисля, че е искрен.

— С братята ми оценяваме ролята, която изигра за поражението на Артас.

Ролята й… сякаш всичко е било някакъв театър.

— Поражение? Явно може и така да се нарече. Със сигурност обаче той оцеля.

Мощното същество сви рамене, разпервайки леко криле.

— При всички положения поне вече не ни безпокои. Дойдох да ти отправя официална покана да се присъединиш към новия ни ред.

Нов ред? Съвсем не беше нов, помисли си тя — същото подчинение, друг господар. Тя нямаше ни най-малък интерес към

подобно нещо.

— Вариматрас — каза студено тя, без да отвърне на поклона му. — Единственото ми желание е да видя Артас мъртъв. Тъй като първият ми опит беше неуспешен, сега бих искала да съсредоточа усилията си, за да е успешен следващият. Нямам време за жалките ви политики и борби за власт.

Демонът се изопна.

— Внимавайте, милейди. Не би било мъдро да си навличате гнева ни. Ние сме бъдещето на тези… заразени земи. Можете или да се присъедините към нас, или да бъдете прогонена.

— Вие ли? Вие ли сте бъдещето? Кел'Тузад не последва скъпия си Артас. Той остана тук с причина, но може би един лич, прероден от могъщия Слънчев извор, е нищо за мощни същества като вас.

Гласът й придоби насмешлив тон и демонът се намръщи.

— Достатъчно време живях като роб, Властелине.

Странно как използва думата „живях", след като беше мъртва, но явно старите навици трудно умираха.

— Борих се с нокти и зъби, за да стана нещо по-добро от това, в което ме превърна онзи проклетник. Сега имам своя воля и сама ще избера пътя си. Легионът е победен, а вие сте жалките му останки. Расата ви умира и аз няма да изоставя свободата си, като се прикова към вас, глупаци.

— Така да бъде — изсъска Вариматрас.

Той беше бесен.

— Скоро ще узнаеш решението ни.

Той се телепортира с намръщено лице.

Беше се поддал на подстрекателните й думи и почти се беше разтреперил от гняв. Силванас го забеляза, но остана безчувствена. Той лесно се гневеше, но го бяха изпратили, защото не я смятаха за опасна.

Нужно й беше нещо повече от шепа баншита, за да се изправи срещу Артас. Трябваше й армия, цял град от немъртви… трябваше й Лордерон. Отхвърлените — така щеше да нарече загубените души, които като нея не дишаха, но имаха своя воля. Но най-напред щеше да има нужда от нещо повече от призрачните си сестри, за да се пребори с тримата демони. Или може би трябваше да премахне само двама от тях.

Силванас Уиндранър отново се замисли за Вариматрас и колко беше лесно да бъде манипулиран. Може би той щеше да се окаже полезен…

Да. И заедно с Отхвърлените тя щеше да намери своя път в този свят… и щеше да премахне всеки, който се опиташе да го препречи.

Двадесет и три

Нортренд. Артас се почувства странно, когато се завърна тук. Щом зърна брега, той си спомни първия път, когато дойде. Сърцето му беше изпълнено с болка от предателството на Джейна и Утър и от това, което беше принуден да извърши в Стратхолм. Толкова много беше преживял оттогава, сякаш беше минал цял един живот. Беше дошъл с желание за мъст, с намерение да убие демоничния Властелин, задето беше превърнал хората му в ходещи трупове. Сега той командваше тези немъртви и беше в съюз с Кел'Тузад.

Колко странни бяха тези обрати на съдбата.

Както и преди, Артас не чувстваше студ, нито пък хората, които го следваха сляпо — смъртта притъпяваше подобни усещания. Само човеците некроманти се свиваха срещу ледения вятър, който стенеше и свистеше. Докато пускаха котва и слизаха от кораба, бавно и лениво започна да се стели сняг. Артас бързо слезе от лодката и скочи на брега. Може да не усещаше студа, но силите и тялото му отслабваха. Веднага щом краката му стъпиха на сушата, той почувства присъствието му — Крал-лич. Не в съзнанието си, не чрез Фростморн, въпреки че вече слабата светлина на руническия меч леко се усили. Не, Артас почувства господаря си тук — така, както не го беше усещал преди. Освен това усети и дразнещо чувство на растяща заплаха.

Той се обърна назад към онези, които го следваха — духове, призраци, сенки, бледи чудовища и некроманти.

— Трябва да побързаме — извика той. — Нещо тук застрашава Крал-лич. Трябва да стигнем Айскраун[83] възможно най-бързо.

— Милорд! — извика един от некромантите и посочи с ръка.

Артас се обърна, изваждайки Фростморн. През снежното було можеше да различи златисто-червените фигури, които се носеха във въздуха. Щом се приближиха, очите на Артас се присвиха от гняв — разпозна съществата и осъзна на кого принадлежат.

Дракондори. Артас беше поразен. Очакваше всичко друго, но не и висши елфи. Как може толкова много да са оцелели, че да се прегрупират, а още повече — да разберат къде щеше да отиде, за да го пресрещнат тук? На красивото му лице бавно се изписа усмивка от възхищение.

Дракондорите се приближиха още повече и той вдигна Фростморн в знак на поздрав.

— Трябва да призная — провикна се той, — изненадан съм да видя куел'дорейци тук. Мислех, че студът е твърде неприятен за

толкова деликатни същества.

— Принц Артас!

Гласът прозвъня ясно и силно и дойде от един от ездачите, чийто дракондор се спря във въздуха над Артас.

— Тук няма да видите куел'дорейци. Ние сме син'дорейци — кървави елфи! Заклели сме се да отмъстим за духовете от Куел'Талас. Тази мъртва земя… ще бъде прочистена! Противните същества, които си създал, най-накрая ще намерят покой. А, ти, касапино, ще получиш заслуженото си наказание.

Артас се зарадва за момент. Броят им не беше незначителен. После осъзна, че най-вероятно вижда последните представители на изчезваща раса, които бяха дошли тук само заради него. Самодоволството му се замени с раздразнение. Въпреки изтощението, той извика с гневен глас:

— Нортренд принадлежи на Немъртвите пълчища, елф, и ти скоро ще се присъединиш към тях! Направи голяма грешка да дойдеш тук!

Изведнъж се появиха още дракондори и рейнджъри пешаци. В небето полетяха стрели, многобройни като снежинки, и посипаха немъртвите. Повечето от тях обаче не паднаха — пробождането от стрела, стига да не уцелеше жизненоважно място, изобщо не им пречеше.

Без дори да си прави труда да възседне Инвинсибъл, Артас се хвърли в атака. Фростморн беше жаден и сякаш събираше енергия и сила заедно с Артас с всяка нова светла душа, която поглъщаше. Сред шума от битката някъде високо над тях отекна дълбок и студен като самия Нортренд глас.

— За Пълчищата! Избийте ги в името на Нер'зул!

Въпреки всичко, което беше видял и извършил, Артас усети остър студ да пронизва цялото му тяло от този глас. Той рискува, бързо погледна нагоре и очите му се разшириха от удивление.

Нерубиани! Разбира се… това беше родната им земя. Сърцето му се изпълни с радост, виждайки ги как се сипят от небето. Можеше да различи формите им през падащия сняг, познатата скорост, с която паякообразните се суетяха и приждаха към плячката си. Артас трябваше да отдаде чест на син'дорейците — биеха се храбро, но бяха безнадеждно превъзхождани по численост и скоро Артас стоеше върху купчина тела в червено-златисти дрехи. Той вдигна ръка и един по един мъртвите елфи се раздвижиха и се изправиха на крака, гледайки го със стъклени очи.

— Още войници за този, комуто служим — каза Артас.

После се озърна и погледът му се спря върху лидера на нерубианите. Беше по-едър и се извисяваше високо над воините

си, вървейки с лекота по снега към Артас. Той пристъпваше сред тях като крал — величествено и уверено. Артас се опита да открие нещо познато у това напълно чуждо за него същество. В човешките му очи Ануб'арак изглеждаше като смесица между бръмбар и другите паякообразни нерубиани, които командваше. Артас осъзна, че без да иска е отстъпил крачка назад и събра сили, за да остане на място, докато съществото се приближаваше към него. То спря точно пред него, после се изправи и се извиси над него, гледайки го с многото си очи… Това абсолютно кошмарно създание беше негов съюзник.

Артас прочисти гласа си и се овладя.

— Благодаря за помощта, велики.

Съществото наклони глава, долната му челюст потракна леко и издаде дълбок гробовен глас, който притесни Артас.

— Крал-лич ме изпрати да ти помогна, Рицарю на смъртта. Аз съм Ануб'арак, древен крал на Азджол-Неруб. Къде е другият?

Той се изправи на задните си крака и се огледа наоколо.

— Другият?

— Кел'Тузад — отвърна Ануб'арак със зловещия си съскащ глас.

После се наведе над Артас и го фиксира с многобройните си очи.

— Познавам го. Посрещнах го, когато дойде за пръв път при Крал-лич, както посрещам теб сега.

Артас се зачуди дали Кел'Тузад е бил също толкова притеснен от първата си среща с този немъртъв насекомоподобен крал на древна раса. Със сигурност е бил, каза си той. Със сигурност всеки би бил.

— Твоите хора бяха отлично попълнение на предните ни редици, когато атакувахме елфите — каза той, поглеждайки към падналите син'дорейци.

Артас се радваше, че „хората" на Ануб'арак се биеха на неговата страна.

— И отново се радвам на помощта ви сега. Но нямаме много време за любезности. Щом ви е изпратил Крал-лич, явно знаете за надвисналата опасност. Трябва да стигнем Айскраун възможно най-бързо.

— Така е — изръмжа Ануб'арак.

Той поклати страховито глава и изпъна два от предните си крака.

— Ще събера останалите си хора и ще тръгнем заедно, за да защитим господаря си.

Огромното същество се оттегли величествено и призова покорните си поданици, които с готовност се втурнаха към него.

Артас потисна погнусата си и побутна тялото на един мъртъв елф. Крайниците му бяха откъснати и беше твърде повреден, за да бъде използван.

— Тези елфи са жалки същества. Нищо чудно, че унищожихме земята им толкова лесно.

— Жалко, че не бях там, за да те спра. Отдавна не сме се виждали, Артас.

Гласът беше звучен, мек, сдържан и… изпълнен с омраза. Артас се обърна и с радост разпозна притежателя му. Колко странни наистина бяха тези обрати на съдбата.

— Принц Кейл'тас — назова го той с усмивка.

Елфът стоеше на няколко метра от него, а блясъкът от телепортирането му тъкмо избледняваше. Като че не стареше, изглеждаше точно така, както го помнеше Артас. Не, не точно. Сините му очи сега блестяха с потиснат гняв. Не беше същата огнена ярост, която беше видял на лицето му последния път, когато се срещнаха, тази беше студена и дълбока. Вече не носеше виолетово-синята роба на Кирин Тор, а традиционните за расата си червени одежди.

— Артас Менетил.

Елфът не изрече титлата му. Очевидно искаше да го обиди, но Артас изобщо не се засегна. Той много добре знаеше кой е и много скоро този прекалено симпатичен принц също щеше да го узнае.

— Бих се изплюл само при мисълта за теб, но ти и толкова не заслужаваш.

— Ах, Кейл — каза Артас с усмивка. — Дори обидите ти са ненужно префърцунени. Радвам се да видя, че не си се променил… и си некадърен както винаги. Това ме подсеща за един въпрос. Защо все пак не си в Куел'Талас? Оставяш хората ти да умират за теб, докато седиш удобно и в безопасност във Виолетовата си цитадела? Не мисля, че ще можеш да продължиш да го правиш.

Кейл'тас стисна зъби и присви очи.

— Поне с това съм съгласен. Трябваше да съм там, но вместо това помагах на човеците в борбата им срещу Немъртвите пълчища — тези, които изпрати на собствения си народ. Теб може да не те е грижа за твоя народ, но мен ме е грижа за моя. Изгубих толкова много, докато се занимавах с човеците. Сега само елфите са от значение за мен. Боря се само за син'дорейците — децата на кръвта. Ще си платиш, Артас. Скъпо ще платиш за делата си!

— Знаеш ли, радвам се, че си поприказвахме. Мина много време, нали? Не съм те виждал, откакто…

Артас замълча, виждайки как окото на елфския принц нервно

потрепна. Да, Кейл'тас помнеше. Помнеше как се натъкна на Джейна и Артас, свързани с дълбока целувка. Споменът за кратко подразни и Артас, но удоволствието да нервира Кейл'тас надделя.

— Трябва да си призная, че съм доста разочарован от тези елфи, които водиш. Надявах се на по-добра битка. Може би в Куел'Талас съм избил всички, които са имали смелост.

Кейл не се хвана на уловката.

— Тези, които намери тук, бяха само разузнавачи. Не се тревожи, Артас, скоро ще се изправиш пред сериозно предизвикателство. Уверявам те, че ще ти бъде много по-трудно да надвиеш армията на лорд Илидън.

Артас се сепна, чувайки името и изви устни от изненада.

— Илидън? Той ли стои зад това нашествие?

По дяволите! Трябваше сам да убие Тикондриъс, вместо да намесва калдорейците. Той знаеше, че Илидън жадува за власт, но не беше предполагал, че нощният елф може да се превърне в заплаха за него.

— Така е. Силите ни са огромни, Артас.

Сега в звънливия елфски глас прозвуча наслада. Негодникът беше доволен.

— Дори в този момент те маршируват към ледника Айскраун. Никога няма да стигнеш там навреме, за да спасиш любимия си Крал-лич. Смятай го за възмездие — за Куел'Талас… и другите ти обиди.

— Други обиди? — Артас се усмихна широко. — Сигурно искаш да знаеш подробности за тези други обиди. Да ти кажа ли какво беше чувството да я държа в обятията си, да я вкусвам, да чувам как произнася името ми…

Болката беше по-силна от всякога. Артас се свлече на колене и пред очите му падна червена мъгла. Той отново видя Крал-лич… Нер'зул, спомни си, че така го беше нарекъл Ануб'арак… хванат в леден затвор.

— Побързай! — извика Крал-лич. — Враговете ми наближават! Времето ни почти изтече!

— Добре ли си, Рицарю на смъртта?

Артас примигна и видя пред себе си лицето, ако можеше да се нарече лице, на Ануб'арак. Той протегна дълъг паешки крак, за да му помогне да се изправи. Артас се поколеба, но беше твърде слаб да се изправи сам. Стисна зъби, хвана крака му и се повдигна. Беше като пръчка в ръцете му — сух и почти… мумифициран. Пусна го веднага щом стъпи на крака.

— Силите ми отслабват, но ще се оправя.

Пое си дълбоко дъх и се огледа.

— Къде е Кейл'тас?

— Отиде си.

Гласът му прозвуча студено и недоволно.

— Използва магията си и се телепортира, преди да успеем да го разкъсаме на парчета.

Пак този страхлив магически трик на телепортация. Само ако некромантите на Артас можеха да го правят, сега Крал-лич нямаше да се намира в опасност. Артас си спомни за труповете и разбра, че това щеше да е съдбата на Кейл'тас.

— Неприятно ми е да го кажа, но проклетият елф беше прав.

Артас се обърна към страховития си съюзник.

— Ануб'арак… Имах ново видение… Крал-лич е в огромна опасност. Много са близо… Илидън и Кейл'тас. Никога няма да стигна навреме до глетчера! Провалих се…

Ануб'арак не изглеждаше притеснен.

— По земя може би не — съгласи се гигантското същество. — Пътуването ще е дълго и тежко, но… има и друг път до там, Рицарю на смъртта. Древното разрушено кралство на Азджол-Неруб е надълбоко под нас. Беше там, когато навремето бях на власт и познавам всички коридори и скрити кътчета. Макар че се срина в тъмните времена, сега може да ни предостави бърз преход до глетчера.

Артас се изправи. За летящ гарван пътуването не беше толкова дълго. Но през тези ледове и планини, които се издигаха пред него…

— Сигурен ли си, че ще стигнем до глетчера през тунелите?

— Нищо не е сигурно, рицарю.

За миг му се стори, че нерубианът се усмихва самодоволно.

— Руините са опасни, но си струва да опитаме.

„Сринат в тъмни времена." Странна фраза за толкова древен и немъртъв паяк лорд. Артас се зачуди какво ли значеше това и реши, че скоро ще разбере.

Ануб'арак и поданиците му забързаха, поемайки на север. Артас и Пълчищата ги последваха и скоро океанът остана сам. В мрачното небе слънцето бързо се снижаваше към хоризонта. Идваше дългата нощ. Докато маршируваха, Артас изпрати някои от воините си да съберат каквито клони намерят, да запалят факли в тъмните и опасни коридори на подземното кралство.

След няколко мъчителни часа на бавно напредване… Немъртвите не можеха да усещат студ, но вятърът и снегът ги забавяха. Артас знаеше, че въпреки ироничните думи на Ануб'арак, едно нещо беше сигурно — никога нямаше да може да стигне навреме, за да спаси Крал-лич и себе си, ако беше тръгнал по суша. Накрая инстинктът му за самосъхранение надделя. Крал-лич го беше открил и го беше превърнал в това, което беше днес,

давайки му върховна сила.

Артас го знаеше и го оценяваше, но дългът му към Крал-лич нямаше нищо общо с чувството му на вярност. Ако това велико същество беше победено, без съмнение Артас щеше да бъде следващият… а, както беше казал на Утър, той смяташе да живее вечно.

Най-сетне стигнаха до портите. Бяха покрити с толкова лед и сняг, че Артас дори не ги видя веднага, но Ануб'арак спря, вдигна два от осемте си крака и посочи към тях.

Извити камъни във формата на сърпове… или крака на насекоми, помисли си Артас… стърчаха нагоре, с насочени един към друг върхове, образувайки някакъв символичен тунел. Напред вече се виждаха портите, на които беше гравиран огромен паяк. Артас стисна устни от погнуса, но после се сети за статуите, пръснати из целия Стормуинд. Това по-различно ли беше? „Тунелът" на входа и портите водеха към сърцето на нещо, което, изглежда, беше айсберг. Само за момент Артас се загледа в огромната фигура на Ануб'арак, замисли се за паяците и мушиците му и се запита дали постъпва правилно.

— Ето го входа на някогашното велико древно място — каза Ануб'арак. — Тук бях господар и думата ми беше закон. Бях силен и могъщ и не се кланях на никого. Но нещата се промениха. Сега служа на Крал-лич и моят дом го защитава.

Артас се замисли за избухналата зараза в земята му, за изгарящото желание за мъст… погледа на баща му, когато Фростморн погълна душата му.

— Нещата наистина се променят — отвърна тихо той. — Но сега не е време за спомени.

Обърна се към странния си нов съюзник и се усмихна студено.

— Да продължим.

Двадесет и четири

Артас не знаеше колко време бяха прекарали в древното и смъртоносно нерубианско кралство под заледената земя на Нортренд. Докато стигна с мъка навън и замига като прилеп, пуснат на светлина, той си мислеше само за две неща. Едното беше желанието да стигне навреме, за да защити Крал-лич, второто — огромната надежда да се измъкне от това място.

Очевидно нерубианското кралство навремето е било много красиво. Артас не знаеше какво да очаква, но не видя натрапчивите ярки сини и виолетови цветове, нито пък сложните геометрични фигури, които обозначаваха отделните стаи и коридори. Тук имаше красота, но беше по-скоро като на запазена роза — нещо, което макар и несъмнено мъртво, все още изглеждаше красиво. Докато минаваха през двореца, Артас усети странна миризма. Не можеше да я определи, нито да я категоризира. Беше едновременно остра и застояла, но не беше неприятна, не и за някой, свикнал с вонята от разлагаща се плът.

Пътят се оказа по-кратък, както беше обещал Ануб'арак, но всяка стъпка беше заплатена с кръв. Скоро след като влязоха вътре, бяха нападнати.

От тъмнината изскочиха десетки паяци и се впуснаха към тях, потраквайки гневно. Ануб'арак и воините му ги посрещнаха челно. Артас се подвоуми, но след миг се присъедини и заповяда на войските си да го последват. Нерубианите атакуваха, пръскайки отрова, и широките пещери се изпълниха с писъци и тракане на паяци, гърлени викове на немъртви и мъчителни стонове на живи некроманти. Плътни и лепкави мрежи покриха няколко от по-неудържимите трупове. Те бяха безпомощни пред мандибулите, които откъснаха главите им и острите като шило крака, които изтърбушиха телата им. Ануб'арак беше въплъщение на истински кошмар. Издаваше ужасяващи, неясни думи на родния си език с гърлен глас и се нахвърляше върху някогашните си поданици, оставяйки след себе си пълно опустошение. Всеки един от краката му се движеше самостоятелно, сграбчваше и разкъсваше нещастните си жертви. Страховитите му щипци разчленяваха крайници. И през цялото време застоялият въздух се изпълваше с крясъци, от които привикналият с подобни неща Артас потръпваше и преглъщаше с мъка.

Схватката беше яростна и даде много жертви, но накрая нерубианите бяха принудени да се оттеглят в мрака, откъдето бяха дошли. Няколко от тях бяха останали — сгърчиха осемте си крака под паякообразното си тяло, свиха се и умряха.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Артас задъхано, обръщайки се към Ануб'арак. — Тези нерубиани са от твоя род. Защо са враждебно настроени към нас?

— Много от нас, които паднахме във Войната на Паяка, бяхме съживени, за да служим на Крал-лич — отговори Ануб'арак. — Тези воини, обаче — той посочи с предния си крак към труповете им, — така и не умряха. И все още проявяват глупостта да се опитват да освободят Неруб от Немъртвите пълчища.

Артас се загледа в мъртвите нерубиани.

— Наистина е глупаво — измърмори той и вдигна ръка. — В смъртта те ще служат на този, срещу когото са се борили в живота.

Най-сетне Артас излезе на бледата светлина над повърхността, пое си дълбоко студен и свеж въздух и огледа армията си с новите попълнения от току-що умрели същества, над които вече имаше пълен контрол.

Артас дръпна юздите и Инвинсибъл спря. Трепереше силно и се нуждаеше просто да поседи и да подиша свеж въздух, но той бързо се изпълни с вонята на разложение от собствената му армия.

Ануб'арак го задмина, спирайки за момент, за да го изгледа строго.

— Няма време за почивка, Рицарю на смъртта. Крал-лич се нуждае от нас. Трябва да се подчиним.

Артас погледна към криптата. Нещо в тона на чудовищния паяк прозвуча леко като… дали не беше гняв? Дали Ануб'арак не се подчиняваше само по принуда? Дали, ако можеше, щеше да се обърне срещу Крал-лич и по-скоро, дали щеше да се обърне срещу самия Артас? Силите на Крал-лич отслабваха… заедно с тези на Артас. Ако отслабнеха достатъчно много…

Рицарят на смъртта се загледа в отдалечаващата се фигура на господаря на подземното кралство, пое си дълбоко дъх и го последва.

* * *

Артас не знаеше колко време отне да преминат през прохода сред дълбоки снегове и яростни ветрове. Беше толкова слаб, че в един момент едва не изгуби съзнание и без малко да падне от коня си. Сепна се ужасен и напрегна всичките си сили да се задържи. Не биваше да губи кураж, не и сега.

Изкачиха се по един хълм и Артас най-сетне видя глетчера в средата на долината… където ги чакаше армия. Гледката

повдигна духа му — толкова много се бяха събрали, за да се бият за него и Крал-лич. Ануб'арак беше оставил много от воините си да го чакат тук — безстрашни и готови за битка. Малко по-надолу обаче, близо до глетчера, кръжаха други фигури. Бяха твърде далеч, за да ги разпознае, но предположи кои са. Вдигна поглед и дъхът му секна.

Крал-лич беше там, навътре в глетчера, където беше затворът от виденията на Артас. Артас се заслуша с едно ухо, когато един нерубиан се приближи до Ануб'арак, за да го информира за положението.

— Пристигнахте точно навреме. Войските на Илидън са заели позиции в основата на глетчера и…

Артас извика от болка, която беше по-силна от всякога. Отново цялото му тяло се разтърси из основи и пред очите му светът почервеня. Сега Крал-лич беше толкова близо, че агонията, която споделяше с него, беше стократно увеличена.

— Артас, първенецо мой, най-сетне дойде.

— Господарю — прошепна Артас, стиснал очи, като притискаше с пръсти слепоочията си. — Да, дойдох. Тук съм.

— В затвора ми, в Замръзналия трон, има пробив, откъдето изтича силата ми — продължи Крал-лич. — Затова и твоите сили отслабват.

Но как? Дали някой го беше нападнал? Артас не виждаше врагове в близост до него, със сигурност не беше закъснял…

— Руническият меч, Фростморн, също беше заключен тук, при мен. Откъснах го от леда, за да може да намери пътя до теб… и да те доведе до мен.

— И той успя — промълви Артас.

Крал-лич беше затворен, прикован в леда. Явно със сетни сили е успял да разчупи леда, изпращайки меча си на Артас. Сега той си спомни за леда, в който беше обвит Фростморн… изглеждаше назъбен, сякаш откъснат от по-голямо парче. Такава огромна сила… само за да доведе Артас до тук. Стъпка по стъпка той беше доведен до тук. Насочван… Контролиран…

— Трябва да побързаш, първенецо. Създателят ми, демон Кил'джаден, е изпратил слугите си да ме унищожат. Ако успеят да стигнат до Замръзналия трон преди теб, всичко е загубено. Немъртвите пълчища ще бъдат унищожени. Сега побързай! Ще ти дам цялата сила, която мога да отделя.

Изведнъж Артас се изпълни със студ, който притъпи жестоката болка и успокои мислите му. Силата беше толкова огромна, толкова неудържима… Беше по-мощна от всичко, което Артас беше усещал досега. Затова и беше дошъл. За да пие дълго от ледения извор и да се изпълни със студената сила на Крал-лич.

Артас отвори очи — погледът му беше прояснен.

Руните на Фростморн оживяха и заблестяха, а от меча се издигна ледена мъглявина. Със зловеща усмивка Артас сграбчи меча и го вдигна високо. Щом проговори, гласът му отекна ясно и силно, понасяйки се по свежия мразовит въздух.

— Имах ново видение от Крал-лич. Той възстанови силите ми! Сега знам какво трябва да сторя.

Артас посочи към дребните фигури в далечината.

— Илидън твърде дълго се противи на Немъртвите пълчища и сега се опитва да проникне в тронната зала на Крал-лич. Трябва да умре! Време е да му върнем страха от смъртта. Време е да приключим играта… веднъж завинаги.

С яростен призоваващ вой той завъртя Фростморн над главата си. Мечът запя, жаден за нови души.

— За Крал-лич! — извика Артас и се спусна надолу към вражеската армия.

Почувства се като бог, размахвайки Фростморн със съвършена лекота. Всяка душа, която отнемаше, укрепваше силите му. Нека елфските стрели да се сипят като сняг — син'дорейците падаха като житни стръкове под коса. По едно време Артас погледна към бойното поле. Къде е този, когото трябва да убие? Още нямаше следа от Илидън. Не беше възможно вече да се е промъкнал в…

— Артас! Артас, обърни се и се бий с мен, негоднико!

Гласът беше чист и ясен и изпълнен с омраза, и Артас се обърна.

Елфският принц стоеше на няколко метра от него… в златисто и кървавочервено на фона на безпощадната снежнобяла земя. Той беше висок и гордо изправен, с опрян в земята жезъл и вперени в Артас очи. Около него пращеше магия.

— Няма да преминеш, касапино.

Едното око на Артас потрепна. Това му беше казала и Силванас. Той иронично изцъка с език и се усмихна на елфа, който навремето изглеждаше особено могъщ и знаещ в очите на младия човешки принц. Спомените му го върнаха във времето, когато Кейл прекъсна целувката му с Джейна. Тогава момчето Артас знаеше, че не може да се мери с по-големия и много по-силен магьосник. Но Артас вече не беше момче.

— След като последния път изчезна като истински страхливец, признавам, че съм изненадан да те видя отново, Кейл. Не се ядосвай, че ти отнех Джейна. Забрави за това и продължи напред. Все пак в този свят има толкова много хубави неща. О, почакай… всъщност няма.

— Проклет да си, Артас Менетил — изръмжа Кейл'тас,

треперейки от гняв. — Отне ми всичко, което обичах. Остана ми само отмъщението.

Елфът не губи повече време за гняв и вдигна жезъла си. Кристалът на върха му блесна силно, а в ръката му запращя огнена сфера. След миг тя вече летеше към Артас. После върху Рицаря на смъртта се изсипаха късове лед. Кейл'тас беше велик магьосник, много по-бърз от всички, които Артас познаваше и той едва успя да вдигне Фростморн навреме, за да отклони горящата топка. Ледените късове обаче бяха добре дошли. Артас завъртя руническия меч над главата си и острието привлече ледените късове като магнит. После се усмихна широко, отново завъртя меча си и ги запрати към елфа. Бързината на Кейл'тас го изненада, но това нямаше да се повтори.

— Може да се замислиш, преди отново да ме атакуваш с лед, Кейл — каза Артас и се засмя.

Искаше да накара магьосника да действа прибързано. Магията изискваше абсолютен контрол и, ако Кейл се поддадеше на емоциите си, неизбежно щеше да изгуби битката.

Кейл присви очи.

— Благодаря за съвета — изръмжа той.

Артас стегна юздите и се приготви да се хвърли към противника си, но в същия миг ледът под краката му засия в оранжево и се превърна във вода. Предните крака на Инвинсибъл затънаха и копитата му се подхлъзнаха на гладката земя. Артас скочи и отпрати коня си. После сграбчи Фростморн, сви дясната си ръка и протегна лявата. В изпъната му длан се оформи тъмна топка от завихрена зелена енергия, която излетя към Кейл като стрела от лък. Магьосникът се опита да парира, но ударът се оказа твърде бърз. Лицето му пребледня и той отстъпи назад, вдигайки ръка към гърдите си. Артас видя как част от живителната енергия на елфа го напуска и се усмихна доволно.

— Отнех ти момичето — каза той, опитвайки се да вбеси магьосника, макар да знаеше, както и Кейл знаеше, че Джейна никога не е била негова. — Нощем я държах в обятията си. Целувката ѝ беше сладка, Кейл. Тя…

— Тя те ненавижда — отвърна Кейл'тас. — Ти я отвращаваш, Артас. Всичко, което е чувствала към теб, вече е заменено от омраза.

Сърцето на Артас неочаквано се сви. Той осъзна, че не се беше замислял как го възприема Джейна сега. Винаги се беше опитвал да пропъди мислите си за нея. Истина ли беше? Джейна наистина ли…

Огромно пращящо кълбо се пръсна върху гърдите му и Артас извика, отскачайки назад. За секунди се покри в пламъци, но успя

да се съвземе и да контрира заклинанието. Бронята му го беше предпазила, и, въпреки непоносимото парене по кожата му, Артас се ужаси, че беше допуснал да бъде ударен. Но беше готов за второто огнено кълбо, което посрещна с яростен удар от смъртоносен лед.

— Опустоших родната ти земя… оскверних скъпоценния ти Слънчев извор… и убих баща ти. Фростморн погълна душата му, Кейл. Той изчезна завинаги.

— Добре ти се отдава да убиваш стари хора — отвърна заядливо Кейл'тас.

Ударът от думите му беше неочаквано болезнен.

— Поне моят баща умря в битка. Какво ще кажеш за своя, Артас Менетил? Колко храбро от твоя страна да посечеш беззащитния си баща, който беше разперил ръце да прегърне своя…

Артас атакува, доближавайки се на няколко крачки от него и замахна с Фростморн. Кейл'тас успя да парира с жезъла си. За кратко магическото оръжие удържа, но после се пречупи от мощния удар на Фростморн. Кейл все пак успя да извади от ножницата си ярко светещо оръжие — също рунически меч, който излъчваше червено сияние в контраст на леденосиния Фростморн. Остриетата се сблъскаха. И двамата воини напрегнаха сили, отблъсквайки взаимно мечовете си. Погледите им се срещнаха и Кейл'тас се усмихна.

— Познаваш този меч, нали?

И наистина. Артас знаеше името и историята му — „Огнен удар" или Фело'мелорн, принадлежал на прадядото на Кейл'тас — Дат'Ремар Сънстрайдър — основател на династията му. Мечът беше неимоверно стар. Беше преживял Войната на древните[84] и раждането на Хайборн[85]. Артас отвърна на усмивката. Огненият удар щеше да преживее още едно голямо събитие — краят на династията Сънстрайдър.

— О, да. Видях как се счупва на две под удара на Фростморн, миг преди да убия баща ти.

Артас беше физически по-силен и енергията на Крал-лич изпълваше тялото му. С яростен вик той отблъсна Кейл'тас и го накара да загуби равновесие. Магьосникът бързо се съвзе и с почти танцова стъпка зае нова позиция, замахвайки с Фело'мелорн, без да откъсва очи от Артас.

— Е, открих го и го поправих.

— Поправените мечове имат слаби места, елфе.

Артас започна да го обикаля, търсейки уязвимото му място.

Кейл'тас се засмя.

— Човешките мечове може би, но не и елфските. Не и когато

са поправени с магия, омраза и изгаряща нужда от мъст. Не, Артас. Фело'мелорн е по-силен от всякога, както и аз… както и всички син'дорейци. Ние сме по-силни, защото бяхме пречупени… Сега сме по-силни и имаме цел. А целта ни е да видим падението ти.

Атаката беше внезапна. В един момент Кейл стоеше и говореше, а в следващия Артас се бореше за живота си.

Фростморн се срещна с Фело'мелорн и… Проклетият елф беше прав — острието издържаше. Артас отскочи назад, финтира и засили Фростморн в помитащ удар. Кейл отскочи, завъртя се и контрира със сила и ярост, която изненада Артас. Той беше отблъснат назад с една стъпка, после две… и изведнъж се спъна и падна. Кейл изръмжа и се хвърли, готов да нанесе смъртоносния си удар. Но Артас помнеше тренировките с Мурадин и любимият номер на джуджето изведнъж проблесна в съзнанието му. Той сви крака и изрита Кейл'тас с всичка сила. Магьосникът изпъшка и падна в снега. Задъхан, Рицарят на смъртта скочи на крака, хвана Фростморн с двете си ръце и го стовари надолу. Някак си Фело'мелорн се оказа под него и острието отново се сблъскаха. В очите на Кейл'тас гореше омраза. Но Артас беше по-силен в близък бой, по-силен и с по-мощно оръжие, макар Кейл да се радваше, че е поправил Фело'мелорн. Бавно и неумолимо, както Артас знаеше, че ще стане, Фростморн се доближаваше до оголеното гърло на Кейл'тас.

— … Тя те мрази — прошепна Кейл.

Артас изрева и очите му се премрежиха от гняв, докато забиваше меча си с всичка сила… дълбоко в снега и замръзналата земя. Но Кейл'тас вече го нямаше.

— Страхливец! — извика Артас, макар да знаеше, че принцът няма да го чуе.

Проклетникът отново се беше телепортирал в последния миг. Гневът, който обзе Артас, застрашаваше да замъгли преценката му и той бързо го прогони. Беше глупаво да позволи на Кейл'тас да го дразни толкова. Проклета да си, Джейна. Дори сега продължаваш да ме преследваш.

— Инвинсибъл, при мен! — извика той и осъзна, че гласът му трепери.

Кейл'тас не беше мъртъв, но поне нямаше повече да му се пречка, а това беше достатъчно засега. Артас завъртя кокалестия си кон и отново се хвърли към бойното поле, към тронната зала на господаря си.

Преминаваше сред скупчените като рояци насекоми вражески елфи и ги посичаше, а след това ги съживяваше и ги насочваше към събратята им. Вълната от немъртви беше неудържима и

безмилостна. Снегът в подножието на кулата беше размекнат и пропит с кръв.

Артас се огледа около себе си и видя няколко сражаващи се групички. Кървави елфи… но без следа от господаря им. Къде беше Илидън?

С крайчеца на окото си Артас долови суматоха и бързо раздвижване. Обърна се и тихо изръмжа под носа си. Още един Властелин на ужаса. Беше с гръб към него, с разперени черни криле и копита, забити в снега.

Артас вдигна Фростморн.

— Вече съм убивал такива като теб, Властелине — озъби се той. — Обърни се, ако смееш или се върни в Ада, страхлив демон!

Фигурата бавно се обърна. Огромни рога украсяваха главата ѝ. Устните ѝ се изкривиха в усмивка. Две зелени точки блестяха на мястото на очите, скрити под черна превръзка.

— Здравей, Артас.

Дълбок и страховит глас — променен, но не толкова, колкото самото тяло на калдорееца. Беше същото бледо лавандуловосиньо, със същите татуировки и символи, но краката, крилете, рогата… Артас веднага разбра какво се е случило. Затова, значи, Илидън е станал толкова силен.

— Променил си се, Илидън. Явно Черепът на Гул'дан не те е харесал съвсем.

Илидън отметна рогатата си глава. Зловещ, силен смях прогърмя.

— Напротив, никога не съм се чувствал по-добре. Всъщност май трябва да ти благодаря за сегашния си вид, Артас.

— Благодари ми като отстъпиш, тогава.

Изведнъж гласът на Артас стана студен и загуби хумора си.

— Замръзналият трон е мой, демоне. Отстъпи. Напусни този свят и повече не се връщай. Върнеш ли се, ще те чакам.

— И двамата имаме господари, момче. Моят иска да разруша Замръзналия трон. Явно вече не сме на една страна — отвърна Илидън и вдигна оръжието, което Артас вече познаваше.

Мощните му ръце с остри черни нокти стиснаха здраво дръжката и демонът го завъртя грациозно и с измамна непринуденост. Артас усети лека несигурност. Тъкмо беше завършил битката си с Кейл'тас и макар да беше надвил елфа, който като истински страхливец беше успял да се телепортира в последния момент, вече започна да изпитва лека умора. В изражението на Илидън нямаше и следа от изтощение.

Елфът се усмихна още по-доволно, забелязвайки смущението на врага си. Позволи си още миг, в който необичайно майсторски развъртя демоничното си оръжие, после зае позиция и се

приготви за двубой.

— Да го направим! Войските ти или ще бъдат разбити на парчета, или ще допълнят армията ми.

Артас вдигна Фростморн. Руните му блеснаха и от дръжката му се появи мъгла. Зад превръзката очите на Илидън — много по-ярки и наситенозелени, отколкото ги помнеше — се свиха при вида на рунический меч. Не само демонично измененият калдореец имаше мощно оръжие.

— Всичко ще свърши — по единия или другия начин.

— Съмнявам се — изръмжа Илидън. — По-силен съм, отколкото можеш да си представиш, а господарят ми е създателят на твоя. Хайде, пионка такава, ще премахна слугата, преди да залича жалкия ти…

Артас атакува. Фростморн грейна и запя в ръцете му, нетърпеливо очакващ смъртта на Илидън. Елфът не се изненада от внезапната атака и с учудваща лекота вдигна двойно заостреното си оръжието, за да парира. Фростморн и преди беше пречупвал древни и мощни оръжия, но този път просто отекна и застърга по острието, обвито в зелено сияние.

Илидън се усмихна самодоволно, без да отстъпи. Артас отново се поколеба. Илидън наистина се беше променил, поглъщайки силата от Черепа на Гул'дан, но беше и физически по-силен отпреди. Илидън се засмя с дълбок и пронизващ глас и после замахна. Артас се принуди да отстъпи и залегна, подпирайки се на едно коляно, за да избегне удара на връхлитащия демон.

— Колко хубаво се обърнаха нещата — изръмжа отново Илидън. — Ако се биеш добре, може да ти дам бърза смърт, рицарю.

Артас не си губеше времето за обиди. Стисна зъби и се фокусира да отбива ударите, с които демонът го обсипваше. Оръжието му беше като блестящ зелен вихър. Артас усещаше силата на демоничната енергия, която излъчваше, както и Илидън усещаше жестокия мрак на Фростморн.

Изведнъж Илидън изчезна и Артас политна напред, загубвайки равновесие. После чу шум от пляскане на криле, обърна се нагоре и го видя. Огромните му жилави криле образуваха силен вятър, отнасяйки го надалеч.

Погледите им се срещнаха, а Артас си пое дъх. Видя, че и Илидън не беше незасегнат от битката. Върху огромното му лавандуловосиньо тяло проблясваше пот. Артас се успокои и приготви Фростморн за следващата атака на демона.

Но Илидън направи нещо много неочаквано. Изсмя се, подхвърли оръжието си от едната ръка в другата… и за миг то се

раздвои. Сега и двете му мощни ръце държаха по едно острие.

— Това са Остриетата близнаци на Азинот[86] — иззлорадства Илидън.

После се издигна по-високо, завърти остриетата с двете си ръце и Артас осъзна, че и двете не му се харесват.

— Два прекрасни бойни меча. Могат да се използват като едно разрушително оръжие… или, както виждаш, като две. Това беше любимото оръжие на един дуумгард[87] — мощен демон капитан, когото убих… преди десет хиляди години. Ти от колко време въртиш красивия си меч, човеко? Колко добре го познаваш?

Думите му имаха за цел да раздразнят Рицаря на смъртта, но вместо това го въодушевиха. Илидън несъмнено може да е имал мощното си оръжие по-дълго време, но Фростморн беше свързан с Артас, както и той с него. Не беше просто меч, а продължение на тялото му. Артас го осъзна още като го видя в съня си, когато за пръв път дойде в Нортренд. Беше сигурен във връзката си с меча веднага, щом с очите си видя как той стои и го чака. А сега усещаше как Фростморн пулсира в ръката му и потвърждаваше тяхното единството.

Остриетата на демона заблестяха и Илидън се нахвърли върху Артас като скала. Артас извика и контрира, по-сигурен в удара си от всякога, замахвайки с Фростморн нагоре към идващия демон. И както очакваше, усети как мечът пронизва дълбоко плътта. Издърпа го, разширявайки дълбоката рана в тялото на Илидън и моментално почувства силна радост от мъчителния вой на някогашния калдореец.

И все пак негодникът не умираше. Крилете му се мятаха нестабилно, но успяваха да го държат нависоко, а пред смаяния поглед на Артас тялото му започна да се изменя и потъмнява… сякаш беше направено от завихрен черен, виолетов и зелен пушек.

— Ето какво ми подари — извика Илидън.

Гласът му беше станал още по-дълбок. Артас усети тръпки по цялото си тяло. Очите на демона блестяха страховито в завихрената тъмнина, която очертаваше лицето му.

— Този дар… тази сила. И тя ще те унищожи!

От гърлото на Артас се откъсна силен вик и той падна колене. Блестящ зелен огън обля бронята му, попари плътта му и дори за миг приглуши сиянието на Фростморн. През собствения си болезнен вой той чу смеха на Илидън. Зеленият огън отново се изля върху него и задъхан, Артас падна по лице. Но щом огънят отслабна, Артас видя как Илидън се впуска за решаващия си удар и усети как руническият меч, до който успя да се добере, му вдъхва сили.

Фростморн беше негов и той беше на Фростморн, а заедно бяха непобедими.

Илидън замахваше с двете си остриета, приготвяйки се за последен удар, когато Артас вдигна меча си и го запрати нагоре с всичка сила. Острието улучи демона, прониза го и се заби надълбоко.

Илидън се строполи с гръм на земята. От голото му тяло бликна кръв, която разтопи снега около него с тихо свистене. Гърдите му се повдигаха и свиваха с мъка. Вече нямаше полза от прехваленитe му остриета. Едното лежеше захвърлено настрани, а другото още беше в ръката, която дори не можеше да свие пръсти около дръжката му. Артас се изправи, все още усещайки болката от демоничния огън на Илидън. За известно време остана загледан в него, за да запечата образа в съзнанието си. Мислеше да нанесе довършващия удар, но после реши да остави това на безмилостния студ тук, на това място. По-голямо желание гореше в него и той се обърна да погледне нагоре към кулата, която се извисяваше над него.

Преглътна тежко и просто застина за миг, осъзнавайки, без да знае как, че нещо предстоеше изцяло да се промени. После си пое дълбоко дъх и влезе в пещерата.

Артас се движеше като замаян надолу по извитите тунели, които водеха надълбоко към земните недра. Краката му сякаш сами го водеха и макар да нямаше друг шум — явно нямаше кой да оспори присъствието му тук — той не чуваше, а по-скоро чувстваше дълбоко пулсиране на енергия. Той продължи да слиза надолу, усещайки как тази енергия го дърпа все по-силно към съдбата му.

Отгоре се появи студена синьобяла светлина. Артас се насочи към нея, почти се затича и премина през тунела, който се оказа, че води към тронната зала. И точно пред него се показа това, което накара дъхът му да секне.

Затворът на Крал-лич беше на върха на извита кула със синьозелен връх. Беше изваяна от блестящ лед, който не беше точно лед, и се извисяваше високо до самия таван на пещерата. Около нея се извиваше пътечка, водеща нагоре. Изпълнен със силата на Крал-лич, Артас не беше уморен, но нежелани спомени накацаха като мухи в съзнанието му, докато отместваше единия си ботуш пред другия. Появиха се думи, фрази, образи. „Запомни, Артас. Ние сме паладини. Отмъщението не е част от това, което трябва да правим. Ако позволим емоциите ни да доведат до кръвопролитие, ще се обезчестим също като орките.“ Джейна… О, Джейна… „Явно никой нищо не ти отказва, още по-малко аз.“ „Не се отказвай от мен, Джейна. Никога не ме отхвърляй. Моля те.“

„Никога не бих го направила, Артас. Никога.“ Той продължаваше непреклонно да се изкачва нагоре. „Знаем твърде малко… не можем просто да ги убием като животни заради собствения ни страх!“ „Т’ва е лоша ра’ота, момче. Оста’и го меча. Да си остане тука, загубен и забравен. Ша намерим друг начин да спасим хор’та ти. Се’а да вървим, ша се върнем и ша измислим нещо.“ Единият му крак следваше другия… нагоре и все нагоре. Спомни си за фигурата с черни криле. „Ще ти кажа едно последно нещо. Само запомни: колкото повече се стремиш да избиеш враговете си, толкова по-бързо ще предадеш хората си в ръцете им.“

Тези спомени го преследваха, стягаха сърцето му, но имаше един образ, един глас, който беше по-силен и неудържим от останалите — той му шепнеше и му вдъхваше сили. „Ела по-близо, първенецо. Идва мигът на освобождението ми, а с него и възнесението на истинската сила.“ Артас продължаваше да се изкачва, приковал очи към върха — там се намираше огромно парче дебел син лед, в което беше затворен този, който доведе Артас до тук. Артас се изкачи, спря на метър от него и остана на място, загледан в трудно различимата фигура в леда. Около огромния къс лед се стелеше мъгла, която още повече скриваше образа.

Фростморн грейна в ръката му. Артас видя как в отговор на това, дълбоко отвътре от две точки лумва синя светлина.

— ВЪРНИ МЕЧА — дълбок, груб и непоносимо силен глас отекна в ума на Артас. — ЗАВЪРШИ ЦИКЪЛА. ОСВОБОДИ МЕ ОТ ТОЗИ ЗАТВОР!

Артас пристъпи напред и вдигна Фростморн. Това беше моментът, до който водеше всичко и, без да осъзнава, Артас изрева и стовари острието върху леда с всичката си сила.

Мощен тътен изпълни пещерата при удара на Фростморн. Огромният къс се пръсна и във всички посоки се разлетяха парчета лед. Артас вдигна ръце, за да се предпази, но парчетата хвърчаха встрани от него. От прикованото тяло изпопадаха остатъци от лед, Крал-лич изрева и вдигна бронирани ръце към небето. Пещерата прокънтя от звуци на разцепващ се лед и зловещи викове на самото същество, а Артас се сви и покри ушите си. Сякаш целият свят се разкъсваше. Изведнъж бронираната фигура, която беше Крал-лич, се раздроби пред втрещения поглед на Артас.

Вътре нямаше нищо… никой. Само броня — заледена, черна и потракваща на парчета по земята. Шлемът, в който липсваше главата на притежателя му, се търкулна в краката на Артас. Той се загледа в него и усети как го полазват ледени тръпки.

През цялото време… е преследвал призрак. Дали Крал-лич

изобщо е бил тук? Ако не… кой беше откъснал Фростморн от леда? Кой искаше да бъде освободен? Дали не беше той самият, Артас Менетил, който е бил затворен в Замръзналия трон през цялото това време? Дали призракът, който беше гонил, е бил… той самият?

Все въпроси, на които сигурно никога нямаше да може да отговори. Но едно нещо му беше ясно. Бронята беше за него, както и Фростморн. Брониранте му пръсти се свиха около покрития с остриета шлем. Артас го вдигна бавно и почтително, затвори очи и го сложи върху беловласата си глава.

Изведнъж се съживи и тялото му се стегна, усещайки как същността на Крал-лич попива в него. Прониза сърцето му, спря дъха му, премина в кръвта му — ледена и мощна, тя го заля като приливна вълна. Очите му бяха затворени, но той виждаше… видя толкова много… всичко, което този оркски шаман Нер'зул беше видял и извършил. За миг Артас се уплаши, че може да бъде изцяло обладан от него, че в крайна сметка Крал-лич го е подмамил да дойде на това място, за да се всели в младо ново тяло. Събра всичките си сили и се приготви за борба — борба за собственото си тяло.

Но нямаше борба. Само свързване, сливане. Всичко около него — цялата пещера започна да се руши. Артас почти не забелязваше. Очите му се движеха бързо под затворените клепачи. Устните му мърдаха. Той проговори. Те проговориха.

— Сега… сме едно.

Епилог
Крал-лич

Синьо-белият свят се замъгли в съня на Артас. Студените и чисти цветове се замениха с топлите нюанси на дърво, огън и светлина от факли. Беше удържал на думите си и беше запомнил живота си и всичко, което беше извършил. И отново беше поел по пътя, който го доведе до мястото му на Замръзналия трон и състоянието на дълбок сън.

Но сънят явно още не беше свършил. Той отново седеше начело на дългата и красиво гравирана маса, която заемаше по-голямата част от илюзорната главна зала.

И двамата, които толкова се вълнуваха от съня му, бяха там и го наблюдаваха.

От лявата му страна седеше оркът — остарял, но все още могъщ. Той потърси погледа на Артас и бавно се усмихна, разтягайки белия череп, изрисуван на лицето му. А от дясната му страна — момчето. Измършавялото болнаво момче, което изглеждаше още по-зле, отколкото Артас го помнеше — когато влезе в съня на спомените му.

Момчето облиза напуканите си бледи устни и си пое дъх, за да каже нещо, но гласът на орка пръв пропука тишината.

— Има още толкова много — обеща той.

В съзнанието на Артас нахлуха образи, преплетоха се и се натрупаха един върху друг като разбъркани проблясъци от миналото и бъдещето. Армия от хора на коне, носещи знамето на Стормуинд… Те се борят заедно, а не срещу нахлуваща Орда на същества, яздеща озъбени вълци. Те са съюзници, които заедно атакуват Немъртвите пълчища.

Изведнъж сцената се смени. Сега хората и орките се атакуват взаимно… а немъртвите — някои издават заповеди и се бият с очевидно собствена воля… Немъртвите се бият рамо до рамо с орките, някакви странни минотаври и тролове.

Куел'Талас е… непокътнат? Не, не… белегът, който той и армията му оставиха, още е там, но… градът е възстановен…

Образите все по-бързо започнаха да се изливат в съзнанието му — объркани, хаотични и замайващи. Вече не може да различи миналото и бъдещето.

Още един образ — драконови скелети разрушават град, който Артас никога не беше виждал преди… горещо и сухо място, пълно с орки. И… да, да, сега самият Стормуинд е атакуван от немъртвите дракони… нерубиани… не, не, не нерубианите на

Ануб'арак, а други — техни роднини, да. Тези са пустинна раса. На тях служат огромни същества с големи кучешки глави, изваяни от обсидиан, които крачеха върху блестящи жълти посеви.

Появи се и символ, който Артас познаваше… „Л"-то на Лордерон, пронизано от меч, но изрисувано в червено, а не в синьо. Символът се промени, превърна се в червен пламък на бял фон. Пламъкът сякаш оживя и погълна всичко около себе си, разкривайки друга гледка — сребърните води на…

Море… Нещо се движи точно под повърхността на водата. Отначало е гладка, после изведнъж започва да се разпенва и вълнува като при буря, но времето е ясно. Ужасен звук, който Артас бегло оприличи на смях, гръмна в ушите му, заедно с крясъците на цял един свят, който бива изтръгнат от мястото му, за да види дневна светлина за пръв път от безброй векове…

Зелено… всичко в зелено — неясни и кошмарни, уродливи образи, танцуващи в крайчеца на съзнанието на Артас… но изчезват бързо, преди той да успее да ги разпознае.

Проблесна друг образ, но изчезна твърде бързо… еленови рога? Елен? Човек? Не можа да разбере. Около него се усещаше надежда, но някакви сили се опитваха да го унищожат…

Сега планините оживяват, започват с гигантски стъпки да мачкат всичко, което стои на пътя им. С всяка гигантска крачка светът потреперва.

Фростморн. Това поне му беше много познато. Мечът се превърташе, сякаш Артас го беше хвърлил във въздуха. Към него се понесе втори меч — дълъг, елегантен и мощен, с вграден символ на череп до върха на страховитото острие. Едно име… Ашбрингър[88] — меч, но и нещо повече от меч, също като Фростморн. Двата меча се преследват…

Артас примигна и поклати глава. Образите — разбъркани, хаотични, окуражителни и смущаващи… изчезнаха.

Оркът се подсмихна и изрисувания на лицето му бял череп отново се разтегли. Навремето се е наричал Нер'зул и е имал дарбата да вижда всичко. Артас не се съмняваше, че всичко, което беше видял, макар да не го бе разбрал напълно, наистина щеше да се случи.

— Още толкова много — повтори оркът. — Но само ако продължиш неотклонно да вървиш по този път.

Бавно Рицарят на смъртта обърна белокосата си глава към момчето. Болното дете срещна погледа му с изумително ясни очи и за миг Артас почувства някакво вълнение. Въпреки всичко… момчето нямаше да умре. А това означаваше… Момчето се усмихна леко и като че болестта му поотмина, а Артас се чудеше

какво да каже.

— Ти си… мен. И двамата сте… мен. Но ти… — гласът му беше мек, изпълнен с изненада и несигурност. — Ти си малкото пламъче, което гори в мен и се бори с леда. Ти си последната капка човечност… състрадание, способност да обичам, да тъжа… да страдам. Ти си любовта ми към Джейна, любовта ми към баща ми… към всичко, което навремето бях. Някак си Фростморн ми беше отнел всичко. Опитах се да те загърбя… но не успях. Аз… не мога.

Синьозелените очи на момчето просветнаха и то се усмихна боязливо на другото си аз. Цветът на лицето му се възвърна и пред очите на Артас някои гнойни рани по кожата му изчезнаха.

— Сега разбираш. Въпреки всичко, Артас, ти не ме изостави.

Сълзи на надежда изпълниха очите и гласа му и, макар по-силно от преди, то трепереше от вълнение.

— Трябва да има причина. Артас Менетил… колкото и зло да си причинил, в теб все още има добро. Ако нямаше… аз нямаше да съществувам, дори и в съня ти.

Момчето слезе от стола и бавно се приближи до Рицаря на смъртта. Артас се изправи. За един миг те се гледаха един друг — момчето и мъжът, в който се беше превърнало. Момчето протегна ръце, сякаш беше живо дете, което иска да бъде вдигнато и прегърнато от любящия си баща.

— Не трябва да е твърде късно — каза тихо то.

— Не — отвърна Артас, прехласнат от момчето. — Не трябва.

Той погали бузата му, прокара ръка под брадичката му, повдигна грейналото му лице и се усмихна в собствените си очи.

— Но вече е.

Фростморн падна. Момчето нададе вой. Беше вой на изненада, предателство и болка… воят на вятъра отвън… И за миг Артас го видя да стои със забито в гърдите му острие, което беше голямо почти колкото него… И почувства последния трепет от разкаяние, поглеждайки в собствените си очи. И момчето изчезна. Това, което остана от него, беше горчивият, пронизващ вятър, който прочистваше измъчената земя.

И чувството беше… прекрасно. Едва след като момчето умря, Артас успя да осъзнае какво бреме е било за него това последно упорито късче човечност. Сега се чувстваше лек, мощен и пречистен. Пречистен до блясък, какъвто скоро щеше да бъде Азерот. Цялата му слабост, мекушавост, всичко, което го беше карало да се двоуми или да се съмнява в себе си… вече го нямаше.

Останаха само Артас, Фростморн, който пееше доволен, че е погълнал последната частица от душата му… и оркът, чието лице

се беше изкривило от победоносен смях.

— Да! — възклика оркът, смеейки се маниакално. — Знаех си, че ще направиш този избор. Толкова дълго се беше борил с последните капки доброта и човечност в теб, но вече всичко свърши. Момчето те задържаше, но сега си свободен.

Нер'зул стана. Макар и с тяло на стар орк, той се движеше с лекотата на младеж.

— Ние сме едно, Артас. Заедно ние сме Крал-лич. Няма повече Нер'зул, няма повече Артас — има едно-единствено величествено същество. С моето знание можем…

Очите му се разшириха, когато острието го прониза.

Артас пристъпи напред, забивайки светещия и жаден Фростморн все по-дълбоко в привидението от съня му, което някога е било Нер'зул, после Крал-лич и скоро нямаше да бъде нищо… абсолютно нищо. Той обхвана с ръка тялото на орка и доближи устни до ухото му — толкова съкровен жест, колкото беше и щеше да бъде отнемането на нечий живот.

— Не — прошепна Артас. — Няма ние. Никой не ми казва какво да правя. Ти ми даде всичко, от което се нуждая… Сега силата е моя и само моя. Сега има само едно аз. Аз съм Крал-лич. Готов съм.

Оркът потрепна в ръцете му, ужасен от предателството… и изчезна.

* * *

Чашата на Джейна се строши, паднала от внезапно отслабналите й ръце. Тя изпъшка и за миг не можа да си поеме дъх, докато студът на влажния и мрачен ден пронизва тялото й. Ейгуин беше там и сложи кокалестите си ръце върху нейните.

— Ейгуин… Аз… Какво стана?

Гласът й беше слаб, разтревожен и изведнъж от очите й рукнаха сълзи, сякаш тъжеше ужасно от загубата на… нещо…

— Не си въобразяваш — каза нежно Ейгуин. — И аз го почувствах. А какво беше… е, сигурна съм, че ще разберем.

* * *

Силванас се сепна, сякаш гигантският демон пред нея я беше ударил. Той, разбира се, никога не би посмял да го направи. Вариматрас присви блестящите си очи.

— Милейди? Какво има?

Той. Винаги беше той. Ръцете на Силванас се свиха в юмруци и се отпуснаха.

— Нещо се е случило. Нещо с Крал-лич. Усетих го.

Вече нямаше връзка между тях, поне не такава, която да я контролира. Но може би нещо беше останало, нещо, което да я предупреждава.

— Трябва бързо да започнем да изпълняваме плановете си. Мисля, че времето изведнъж ще се окаже прекалено ценно.

* * *

Много дълго време той не почувства нищо. Седеше на трона неподвижен, чакащ, сънуващ. Беше покрит с лед, но не като затвор, не — ледът беше като втора кожа.

Преди не знаеше какво чака, но сега разбра. Беше направил последните стъпки от пътуването, което беше започнал толкова отдавна… което беше започнал, когато мракът за пръв път се появи в света му в лицето на млад принц от Стормуинд, който оплакваше мъртвия си баща. Пътят му премина през Азерот до Нортренд и този Замръзнал трон, и безкрайното небе. До търсенето на най-истинското си аз и изборът да убие както невинната част от себе си, която го задържаше, така и другата — която го създаде.

Артас, Крал-лич — сам със своето величие и сила, бавно отвори очи. Ледът върху тях се пропука и се посипа на малки парченца като ледени сълзи. Под красиво инкрустирания шлем, който покриваше бялата му коса, се появи усмивка. Той се събуди, размърда се бавно и леденият пашкул, който вече беше ненужен, се пръсна на малки частици. Той се събуди.

— Започна се.

info

Информация за текста

$source = Моята библиотека
$id = 36626
$book_id = 7619

Издание:
Любителски превод по изданието:
WORLD OF WARCRAFT — ARTHAS: RISE OF THE LICH KING
Christie Golden
POCKET BOOKS, a division of Simon & Schuster, Inc.
Copyright © 2009 by Blizzard Entertainment

Превод от английски език: Катина Цонева
Коректор: Недялка Цонева
Оформление на корицата: Катина Цонева
За корицата е използвана картина от американското издание с неизвестен автор.

notes

лопатороги — shoveltusk (англ.) — Б.пр.

2

тускар — tuskarr (англ.) — Б.пр.

таунка — taunka (англ.) — Б.пр.

4

Лордерон — Lordaeron (англ.) — мирната земя на хората — Б.пр.

5

Брайтмейн — Brightmane (англ.) — bright (светъл, блестящ); mane (грива) — Б.пр.

Стедфаст — Steadfast (англ.) — непоколебим — Б.пр.

7

Саутшор — Southshore (англ.) — южен бряг (крайбрежие) — Б.пр.

8

Стормуинд — Stormwind (англ.) — storm (буря); wind (вятър) — Б.пр.

9

Силвърпайн — Silverpine (англ.) — silver (сребърен); pine (бор, чам) — Б.пр.

рунклот — runecloth (англ.) — Б.пр.

мейджуийв — mageweave (англ.) — Б.пр.

12

Дуумхамър — Doomhammer (англ.) — doom (смърт); hammer (чук) — Б.пр.

13

Ъндърсити — Undercity (англ.) — under (отдолу, под); city (град) — Б.пр.

14

Инвинсибъл — Invincible (англ.) — непобедим — Б.пр.

15

Бронзбиърд — Bronzebeard (англ.) — bronze (бронз(ов)); beard (брада) — Б.пр.

16

Трухарт — Trueheart (англ.) — true (истина, вярност); heart (сърце) — Б.пр.

17

Сноуфол — Snowfall (англ.) — снеговалеж — Б.пр.

18

Старлайт — Starlight (англ.) — звездна светлина — Б.пр.

19

Кърейджъс — Courageous (англ.) — храбър, безстрашен — Б.пр.

20

Носителя на светлината — the Lightbringer (англ.) — Б.пр.

браяторн — briarthorn (англ.) — Б.пр.

22

Тролбейн — Trollbane (англ.) — troll (трол); bane (зло, бедствие) — Б.пр.

23

Праудмуър — Proudmoore (англ.) — proud (горд); moor (пустош) — Б.пр.

24

Амбърмил — Ambermill (англ.) — amber (кехлибар); mill (фабрика) — Б.пр.

25

Хилсбрад — Hillsbrad (англ.) — hill (хълм); brad (пирон) — Б.пр.

26

Блакмуър — Blackmoore (англ.) — black (черен); moor (пустош, тресавище) — Б.пр.

27

Трал — Thrall (англ.) — роб — Б.пр.

28

Сребърната ръка — Silver Hand (англ.) — Б.пр.

29

Греймейн — Greymane (англ.) — grey (сив); mane (грива) — Б.пр.

Дядо Мраз — Greatfather Winter (англ.) — Б.пр.

31

Хартглен — Hearthglen (англ.) — сърцето на долината — Б.пр.

32

Нортренд — Northrend (англ.) — северен край — Б.пр.

голдънбарк — goldenbark apple (англ.) — Б.пр.

34

Сънстрайдър — Sunstrider (англ.) — който крачи върху слънцето — Б.пр.

даларански шарп — Dalaran sharp — (англ.) — Б.пр.

36

Силвърмуун — Silverymoon (англ.) — сребриста луна — Б.пр.

Слънчевия извор — the Sunwell (англ.) — Б.пр.

38

Ноубългардън — Noblegarden (англ.) — кореспондира с Великден — Б.пр.

39

Халоус Енд — Hallow’s End (англ.) — кореспондира с Хелоуин — Б.пр.

40

Уинтър Вейл — Winter Veil (англ.) — кореспондира с Нова година — Б.пр.

елементал — elemental (англ.) — Б.пр.

немъртви — undead (англ.) — Б.пр.

43

Рицар на смъртта — death knight (англ.) — Б.пр.

Тъмният портал — the Dark Portal (англ.) — Б.пр.

Прокълнатите земи — the Blasted Lands (англ.) — Б.пр.

46

Култ на прокълнатите — the Cult of the Damned (англ.) — Б.пр.

Властелин на ужаса — dreadlord (англ.) — Б.пр.

Немъртвите пълчища — the Scourge (англ.) — Б.пр.

пийсблум — peacebloom (англ.) — Б.пр.

50

Дагъркап Бей — Daggercap Bay (англ.) — връх на кама — Б.пр.

51

Айрънфордж — Ironforge (англ.) — iron (желязо); forge (ковачница) — Б.пр.

рунически меч — runeblade (англ.) — Б.пр.

53

Фростморн — Frostmourne (англ.) — от frost (скреж) и mourn (скърбя, оплаквам) — Б.пр.

54

Странгълторн — Stranglethorn (англ.) — strangle (задушавам); thorn (трън) — Б.пр.

ледени тролове — ice trolls (англ.) — Б.пр.

зикурат — вид древен шумерски храм с форма на масивна стъпаловидна пирамида — Б.пр.

57

Форготън Шор — Forgotten Shore (англ.) — забравен бряг — Б.пр.

58

Буути Бей — Booty Bay (англ.) — booty (плячка); bay (залив) — Б.пр.

59

Тъмния лорд — the Dark Lord (англ.) — Б.пр.

Уиндранър — Windrunner (англ.) — wind (вятър); runner (бегач) — Б.пр.

61

Тъмна дама — Dark Lady (англ.) — Б.пр.

Отхвърлените — the Forsaken (англ.) — Б.пр.

месохвъргачка — meat wagon (англ.) — Б.пр.

Фелстоун — Felstone Field (англ.) — fel (зъл, демоничен); stone (камък) — Б.пр.

нерубиан — nerubian (англ.) — Б.пр.

акир — aqir (англ.) — Б.пр.

Евърсонг — Eversong (англ.) — вечна песен — Б.пр.

Ключа на трите луни — Key of the Three Moons (англ.) — Б.пр.

Лей линии — енергийни линии — Б.пр.

Феабрийз — Fairbreeze (англ.) — приятен ветрец — Б.пр.

дракондор — dragonhawk (англ.) — Б.пр.

Източно Светилище — East Sanctum (англ.) — Б.пр.

Огнен удар — Flamestrike (англ.) — Б.пр.

Пламтящия легион — the Burning legion (англ.) — Б.пр.

75

Аркемонд — Archimonde (англ.) — archi (гр. главен); monde (фр. свят) — Б.пр.

голем — golem (англ.) — Б.пр.

Извор на Вечността — Well of Eternity (англ.) — Б.пр.

Дървото на света — the World Tree (англ.) — Б.пр.

Стормрейдж — Stormrage (англ.) — ярост на бурята — Б.пр.

Черепа на Гул’дан — Skull of Gul’dan (англ.) — Б.пр.

натрезим — nathrezim (англ.) — Б.пр.

Замръзналият трон — the Frozen Throne (англ.) — Б.пр.

83

Айскраун — Icecrown (англ.) — ледена корона — Б.пр.

Войната на древните — War of the Ancients (англ.) — Б.пр.

85

Хайборн — Highborne (англ.) — носещ се на високо — Б.пр.

86

Остриетата близнаци на Азинот — Twin Blades of Azzinoth (англ.) — Б.пр.

дуумгард — doomguard (англ.) — Б.пр.

88

Ашбрингър — Ashbringer (англ.) — който превръща в пепел — Б.пр.